

John D. MacDonald

Tmavší než jantar

Všechny postavy v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost s osobami živými či mrtvými je čistě náhodná.

Zrovna jsme to chtěli s Meyerem zabalit a zalézt na kutě, když z mostu shodili tu holku.

Dupli na brzdy přesně nám nad hlavou, šoupli ji přes zábradlí a vzali roha.

Bylo pondělí, horká červnová noc. Svítíl měsíc. Minula půlnoc a právě začínal odliv. Jak vítr slábl, snesly se na nás milióny komárů.

Značně radikální závěr milostného vztahu, napadlo mě.

Seděli jsme ve veslici při marathonském břehu, pod prvním mostem za Marathonem, když jedete po výpadovce na Key West pokud jste ovšem takový cvok, že vás podobné výlety napadají.

V sobotu odpoledne jsem zakotvil Srdcovou sedmu, svůj staromládenecký hausbót, v Thompsonově přístavišti v Marathonu. Hned po příjezdu jsem volal Meyerovi do Bahia Mar v Lauderdaleu, kde bydlí na motorové jachtě. Zdržel jsem se na cestách trochu dýl, než jsem měl původně v plánu, a potřeboval jsem, aby pro mě zařídil jistou maličkost a předal jednu zkroušenou omluvu. Na oplátku jsem navrhl, ať přijede autobusem do Marathonu, že ho posadím v pravou roční dobu, při správném odlivu a fázi měsíce na flíček, kde skvěle berou „mořští okouni“ snuky. Potom se společně na Sedmě došploucháme zpátky k Bahia Mar, kam bychom mohli dorazit tak ve středu k večeru a na tom už vlastně tolik nesejde.

Meyer je nejlepší společník, jakého znám, protože umí odhadnout, kdy je lepší mluvit a kdy mlčet, a ochotně dělá víc než svůj díl nepopulárních kuchyňských prací.

Teprve když jsem slyšel, jak přijímá mé pozvání, vzpomněl jsem si, že jsem se až do téhle chvíle chystal trávit pár dní úplně sám.

Právě jsem totiž na Sedmě překousal deset dní ve společnosti staré známé jménem Virginie, zvané Vidge. Přihasila si to z Atlanty v citově zbědovaném stavu, aby se pokusila zjistit, jaká bývala, než se po třech letech žluknoucího manželství zprotivila sama sobě. Ani za starých časů nechodila s hlavou v oblacích znával jsem ji jako klidnou, hezkou, slušnou holku; nezkazila žádnou psinu a měla zřetelné předpoklady stát se dobrou manželkou. Po třech letech s Charliem přijela vyzáblá, roztěkaná a zaražená, mluvila přiškrceným hla-

sem, a když měla člověku říct třeba jen, kolik je hodin, zalily se jí oči slzami. Tak jsem ji vyvezl na pár dní na moře. Musíte je nechat vypovídat. Neustále si vyčítala, že nedokázala vytvořit harmonické manželství. Ale čím víc povídala, tím víc jsem si uvědomoval, že ani nedostala šanci. Na citového sad'oura jako Charlie byla příliš pasivní, povolná a mírná. Přeháněl to. Nahlodal její sebedůvěru, vnutil jí pocit, že už neumí jednat s lidmi, vařit ani řídit auto. A nakonec začal pracovat na jejích sexuálních schopnostech. Obráceně by se tomu říkalo psychická kastrace. Lidé jako Charlie se pokoušejí partnera naprosto a trvale ovládnout. Deptají a vysávají. Vidge si dokonce ani neuvědomila, že ji od Charlieho žene pud sebezáchovy, aby neztratila poslední špetku hrdosti a svébytnosti.

Od začátku nezavřela pusy, ale ne a ne se k tomu propracovat. Pořád vykládala, jaký je skvělý a jak ho ve všem zklamala. Třetí večer, když jsme kotvili v tichém koutku Floridské zátoky, jsem jí konečně naordinoval dostatečnou dávku séra pravdomluvnosti, patent dr. Travise McGeeho pravý, ničím neředený plymouthský gin. Přel jsem se s ní, vyvracel jsem její tvrzení a zlehka jsem ji postrkoval k pravdě. V poslední půlhodince, než ji gin odrovnal, prolomila bariéru a vyložila mi, jak toho panovačného, nihilistického parchanta Charlieho ve skutečnosti nenávidí. Pádně volila výrazy a neměla ani tušení, že kdesi v koutku běží magnetofon. Když upadla do bezvědomí, odvedl jsem ji do ložnice pro hosty a uložil do postele. Spala něco přes dvanáct hodin a příští den se po lodi ploužila celá schlíplá a přepadlá. Večer mi opět začala cpát mýtus o božském Charliem a vlastní neschopnosti. Přehrál jsem jí pásek. Dostala hysterický záchvat a pak si dlouho a od srdce poplakala. Tak jí z toho vyhládlo, že snědla přes půl kila krvavého bifteku. Spala opět dvanáct hodin a probudila se s pocitem, že už by nejspíš nemělo smysl to manželství zachraňovat. Spojovalo nás pár milostných vzpomínek, snad jsme měli kdysi chtít od života totéž. Ale takhle jsme se jen nějaký čas navzájem balamutili a namlouvali báčorky sami sobě až na nás dolehla tvrdá pravda.

Pokus oživit ty příjemně nostalgické vzpomínky trapně selhal. Nebyla schopná dosáhnout nijakého souzvuku duší. Charlie tak hluboce zpochybnil její ženství, že v ní harašila jen nervozita a úzkost. Byla přesvědčena, že se stala frigidní. Vyzkoušel jsem na ní další

proslulý všelék dr. McGeeho. Vzbudil jsem ji časně a celý den jsem ji proháněl: plavali jsme, chytali ryby, sbírali po pláži mušle, potápěli se, natírali trup a uklízeli. Uchystal jsem jí den, který by každému příslušníkovi námořní pečoty připomínal výcvikový tábor. Ten večer, když na obloze zářil srpek měsíce, silný větřík odháněl z horní paluby komáry, já se přesunul na její matraci a něžně ji vyprostil ze šortek, nestačila už zmalátnělá únavou znervóznět a propadnout úzkosti či obavám. Tiše předla, napůl blaženě a napůl ospale. V okamžiku, kdy ji zcela probudila odezva vlastního těla, neměla už čas zadusit vzrušení všemi těmi úzkostmi, které v ní Charlie vypěstoval. Ještě se párkrát spokojeně uchichtla a potom mi její pravidelný dech prozradil, že usnula hlubokým spánkem.

Odtáhl jsem ji jako hadrovou loutku do kapitánské kajuty, kde se o mnoho hodin později, v oranžovozlatém světle jitřního slunce přesvědčila, že to nebyla jen šťastná náhoda.

Ve Flamingu jsem ji vysadil na břeh o dva roky mladší a dobře opálenou. Propadlé tváře se začínaly vyplňovat, ruce se jí přestávaly chvět a z hlasu se jí vytratila tíseň. Často se usmívala jen tak sama pro sebe. Přes vysílačku v Miami jsem se ještě z moře spojil s její sestrou a požádal ji, aby si ji přijela do Flaminga vyzvednout. Podařilo se mi odvést sestru na okamžik stranou a pošeptat jí, že jestli Vidge zakolísá a vrátí se k Charliemu, může ji ten pán docela dobře odrovnat. Sestra mi klidně a suše odvětila, že kdyby Vidge projevila sebemenší náznak touhy vrátit se k tomu netvorovi, osobně ji zabalí, převáže mašličkou a pošle mi ji rekomando. Asi postřehla, jaké zděšení ve mně podobné vyhlídky vyvolaly.

Ne že bych z té samaritánské práce neměl ani potěšení, ale když se musíte potýkat zblízka s klubkem vypěstovaných neuróz, zvoní vám pak celé týdny v uších. Příjemná vzpomínka vyvolávala lehkou nostalgii, ale zas ne tak silnou, abych ztrácel nadhled. Myslím, že nejvíc mi rozjitřilo nervy, když jsem celých deset dnů musel hlídat každé slovo, které před dámou prohodím. Pokoušel jsem se Vidge vrátit něco sebevědomí a nezávislosti. Nevhodná poznámka v nevhodnou dobu by ji byla srazila zpátky do deprese.

Člověk se může cítit volně jenom s lidmi, před kterými může plácnout sebezbrklejší pitomost, a ví, že nějak zareagují, že každé

nedorozumění bez okolků pořádně protřepou, místo aby je v sobě zahrabali a nechali vesele zahrnívat.

Mnoho mírných hodných lidí se už podobně jako Vidge narodí s nálepkou „oběť“. Život s ní prvních dvacet let zacházel tak vlídně, že si nikdy nemusila dupnout a bušit do něčeho, jenom aby si uhájila nezávislost. Milovala a rozdávala se. Pro mužského, co tohle dokáže ocenit, představovala nádherný dárek na celý život. Spousta Vidgií ani jako oběť neskončí. Natrefí na ty pravé. Ale když má některá z nich tu smůlu a spáří se s Charliem, jen se po ní zapráší. O deset, dvacet let později patří k bezvýrazným, průsvitným, zamlklým ženským, co postávají stranou, tu a tam se plaše a nervózně usmějí a občas omluvně zakašlají. Charlie je takový ten brunátný tloušťák, který se hlasitě směje, nosí křiklavé kravaty, trousí exkrementální vtipy a vypadá, že ho dnes nebo zítra sklátí srdeční příhoda.

Rozloučil jsem se na přístavní hrázi se svou pacientkou, pomalu jsem si to supěl z Flaminga a zmocňovalo se mě chmurné tušení, že ji Charlie stejně lapí znovu a za ten chabý pokus o únik jí vyměří dvojnásobný trest. U motoru na pravoboku mi nějak kolísal tlak oleje, a protože jsem měl v Marathonu přítele, který se mi na to podívá, aniž by mi věrohodným způsobem pustil žilou, zamířil jsem tím směrem.

Kapsu jsem měl slušně nabitou. Zas mohu strávit nějaký čas na penzi, než se koncem roku poohlédnu po novém klientovi po někom, kdo bude nesnesitelně toužit po mém nelegálně odcizeném majetku. A až mu ho získám zpět, vyplatí mi z něho polovinu, protože i polovina je rozhodně lepší než nic.

Šlo jen. o drobnou, záhada. Kdybych ji dovedl najít, opravil bych si ji sám. V Marathonu jsem se doslechl o dobrém místě na snuky, vzpomněl jsem si, jak Meyer dokáže i pořádného macka přemluvit, aby se sám vyšplhal až do člunu, a tak se stalo, že jsme v pondělí o půlnoci seděli pod mostem v najaté veslici, přivázané k jedné z pilot, a házeli jsme pohyblivé návnady na skvělou snučí tuň. V prvním vlnění odlivu brali jako vztekli. Osvědčil se mi wabblers zvaný ‚zraněný snuk‘, se spoustou chrastících a točivých cingrlátek, která zviřovala vodu a dráždila ryby. Zasekli jsme nejméně deset pa-

rádnicích kousků, sedm nám jich uteklo mezi piloty a tři čtyř až šestikilové jsme vytáhli.

Zrovna jsme si říkali, že nahazujeme naposled. O takovém červeném pondělku je po půlnoci pěkně řídký provoz. Betonový mostní oblouk se klenul asi šest a půl metru nad hladinou, kotvili jsme v jeho stínu. Slyšel jsem přijíždět auto a zdálo se mi, že zpomaluje. Pak nám najednou nad hlavou zapištěly brzdy. A o chvíli později šplouchla vedle nás do vody ta holka.

Letěla dolů nohama napřed oranžovou září lamp na mostě a popelavým svitem měsíce. Než zajela do vody půl druhého metru od veslice, pocákala nás a zmizela, zahlédli jsme jen světlou sukni a dlouhé nohy. Nahoře zařval motor, zaskřípěly pneumatiky a auto se rychle vzdalovalo.

Padala nějakých čtrnáct metrů. Sedm vzduchem, sedm vodou. Byl bych čekal, že se vynoří, ale vzala s sebou vlasec, protože dopadla nějakého půl metru od návnady a táhla ji až ke dnu.

Měl jsem na navijáku padesátku. Zabral jsem, ale neotočil jsem ani o chlup. Hodil jsem náprsní tašku na dno člunu, vrazil jsem Meyerovi do ruky prut a požádal jsem ho, aby vlasec za nic na světě nepovoloval. Strhl jsem boty, skočil do vody, zhluboka jsem se nadechl a polovinu vzduchu jsem zas vypustil. Mezi prsty jsem sledoval šňůru. Brzo jsem se ve tmě nataženou rukou dotkl plovoucích vlasů a nabral jsem si jich pořádně do hrsti. Zápěstí mi sevřely dvě hebké dlaně a chabý stisk prozrazoval poslední zbytky vědomí. Šmátral jsem po jejím těle dolů ke kotníkům, abych zjistil, proč ji nedokážu zvednout ze dna. Nahmatal jsem drát, dvakrát omotaný kolem štíhlých lýtek. Ztrácel se v jedné ze tří oválných děr v pořádné betonové tvárnici. Chvatně jsem hledal místo, kde je spojený, a kus od tvárnice jsem našel uzel zkrouceného drátu. Věděl jsem, že jestli si budu muset dojít nahoru pro trochu vzduchu, bude s holkou amen. Plíce už se mi začínaly křečovitě stahovat, takže jsem si lámal prsty a přitom se silou vůle nutil svírat rty a zatínat zuby. Utáhli to kleštěmi. Pěkně silný drát, rozdíral mi bříska prstů. Rozeznal jsem, kterým směrem musím povolovat. Strhl jsem kapsičku od košile, obalil jsem jí zarputilé konce drátu a vši silou jsem rozmotával. Svět začínal do-

stávat kapánek snový nádech. Takový lehce přízračný. Ale drát už povoloval a s delšími konci to šlo snáz. Potlačoval jsem nutkání zívat, protáhnout se, zpívat si staré smutné písničky, položit se na hebký polštář odlivu a nechat se unášet proudem. Uvolnil jsem dráty, protáhl jsem je dírou v tvárnici, tvrdě jsem se odrazil od dna a zvolna jsem stoupal. Možná, že jsem se i přihloupě usmíval a pokyvoval hlavou, ale hlavně jsem k sobě zlehka tiskl poloutopenou dívku. Z té ospalé zasněnosti mě prudce vytrhl vlastní ohavný kašel, prskání a chropot. Kolem se třísťilo měsíční světlo. I přesto jsem se jí pokoušel držet hlavu nad vodou. V tu chvíli jsem uviděl Meyera. Stál ve člunu, rýsoval se ostře proti světlům na mostě, opatrně si ty dvě velké mrskající se ryby přitahoval a snažil se nás domaněvrovat k veslici. Za chvíli už jsem mu byl s to pomoci. Přiklekl, uchytil moje břemeno a vytáhl je přes plochou zád' dovnitř. Já jsem se mezitím jen přidržoval okraje a vyčkával, až se mi vrátí síly, abych se mohl vyškrábat do lodi. Meyer složil dívku drsně břichem přes lavičku, rozkročmo se postavil nad ní, obemknul ji zespodu rukama, pomalu ji zvedl, pak ji nechal spadnout a zmáčkl ji dlaněmi v kříži.

Proud mi strhával nohy podél člunu. Kdyby ji byli shodili o pět minut později, už bych se k ní v silícím odlivu nedostal. Vyškrábal jsem se na příčný trám a funěl jsem jako mrož.

„Zatím cos tam dole chrápal, skočil jsem si do města na pár piv,“ hekl Meyer mezi prostocviky.

„Když jsem se k ní dohrabal, ještě žila, kamaráde. Chytila se mě za zápěstí. Nezbylo mi než ji od kotvy oddrátovat na první pokus.“

„Nějaký citově založený maník neměl odvahu jí sdělit, že už ji nemá rád. Ženskou je snazší utopit, než zranit její city,“ poznamenal Meyer.

„Myslíš, že jsi nasadil správnou metodu?“

„Bez obav. Je to vlastní vynález. A myslím, že zabírá.“

Prohrábl jsem se v krabici s náčiním a našel jsem malou baterku. Nedávno jsem do ní dal čerstvé baterie. Dívka měla promočenou sukni vyhrnutou do půlky stehen. Hříšná škoda, házet pár takovýchhle dlouhých a pěkných nohou do vody, napadlo mě. Opřel jsem baterku tak, aby jí svítila na kotníky, shýbl jsem se a kleštičkami na ryby jsem přeštípl drát. Uvolněné nohy se o kousek roztáhly a bosá

chodidla se natočila prsty k sobě. Z podřepu jsem pod okrajem sukně zahlédl záblesk. Trochu jsem nadzdvihl lem a uviděl jsem na zadní straně stehna svého ‚zraněného snuka‘. Zpětné trny byly zaseknuté hezky hluboko. Uštípl jsem vlasec těsně u oka, a právě v tu chvíli s ní otrásl chabý kašel, holka vyprskla vodu do člunu, zajíkla se a zaskuhrala.

„Ještě mě hodláš kritizovat?“ zeptal se Meyer.

„A co takhle z úst do úst?“

„To vyvolává nežádoucí citové vazby, McGee.“

Ještě chvíli kašlala a pak dala zřetelně najevo, že už má toho tělocviku dost. Meyer ji obrátil na záda, jemně jí zvedl medvědími tlapami a usadil ji do věčka přídě na zadeček. Posvítil jsem jí do tváře. Ztěžka zvedla ruku, odsunula si slepený pramínek vlasů za ucho, zamžourala do světla, odvrátila hlavu a řekla: „Zhasněte, prosím vás.“

Sklonil jsem baterku, zcela zaskočen zjištěním, že se obličej úplně vyrovná nohám, možná je i předčí. I po drsném probuzení ze spánku, jenž mohl trvat věčně, měla jemnou a půvabnou, oválně eurasijskou tvář se šikmýma očima.

Meyer se zvedl, aby navinul vlasec, a prohodil: „Teda, Traversi, ty máš ale z pekla štěstí. Sotva dojdou zásoby, už ti shodí další. Přestaň funět a nahod' laskavě motor.“

Když jsme se vrátili k Thompsonovu přístavišti, přimánévroval jsem s člunem k pravoboku Srdcové sedmy, zakotvené levým bokem podél mola. Meyer přidržel člun, abych se mohl vyšplhat na palubu. Podepřel dívku, já se natáhl přes zábradlí, vysoukal jsem ji nahoru a zjistil, že ji musím podpírat. Meyer odfrčel s člunem, aby ho vrátil do malé loděnice, odkud jsme si ho vypůjčili.

Vedl jsem ji dolů do salónu a chodbičkou kolem kuchyňky do své ložnice. Postavil jsem ji ke křeslu, aby se přidržovala opěradla, zatímco jsem rozsvěcel a zatahoval závěsy na okénkách obrácených k přístavišti. Hlava jí klesala mezi ramena. Vzhledla ke mně a začala něco říkat, ale drkotala zubama tak, že jí nebylo rozumět. Vytáhl jsem ze skříňky nejteplejší župan a hodil jsem jí ho na postel, pak jsem ze skříňky na toaletě přinesl velkou osušku a vyzval jsem ji: „Svlékňte ty mokré věci a pořádně se vytřete do sucha.“

Šel jsem do salónu, našel jsem řeckou brandy Metaxa a nalil jsem jí dobrých sedm-osm čísel do malé koktailové sklenice. Odnesl jsem ji k ložnici a zaklepal jsem. Zajímavě mě vyzvala, abych vstoupil. Zavazovala si pásek na županu a klepala se zimou. Na podlaze ležela mokrá hromádka svršků. Sklenice jí cvakala o zuby. Na třikrát ji do sebe obrátila a pak se vsedě schoulila na okraji postele.

Ve dveřích se objevil Meyer. „Třesavka? Hmm, to bude reakce na šok. Slečno, pokud máte ještě sílu, doporučoval bych horkou sprchu, nebo ještě lepší, lázeň. A další skleničku navrch. Souhlasíte?“

Lehce šklubla hlavou na znamení souhlasu a Meyer posbíral mokré šatstvo. Za okamžik jsem slyšel hukot vody v obrovské elegantní vaně, kterou nechal vestavět původní majitel, aby vyhověl rozkošnickým choutkám své brazilské milenky. Pak jsem na něm loď ovšem bez milenky vyhrál při velkolepé partii pokeru v Palm Beach.

„Mmmmmám nněco v nnnnoze,“ řekla.

Přinesl jsem kleštičky s plochými čelistmi a ostré štípací kleště a vyzval jsem dr. Meyera, aby mi asistoval. Uložili jsme ji bříškem na širokánskou postel (zakázkový kousek, rovněž pozůstatek po původním majiteli) a Meyer vyhrnul župan. Musel uvolnit látku z druhé sady trojháčků na břicho tečkované návnady. Natočil jsem nad postel velkou lampu, aby operační prostor osvětlovala. Pro podobné nohy se používá spousta otřelých slov. Řecký mramor. Slonovina, Vídám převážně snědé nohy. Tyhle byly jen mírně snědé, ovšem zdaleka ne ochablé. Záchvaty zimnice se dostavovaly periodicky. Když jí tělem proběhl chlad, dlouhé svaly na lýtkách a ve stehnech, typické vytrénované svaly tanečnice, se napjaly a změnila se tak elegantní křivka, kterou zachovávaly v klidu. Zadní strana nohou měla jemnou, matovou pokožku bez kazu, plošky za koleny se mírně leskly a pod kůží prosvítalo drobné síťoví modrých žilek.

Museli jsme postup operace přizpůsobit záchvatům třesavky, ale brandy už začínala působit a tlumila jejich prudkost. Meyer nejprve přidržel oblouky zaseknutého trojháčku plochými čelistmi kleští, zatímco já od něj odštípl návnadu. Dva zuby trojháčku byly zaseknuté až za zpětné trny. Zatímco Meyer stále přidržoval tělo háčku, odstříhl jsem třetí, volný bodec.

„Ted' to zabolí, zlato,“ upozornil ji Meyer.

„Jen si poslužte,“ opáčila.

Háček na ryby lze vyprostit jediným způsobem. Protože se zpět zatáhnout nedá, musíte ho protlačit kůží ven.

Meyer přizpůsobil polohu kleštiček na háčku, počkal, až pomine malý záchvěv a pak pomalu a pevně otočil zápěstím. Byť se lidská kůže zdá sebetenčí, má určitou elastickou pružnost: dva ostnaté hroty nadzdvihly kůži ve dvou malých stanech a pak jí současně projely. Ani nepípla, dokonce se ani nepohnula. Naklonil jsem se nad ní, jestli snad neomdlela. Ležela naprosto netečná, s otevřenýma očima.

Opatrně jsem trny odštípl. Na světlé pleti zazářily tmavé krupěje krve. Posbíral jsem odstřižené ostny, zatímco Meyer zpětným obraťtem zápěstí vytáhl kovové háčky, ted' už bezbolestně.

Pak už jsem jen na každou ze čtyř dírek kápl jód a přiložil tou náplast s polštářkem velikosti desetníku.

„Pane doktore, bylo mi velkou ctí,“ podotkl jsem, „asistovat při metodě, jež nese vaše jméno.“

Přikryl jí nohy županem a prohlásil hrdelním hlášením: „Ten předsnět, co my fitáchli, si můšou ponechat na památka, Kildare.“

„Šašci,“ zamumlala dívka. „Panebože.“

Meyer spěchal zavřít vodu do koupelny. „Lázeň čeká, má paní. Za několik minut klepnu, vejdu s odvrácenou tváří a napřáhnu vašim směrem ruku s další dávkou brandy. Voda je velice horká. Přinut' se do ní vnořit. Jak vám mám říkat?“

Zvolna se posadila a sjela nás oba pohledem. Její temné oči připomínaly vchod do hluboké jeskyně. Nikdo v ní už nebydlel. Kdysi snad. Vzadu se povalovaly hromádky ohlodaných kostí, na stěnách zbylo pár čmáranic a po ohničích jen trochu šedého popela.

„Říkejte mi třeba X. Y.,“ odpověděla.

„Vaši klauni se zvou Meyer a McGee,“ pokračoval. „Jsem Meyer, známý pod přezdívkou Meyer. Ten hezký je McGee, říkají mu Travis a patří mu tento prostý, skrovný, nevelký hausbót.“

„Těší mě,“ řekla, aniž přitom pohnula rty, vstala, prošla kolem nás do koupelny a zavřela dveře.

V ložnici pro hosty, kde ted' přespával Meyer, je pod postelí veliká zásuvka. Jedna ironická dáma ji překřtila na šuple pro kočky, a

mě už pak bohužel jiný název nenapadl. Vylovil jsem z ní široké flanelové dívčí pyžamo s modrobílými proužky. Našel jsem i černé dakronové kalhoty velikost čtyřicet a bílou plisovanou halenku s dlouhými rukávy a s proužkem krajky na límečku a manžetách. Našel jsem i pár zorisek, které by snad mohly padnout. A vytáhl jsem jeden z malých zapečetěných balíčků, které lepší hotely poskytují návštěvnícům, jimž horlivé aerolinie zavezly zavazadla na nějaké vysoce nepravděpodobné místo. Obsahoval nejnutnější toaletní potřeby se stylizovaným obrázkem brunety nebo blondýny na měkkém plastickém obalu.

Položil jsem všechny věci na postel majitele lodi a zauvažoval jsem, jestli ji nemám čistě povléknout. Nakonec jsem si řekl, že v ní McGee spal konec konců jedinou noc a děvenka přece nemá nárok, aby si nějak příliš úzkostlivě vybírala. Když jsem vycházel z ložnice, Meyer v roli číšníka právě opouštěl koupelnu.

„Pojď se na něco podívat,“ vyzval mě. Šel jsem za ním do kuchyně. Stihl už naplnit umývadlo pitnou vodou a dát do něho její obléčení, aby z něho vymáchal sůl. Máma Meyerová.

„Tak co tu máme, doktore Watsone,“ začal. „Halenka ze surového hedvábí, bez rukávů, v přírodní barvě, a orlonová zavínovací sukně, přičemž obě nese značku čehosi, co se věřte nevěřte nazývá ‚Kouzelný zámek‘, v Broward Beach. A pak tu máme tyhle krajkové modré kalhotky a odpovídající podprsenku, košíček asi B, velikost podle mého soudu 34, vynikající kvalita a bez značky, nejspíš vyrobené na zakázku. Boty nikde. A jak jste si snad všiml, žádné šperky ani hodinky. Ale uši má propíchnuté, na pravém prsteníku rýhu po prstenu, a i když se očividně neopéká na sluníčku, má na levém zápěstí světlejší proužek po řemínku od hodinek.“

Přešli jsme do salónu.

„A věk, pane Holmesi?“

„Nějaká ta orientální krev. Komplikuje odhad. Řekl bych šestadvacet, ale plus mínus dva roky.“

„A co ty dlouhé přestěné nehtíky, pane Holmesi? Příliš dlouhé na užitečnou práci, nemyslíte? Na pravém prostředníku a prsteníku dokonce ulomené do živého, možná při zápase.“

„Velice dobře, drahý příteli Watstone. A není tu ještě nějaká další věc, která by stála na uvážení?“

„Ehm... ta jizvička na pravé čelistní kosti?“

„V podstatě bezvýznamná. No tak, člověče!“ Nic mě nenapadlo. „Trochu vám pomohu, pane doktore. Představte si, jak by na podobný sled věcí reagovala jiná mladá žena.“

Představil jsem si Vidge. Nebyla by tak trpně, pokojně snášela bolestivou extrakci háčků na ryby. Byla by sebou mlátila, vyla a sháněla se po doktorech a policajtech. Když jsem tedy prohlásil, že mi připadá důležité, jak vyrovnaně X. Y. přijímá naši pomoc, rozzářil se na mě a podotkl, že její pěstěné svaly, štíhlá, ale pevná postava a vyrovnanost, s jakou přijímá celou situaci, ukazují na některou sféru zábavního světa, nejspíš jeho podřadnější odnož; buď to bude tak zvaná exotická tanečnice, břišní tanečnice z vnitrozemí Floridy, servírka v nějakém odvážanějším klubu nebo zpěvačka na nějaké menší a levnější výletní lodi. Ocitla se nesporně na pokraji smrti, ale přijímala situaci vyrovnaně, že to až nahánělo hrůzu. Jako kdyby ji svět či místo, kde vás dříve či později shodí z mostu, nemohly zaskočit.

Slyšeli jsme, jak se otevírají a zavírají dveře a bublá voda v odtokovém kanálku. Za několik minut jsme jako dvoučlenná delegace zaťukali na ložnici a byli jsme vyzváni dál. Ležela v proužkovaném pyžamu pod přikrývkou uprostřed obrovské postele, hlavu omotanou hnědým ručníkem si podložila dvěma polštáři. Už se jí značně vrátila barva. Stanuli jsme u nohou lůžka. „Tak co, už je lip?“ prohodil Meyer.

„Trochu mi z těch panáků bzučí v hlavě. Nejspíš proto, že jsem od snídaně nic nejedla.“

„Není problém vám něco uklohnit, vážená X. Y.,“ řekl jsem. Svraštila čelo. „Nevím, nevím, jestli bych něco těžšího udržela v žaludku. Spíš trochu teplého mléka a pár aspirinů, pane... zapomněla jsem jméno.“

„Travis McGee. Ten chlupatý je Meyer. A co byste řekla sklenici horkého vaječného punče s vanilkou a strouhaným muškátovým oříškem navrch?“

Na tváři se jí objevil téměř nostalgický výraz. „Jů, když jsem byla malej špunt... někdy... je, to by mi fakt bodlo.“ Pohlédla na židli, kde leželo oblečení. „Tady na lodi je nějaká holka?“

Někdy, zrovna když si myslíte, že dokážete zareagovat jako by se nechumelilo, vůbec vám to nevyjde. Předpokládáte, že už se rány zahojily, ale když to nejmíň čekáte, zčistajasna zjistíte, že některé se nezahojí nikdy.

„Patřily jednomu děvčeti, které už nežije,“ odpověděl jsem s knedlíkem v krku.

Kdekdo jiný by se automaticky snažil projevit soustrast, ale ona podotkla nevzrušeně: „Tak to by mi měly padnout. V ty potrhlý modrý vaně mě totiž napadlo, jestli nejsem mrtvá. Jako kdyby člověku, když je mrtvěj, měl svět připadat skutečnější než ve skutečnosti. Zjistím to nejspíš, až se zejtra probudím.“

„Zítra,“ ozval se Meyer, „až se budete cítit lip, můžete všechno povědět policii.“

Znovu jsem si všiml naprosté prázdnoty za temnýma očima. Občas se tam kmitlo ještě cosi jiného chladný, zatrpklý humor, k jakému se člověk uchyluje, když už mu kat zkouší oprátku.

„A co bych jim měla vykládat? Pokusila jsem se zabít a nevyšlo mi to.“

„Šoupla jste si tu betonovou tvárnici pod rameno a hup přes zábradlí,“ přikývl jsem.

„Nebylo to jednoduchý. Na ten vaječnej punč jste už asi zapomněl, že?“

Meyer naprosto ledabyle a nenuceně utrousil větu, která se skládala jen ze samých L a samohlásek.

„Ne, já...“ začala, zarazila se a zírala na něho s pevně stisknutými rty a přimhouřenýma očima. „Vy jste ale záludný.“

Meyer se vesele usmál. „Slečna X. Y. z Hlavní ulice v Honolulu. Promiňte. Zaslechl jsem ve vašem hlase úplně nepatrný náznak ostrovního přízvuku. A navíc vás zdobí výjimečná krása havajských míšenek, má drahá.“

„No jo, já jsem ztělesněnej sen.“ Nikdy jsem žádnou ženu neslyšel mluvit o sobě tak zatrpkle.

Meyer se otočil ke mně. „Mikronéské rysy, přidejte k tomu trochu irské, francouzské a kapku japonské krve, míchejte několik generací v tropickém klimatu a výsledek zviklá i ty největší odpůrce křížení ras.“ Zešíroka se na děvče usmál. „Jsem ekonom, má drahá. Několik let před vznikem havajského státu jsem dělal průzkum ostrovů odhad daňové struktury.“

Můžete sledovat Meyera přímo při čarování, a stejně nikdy nezjistíte, jak to dělá. Velký a huňatý je asi jako průměrný černý adirondacký medvěd. Prochází se po pláži, sedí v baru nebo jen náhodou přechází hřiště, a lidi se na něho lepí jako vosy na med. Zakrátko jsou přesvědčení, že ho znají odjakživa. Snad je to proto, že on doopravdy poslouchá, co mu vykládají, a skutečně s ním cítí. Máte z něho pocit, že by jeho den nestál za nic, kdyby nebyl zázračně šťastnou náhodou potkal zrovna vás. Ptá se přesně na to, o čem v tu chvíli potřebujete mluvit, vy se můžete vypovídat a někde uvnitř v pérech a převodech poleví napětí. A přitom Meyer nic nehraje. Nemá to úskok. Klidně se mohl stát jedním z největších uměleckých podvodníků všech dob. Nebo velkým psychiatrem, Nebo zakladatelem nového náboženství meyerismu.

Kdysi dávno, když se ještě do Lauderdalů ze všech stran sjížděly mraky študáků, objevil jsem jednou Meyera na pláži v půlkruhu nejméně čtyřiceti kluků a holek. Z jejich tváří vyzařovala radost, každou chvíli se chechtali jako pominutí. A přitom to byla ona nedůvěřivá mládež, co se dívá na všechny dospělé a skrz ně přesně tak, jako dospělí zírají na abstraktní umění a nic nevidí. Byť to zní neuvěřitelně, Meyer tvořil součást té skupinky. Když jsem se přiloudal blíž, zmrazilo mě čtyřicet párů očí. Meyer se otočil, mrkl na mě a já šel dál. Jeden z mládenců občas zmáčkl na kytaru akord, zatímco Meyer do pauz recitoval. Později jsem se ho ptal, co tam pro všechno na světě vyváděl. Prohlásil, že to byla skvělá parta s báječným smyslem pro absurditu. Vymýšlel si prý na fleku parodii na Ginsberga, nazvanou „Vrčení“, a taky improvizoval monolog studentky Barnardovy dívčí koleje, která se snaží přesvědčit o společenské důležitosti své osoby bílého otrokáře, který ji odváží do Iráku. Jmenovalo se to „Dvoudolarové nedorozumění“. Pak jim přidělil role a vtáhl je do

hry, kde měli představovat Richarda Burtona a Liz Taylorovou na zahradní slavnosti v Bílém domě, pořádané jako hold kultuře.

Jednou jsem zas viděl velice rezervovanou dámu matronovitého formátu, kterak bez jediné skleničky alkoholu klesla náhle po třímínutovém rozhovoru v koutku na Meyerův hrudník zvící sudu a štkala jako zbloudilé děcko. Odmítl mi prozradit, co ji tak zlomilo. Jeho zásady mu brání svěřená tajemství vyjevit a možná právě v tom tkví součást jeho osobního kouzla.

Meyerův pohodlný malý hausbót John Maynard Keynes kotví asi sedmdesát kroků ode mne. Za soumraku konává audience, kdy se na spodní palubě rozesadí pozoruhodná směsice lidí; posedávají na zábradlí, na obrubníku přístavní hráze, klátí nohama ve vzduchu. Nikdy tu nechybějí líbezné bludičky mezi šestnácti a dvaceti, oči zastřené zvláštní zbožnou úctou, spokojené už jen tím, že mu mohou být nablízku, stejně jako jiné, průbojnější náтуры postávají v hotelových apartmá a depech závodníků Grand Prix. Kdyby holdoval bezzásadové smyslnosti, v jeho pelechu by nikdy nescházela vzácná něha právě vylíhlého mládí. Místo toho si Meyer průměrně třikrát do roka vloží na svá bedra břímě mimořádné odrůdy, kterou spíš vlídně než ironicky nazývá „železná panna“. Jsou to přísné, zralé, agresivní, fešné ženské, které to ve světě někam dotáhly a o hodně přitom možná přišly. Úspěšné výtvarnice, koncertní umělkyně, majitelky módních salónů a jiných silně konkurenčních podniků, redaktorky, vládní úřednice. Zachází s nimi laskavě, ale spíš jako s okouzujícími naivními holčičkami. S takovou železnou pannou vypluje na pár týdnů na moře, a když ji přiveze zpátky, děvče má měkká ústa, z hlasu se jí vytratil velitelský tón a v očích se zračí oddaný psí pohled. Když jsem se jednou začal, zvědavě vyptávat, navrhl mi, ať si přečtu návod Marka Twaina k výběru milenky. Dodal, že Twain jeden faktor přehlédl. Žena, která dosáhne určitého mocenského a řídícího postavení, je totiž většinou inteligentní, a velice rychle pochopí, že v ní doutná skrytá touha hrát si chvíli na bezradnou a hloupou, vypnout ty panovačné mechanismy, nechat se nějakou dobu obskakovat nejen jako žena, ale jako děvčátko, kterým bývala, než ji zcela ovládla touha po seberealizaci. „Chtějí mašli do vlasů,“ vysvětloval mi, „a někoho, komu ani za mák nesejde na jejich postavení, někoho, kdo pak nebu-

de vítězoslavně mávat jejich skalpem na špici oštěpu, až zas odejdou bojovat, ani je nezačne navštěvovat na velvyslanectví či v ředitelské kanceláři.“

Ted' vsunul ruku pod příkrývku a popleskal X. Y. po nártu. „Má drahá, dneska budete spát, jako jste už pěkných pár měsíců nespala. Vydržte ještě chvílku, než vám McGee donese svůj proslulý vaječný punč.“

Usmála se téměř plaše. „Tak dobře.“

Když jsem se vrátil s punčem, klížily se ji oči, ale ještě se probrala, nadzdvihla se na lokti, vypila ho na několik doušků, koukla na mě ospalýma očima a řekla: „Možná jsem fakt tam dole mrtvá. Třeba to potom takhle vypadá.“

„Ale my nejsme andělé.“

Dopila a podala mi vysokou sklenici. „Vy ne. Ale Meyerem si nejsem tak jistá.“

Zhasl jsem. Ve dveřích jsem jí popřál dobrou noc, ale už mi neodpověděla. Zaslechl jsem Meyera vycházet z koupelny. Seděl v ložnici pro hosty na okraji postele, oblečený v křiklavě rudých kalhotách od pyžama a prohraboval se hustou, lesklou srstí na hrudníku.

„Usnula?“ zeptal se.

„Jako když ji do vody hodí.“

„Myslím, že byste mě měl vyhostit, pane kapitáne. Můžu spát v salóně.“

„A já to pak budu mít věčně na talíři? Děkuju, nechci.“

„V tuto odezvu jsem doufal. Podívej, kolik je hodin. Dvě deset. Vydělal jsem si na stravu. Cos napájel tu děvuchu punčem, šel jsem na molo, svižně a obratně jsem vykuchal ty statné snuky, zabalil jsem každý plátek do fólie, a uložil jsem je do větší lednice na druhou poličku hned za řízky.“

„Úplně jsem na ně zapomněl. Díky.“

„Já skoro taky. To děvče má sklon soustředit na sebe veškerou pozornost. Jaký v tobě vyvolává dojem tedy kromě toho, že vypadá jako velice rozkošné sousto?“

„Nejspíš obezřetnost. Jak to říkají o lovu na pantera člověk nikdy neví, kdo číhá na koho. Ta holka se umí skvěle ovládat. Myslím, že se ji někdo pokusil velice profesionálně odstranit. Tady se žádný

manžel nezbavoval protivné manželky. Někdo musel mít pádný důvod, proč se rozhodl hodit takové kvalitní zboží přes palubu. Navíc jí to neusnadnili. Šoupli ji přes zábradlí, ani ji předtím nepřidusili. Řekl bych, že prodělala pořádný otřes, ale nehodlá se před námi prozradit. Nebo dokonce shánět policajty. Pořádně tuhá nátura, Meyere. Dělá na mě dojem hráčských nervů. Riskovala a prohrála. Přijala prohru s vědomím, co ji čeká. Pak dostala šanci, kterou už vůbec neměla právo předpokládat. Cítím z toho prachy. A hrála v nějakém hezky drsném spolku.“

Meyer si povzdychl. „Myslím, že sotva zjistí, jak by nás mohla využít, pár odpovědí z ní dostaneme. Nejspíš polopравd. Všimni si jednoho. Takováhle hezká holka používá vždycky desítky automatických figlů způsob, jakým se na mužského dívá, jak s ním mluví, jak se před ním pohybuje. Nejde ani tak o koketerii jako spíš o vědomí, že tyhle zbraně vlastní a že je dovede používat. Snažil jsem si vybavit všechny kategorie, které umějí celý tenhle arzenál najednou zapnout i vypnout; dobré, školené ošetřovatelky, vynikající herečky, baletky... a profesionální kurvy. Neprozradí nám, proč ji ti dva chlapi shodili z mostu, pokud neusoudí, že by jí to mohlo v něčem prospět.“

„Dva?“

„Nejmíň dva, a pravděpodobně v kabrioletu. V těch několika vteřinách od chvíle, kdy auto přibrzdilo, k okamžiku, kdy dopadla do vody, nebyl čas ji s tvárnicí přidrátovanou ke kotníkům vytahovat ze sedanu a pochybuju, že by ji vezli přehozenou přes kapotu jako střelenou srnu. A taky jsme vůbec nezaslechli vrznout nějaká dvířka. To auto nabralo otáčky tak rychle, že ten, kdo ji házel do vody, by vůbec neměl čas se vrátit za volant. Navíc, celou tu dobu někdo túroval motor. Takže já si představuju nervózního řidiče u volantu a silného chlapa na zadním sedadle vedle ní. Silného a mrštného. Vyhoupł se na vozovku, popadł ji do náruče šedesátikilovou holku plus betonovou tvárnici přehodil ji přes parapet, pustil ji nohama dolů a skočil zpátky do vozu v okamžiku, kdy řidič šlápl na plyn. Taky mě napadá, že asi nejspíš předtím parkovali kus od mostu se zhasnutými světly, někde kus od nájezdu, a vyčkávali, až budou mít jistotu, že z žádné strany nic nepojede. Musela to pro ni být příšerná poslední zastávka,

protože věděla, co ji čeká. Ale vsadil bych krk, že nefňukala ani neškemrala.“

Vrtěl jsem obdivně hlavou. „Nenapadlo vás někdy, že jste se minul povoláním, pane profesore?“

„Zabývám se logikou, McGee. Ze svých pozorování vyvozují možnosti a pravděpodobnosti. Propána, člověče, ve srovnání s kouřovými clonami ekonomické praxe a teorie vypadá svět skutečných událostí téměř primitivně jednoduchý. Takový výkaz o hospodaření korporace je ta nejnepostižitelnější věc na zeměkouli. Když člověk nedokáže číst řádky mezi řádky, a ještě na druhou, může klidně ukládat peníze do dutiny ve stromě.“ Oči v tváři toho darebáka září sytou modří, rámují je vrásky od smíchu a větru malá očka, posazená po stranách bramborovitého nosu. „Nepřeceňuj moje vlohý, chlapče. Ty zas báječně funguješ v oborech, kde já bych byl bezmocný jako dítě. Já bych za ní nedokázal skočit, ani bych se nepřinutil zůstat dole, kdybych zjistil, že je to jediný způsob, jak ji zachránit.“

„Prostě svalovec s dobrými reflexy.“

„A iluzemi. Jeden z posledních romantiků, který se pokouší přesvědčit sám sebe, že je cynický plážový flákač, kterému jde štěstí na ruku. Ty si, Traviši, dopřáváš přepych mravních soudů ve světě, který chápe člověka jako výplod zázemí a prostředí. Myslíš si, bůhví jak nejši přizpůsobivý a ohebný, ale spíš by tě zabili, než by tě dokázali ohnout. V takové nepoddajnosti je síla a slabost zároveň.“

„Nerozjel ses dneska nějak moc, profesore?“

Pěstí zakryl mohutné zívnutí. „Nejspíš. Něco mi napovídá, že z téhle slečny X. Y. nekouká vůbec nic dobrého. Ze zkušeností vím, jak takovéhle průšvihy přijímáš. Za chvíli v tom lítáš až po uši a dokonce vnitřně krvácíš. V rozhořčení jsi schopen nesmyslně riskovat. A skvělý ironický nadhled jde kvaltem do háje, jakmile zahlídneš někde v křoví draka. Byl bych nerad, kdyby ti někdo poskytl tak odbornou péči, jakou věnoval jí. Scházela bys mi. Kde jinde bych našel druhého takového dobráčka, který se nechá oblafnout královním gambitem? Anebo Meyera dovede k díře s macatými snuky? Dobrou noc, dušinko.“

Než jsem se uložil na velké žluté pohovce v salónu a zhasl světla, už jsem Meyerovi odpustil pošťuchování salonního psychologa.

Dělal ze mě slepě důvěřivého osla. Někdy jsem se pravda nezdravě ztotožnil s klientovými zájmy, a když jim pak nemůžete pomoci, zanechává to trvalé šrámy na duši. Ale už jsem se párkrát málem octl na onom světě, mám už proštípnutý lístek tam i zpátky. Ať jsem se naučil sebevíc pohrdat vypasenými prevíty, co vyfištronili způsoby, jak legálně krást, naučil jsem se taky nedat jim jednu jedinou příležitost, aby se mi dostali na kůži. Stačil jsem si už ověřit, že bez ohledu na zázraky moderní medicíny i v nemocnicích člověk trpí jako zvíře, a když vás něco pořádně bolí, teče z vás studený pot a před očima se vám dělá tma. Už nezapomínám, že mám v těle nenahraditelné orgány a že v pohodlíčku mezi červy by člověk neměl příležitost vcítit se do postavení důvěřivých lidí, ani šanci připlížit se a vytáhnout vypaseným prevítům kořist z tlamy.

Tahle královna s mrtvými očima ve mě žádné hřejivé sympatie nevyvolá, ani mě nedožene k tomu, abych se kvůli ní vyhoupl na koně a cválal dobýt zpět magický grál. Navíc mám dost prachů, abych si celé měsíce radostně užíval života, brázdil moře, coural se po plážích, šťastně pařil s kamarády, sbíral na pláži pružná, hravá, veselá koťátka se zadečkem od písku, pobíjel vyzývavé obyvatele modrých hlubin, a propíchl balónek každému nafoukanci, který mi vleze do cesty. Až přijde čas vypravit se na další výnosnou křižáckou výpravu, bude to kvůli někomu značně bezmocnějším, než je naše Asiatka X. Y.

Ale nohy má vážně senzační.

2

Časně ráno jsem tiše našlapoval po kuchyňce, abych žádného ze svých hostů neprobudil. Když jsem oknem zahlédl postavu na palubě, pořádně to se mnou škublo. Meyer však na mě zamával a zamířil na zád', kde tiše zat'ukal na dveře salónu. Šel jsem otevřít.

„Ty ses zaklapl venku? Proč?“

„Taky jsem vstal a celou loď jsem pozamykal, když tys zalehl, protože jsem z ničeho nic nemohl usnout obavou, že třeba někdo zů-

stal na mostě, aby se ujistil, že nevyplavala. Je to nepravděpodobné. Ale zajistit loď zas nedalo tolik práce.“

„Kam jsi teď šel, Meyere?“

„Na ranní procházku. Kouknout se z mostu. Je to tak tři kilometry tam a tři zpátky. Dohromady šest vajíček k snídani. Chtěl jsem si ověřit pár domněnek.“

„Například?“

„Připadalo mi, že se vzdalují směrem k Miami. Stopy pneumatik to potvrdily. Na mostě přejeli do protisměru a shodili svůj něžný balíček. Je tam brzdná dráha a stopy po smyku. A další stopa po smyku, jak prudce přidali a strhli vůz zpět do pravého pruhu. Přibrzdili dost blízko u našeho břehu, kde je značné stoupání do středu oblouku, takže nemohli vidět na vozovku za sebou. Z vrcholku je však výhled na dobrých šest kilometrů na jih a z místa, kde ji shodili, nejmíň na kilometr a půl dopředu. Pokud měli zhasnutá světla, žádný řidič, který by přijížděl od Marathonu, by si jich na nesprávné straně mostu nevšiml. Ale museli se přesvědčit, že je vzduch dostatečně čistý. Prošel jsem se tedy o kus dál a asi dvě stě metrů na jih je nájezd tak široký, že se tam dá zaparkovat a vidět až za most. V trávě jsem našel stopy kol.“

Vytáhl z kapsy košile značně veliký nedopalek doutníku, přes sedm centimetrů dlouhý, zabalený v papírovém kapesníku. Položil ho na dlaň a otáčel ho silným chlupatým prstem. „Včera večer kolem osmé hustě pršelo, pamatuješ? Tohle nezmoklo. Vypadá to na velice dobrý tabák. Objevil jsem ho hned při okraji křoví, takže soudím, že ho vyhodil pasažér. Přímo ze silnice bys doutník tak daleko nedohodil. Navíc tohle není druh, který by se jen tak odhazoval. Takový nedokouříš jedině v případě, že sis ho zapálil, aby ti uklidnil nervy, a pak někdo řekne jedem, a protože máš v příští minutě hodit holku přes zábradlí, odhodíš i dobrý doutník. Líbezný otisky zubů, Traviši. Pořádné raťafáky. Zůstanou hezky zřetelné, i když tohle uschne. Takže co kdybys vyhověl dětinštějšímu ekonomovi a uložil to někam na bezpečné místo. Třeba se jeden z nás s tím chlápkem ještě někdy potká.“

Znovu nález opatrně zabalil a předal mi ho. „Ještě něco, pane inspektore?“ zeptal jsem se.

„Á, ano. Coby místních poměrů neznalý turista jsem se vyptával mrzoutského děduly na hloubku vody. Kromě hlavního proudu pod středem mostu je na většině řeky při odlivu asi devadesát čísel vody. Jediná výjimka ta tůň, kde jsme chytali. Odliv tam vytváří značný vír. Šestnáct metrů v průměru, šest až deset metrů hloubka. Silničáři mají obavy, že jim to jednou podemele pilíř. Nad středem koryta je zábradlí značně vysoké, nedala by se přes ně pohodlně přehodit ženská. Takže buď ten chlap s doutníkem, nebo ten, co túroval motor, nebo snad někdo třetí, pokud existuje, se vyzná v stavu vody. Vlastně, drahý příteli, tam dole mohou být další tvárnice s prázdnými drátěnými oky. Když je krabi a jiní hrobařící čistě oberou, šlachy uhnijí a končetiny se podělí v kloubech. Štíhlé holenní kosti vyklouznou z ok, jakmile odpadnou chodidla, a pak už je to vlastně jedno. Třeba jsme objevili odkladiště nepohodlných ženštin. Za mnohé tmavé noci se ozve osudné šplouchnutí. Následuje pomalý, zoufalý tanec připoutaných poběhlic, hlazených černou dlaní hlubokého proudu. Vlasy divoce vlají, prázdné náruče se marně rozvírají a chladnoucí boky se zvolna vlní v rytmu oceánu...“

„Meyere! V osm ráno?“

„Prázdný žaludek u mě vyvolává poetické delirium. Traviši, chlapče, nějak jsi nám zezelenal.“

„Na chvílku se mi udělalo nevolno. Pochop, Meyere, já tam dole byl. A ta tma se fakticky dala krájet. Když jsem si omotal její vlasy kolem ruky a zjistil jsem, že ji nezvednu, zbývalo už v ní akorát tolik života, že se mě oběma rukama chytila za zápěstí, mátožně jako nemocné dítě. Jenom proto jsem dokázal vydržet dole a oddrátovat ji. Jo, byla tam tma a hloubka, Meyere. A vůbec se mi tam nelíbilo.“

„Promiň, často sklouznu k vulgárnosti. Máme nějakou hezkou středně velkou cibuli, kterou bych si mohl nakrájet do šesti míchaných vajec?“

Pili jsme druhý šálek kávy v boxu vedle kuchyňky, lesknoucí se chromem, když jsme zaslechli téct vodu v koupelně. Za chvíli stanula ve dveřích a upřeně si nás prohlížela. Měla na sobě ty černé kalhoty a bílou halenku s krajkovým lemováním.

„Přeji dobré jitro pánům Meyerovi a McGeemu,“ pozdravila nás. „Jestli fakt není na lodi žádná další ženská, jeden z vás je hoto-
vej poklad, protože mi vypral prádýlko.“

„Vždy k službám, slečno X. Y.,“ ozval se Meyer. Vstal. „Posad'-
te se sem, má drahá. Proti McGeemu. Majitelům lodi se musí sloužit
do roztrhání těla. Jsem tu šéf kuchař i prادلena. Nebojte, taky na vás
přijde řada. Nejdřív horkou černou kávu?“

„Když budete tak hodný.“ Vklouzla poněkud toporně za stůl a
tvářila se, jako by dosedala na špendlíky.

„Jak se cítíte?“ zeptal jsem se.

„Jako když se mi někdo pokoušel zlomit vaz.“

Meyer před ni postavil kávu a řekl: „Za to taky můžete poděko-
vat mně. Položil jsem vás na lavičku v člunu a vždycky, když jsem
vám vytlačil vzduch z plic, jsem cítil, jak se vám prohýbají žebra.
Ale dával jsem pozor, abych žádné nezlomil.“

Seděla naproti mně a zářivé ranní světlo se jí opíralo do tváře.
Dva oblouky lesklých, vykartáčovaných vlasů jí rámovaly půvabný
oválný obličej a zhouply se dopředu pokaždé, když sklonila hlavu a
zvedla šálek ke rtům. Rtěnkou z hotelové soupravy si pečlivě nalíčila
ústa. Tváře jí změkčovalo dlouhé světlounké chmýří, začínající těsně
pod tmavými vlasy na spáncích. Středem čela se jí táhla téměř nezna-
telná vodorovná vráska, která dvěma obloučky ladila s obočím. Mír-
ně nápadnější vodorovnou vrásku měla na štíhlém hrdle. Pár póru se
dalo rozeznat na tmavé slonovině kůže v místech, kde ji napínaly
pevné lícní kosti, ale kromě hvězdicovité jizvy na tváři už neměla
jiné znamínko či vadu. Na světle mě překvapila barva jejích očí. Pa-
nenky se stáhly do nepatrných, teček. Duhovky nebyly tak temné, jak
jsem si představoval, ale zvláště žlutohnědé v podivném odstínu, o
trochu tmavším než jantar, a kolem panenek v nich probleskovaly
malé zelené skvrnky. Vzhledla ke mně a reagovala na zkoumavý po-
hled se stejnou profesionální netečností, s jakou se při měření expo-
zice modelka dívá do objektivu.

„A jinak?“ zeptal jsem se.

Lehce pokrčila rameny. „Spala jsem výborně. Budete mi muset
vysvětlit pár nejasností. Kde jsme?“

„Kotvíme v Thompsonově přístavišti v Marathonu.“

„A včera večer, když jsem odpadla, jste po všech pivních pajzlech roztroubili, jaký jste pasáci a jakej jste to z moře vytáhli úlovek, ne?“ Mluvila mírně, ale s ohrnutým rtem.

Meyer se na ni shora usmál. „Nevím, jak McGeeho, ale mě osobně vaše podezíravost uráží. Kolik chcete vajíček a jak?“

„Co...? Dvě. Ne moc vysušený.“

„S plátkem lehce osmažený ryby? A se čtvrtkou krásného ananasového melounu od firmy Homestead?“

„Ano... Ano, když budete tak hodný, pane Meyere.“

„Můžete mi klidně tykat.“

„Děkuju. Mrzí mě, co jsem plácla. Jsem z toho všeho nějak vykulená.“

„Odpouštíme vám,“ prohlásil Meyer. „Vytahovat se to my rádi. Jako triko. Ale pouštět si pusu na špacír? Nikdy!“

Meyer ji obsloužil, nám dvěma nalil další kávu a pak se se svým hrnkem vmákl vedle mě.

„Nevím ani, jak jste mě vytáhli,“ řekla.

Meyer jí všechno vyprávěl: jak jsme byli náhodou přítom, co jsme viděli a slyšeli a co kdo z nás udělal. Ona se živila, hladově a nenasytně, přítom však vybraně a slušně. Čas od času na nás pohlédla.

„McGee zůstal dole tak dlouho, že už i mně začínala stydnout krev,“ prohlásil Meyer. „Vím určitě, že to bylo přes dvě minuty.“

Upřeně se na mě zadívala a oči se jí zúžily, jak přemítala o něčem, co jsem nedokázal uhodnout. „Když jsem se k vám dostal, zjistil jsem, že ještě dýcháte. Pokud jsem vás měl dostat nahoru živou, musel jsem ten drát rozmotat na první pokus.“

„A vy jste slyšeli odjíždět auto?“

„Dřív, než jste dopadla na dno,“ přikývl jsem. Talíř měla prázdný. S tichým cinknutím odložila vidličku. „Takže jediné my tři tady víme, že žiju. Je to tak?“

„Je,“ kývl Meyer. „Původně... než jste promiňte spadla mezi nás... jsme plánovali, že dnes během odpoledne zvedneme kotvy a vyplujeme do Miami. Chcete se připojit?“ Pokrčila rameny. „Proč ne?“

„Moje drahá,“ pokračoval Meyer, „vypadá to, že jste se včera večer někomu silně znelíbila.“

„To má být otázka?“

„Jen pokud nám na ni chcete odpovědět. Nehodláme se vám vtírat do soukromí. Ani si nemusíte vymýšlet odpovědi. Povězte nám, co povědět chcete, nebo vůbec nic.“

„Jemu... jednomu z nich byli dva se to nezamlouvalo. Raději by byl našel nějakou cestičku, aby se to nemuselo stát. Ale on i já jsme věděli, že už dávno nemůžeme couvnout. Strachy se mi zvedal žaludek. Ze smrti ne. Když riskujete a prohrajete, musíte s něčím podobným počítat. Ze všeho nejmíň se mu líbilo, že mi to nesměl usnadnit. Že budu jenom co nejdýl zadržovat dole na dně dech. Prosila jsem ho šeptem, aby mě nejdřív uspal. Šlo by to udělat tak, aby se Má... aby si ten druhý nevšiml. Ale pak zastavili, a jak mě přehoupl přes zábradlí, drát se mi hrozně zařezával do nohou, a když mě pouštěl, věděla jsem, že už mi nepomůže.“ Odmlčela se a s divošským zadostiučiněním se na nás podívala. „Nabírala jsem dech, že budu ječet z plných plic, ale potom jsem si uvědomila, že když ani nemuknu, bude si ten druhý chlápek u volantů myslet, že mě Terry nejdřív přiduší, a bude to muset hlásit, a Terryho za to pěkně zpucujou. A protože měl u mě pár vroubků, ani jsem nemukla... a nejspíš jsem díky tomu ani moc nedumala, co se mnou bude, a alespoň jsem dopadla s pořádným lokem vzduchu v plicích, místo abych ho všechny vyrvala. Je to zvláštní, ale třeba zrovna to rozhodlo.“

„Nejspíš ano,“ souhlasil Meyer. „Já jsem si taky myslel, že se někdo zbavuje mrtvol, když jste tak zajela do vody, ani jste nepípla. Ještě že vás Travis našel tak rychle.“

„Páni, kdyby zjistili, že mě někdo vytáhl!“ Všiml jsem si, jak se zachvěla. Ukázalo se, že má přece jenom rozharašenější nervy, než dává znát. Její hlas kontrastoval s popelavě snědou elegancí. Byl to sytý, klidný hluboký alt, ale přecházel od vyumělkované půvabnosti výrazu k nefalšované obhroublosti. Nedokázal jsem odhadnout, zda její uspokojení nad tím, jak chytře Terryemu zatopila ve chvíli, kdy jak věděla ji prakticky už zavraždili, je projevem oduševnělosti, či hlouposti.

Překvapeně zvedla obočí: „Vždyť já jsem vám ještě ani nepoděkovala! Tak vám, tedy, mládenci, děkuju. McGee, musím říct, že to chtělo pořádnou odvalu. Moc si toho nepamatuju. Jenom tmu, děsně jsem se bála, a pak mě někdo tahal za vlasy a šmátral po mně, možná ryba, která mě chtěla sežrat. Voda páchla rybinou. A potom mě někdo táhl nahoru a všechnu tu vodu ze mě překlopil. Tak jsem tady. Děkuju.“

„Vítejte,“ odpověděl jí Meyer. „A navíc máte druhý život. Ode dneška ráno je pro vás všechno čistý zisk. Tak co si se svým životem počnete?“

Tahle otázka ji očividně polekala. „Já vůbec nevím! Na podobný věci jsem ještě neměla čas myslet. Vždycky se mi říkalo, co mám dělat, a ať to radši koukám udělat, než bude zle. Vůbec nestojím o to, abych se musela rozmejšlet, co dál.“ Kousla se do rtů a s hlavou lehce nakloněnou na stranu si nás zkoumavě prohlížela. „Vy, mládenci, taky nevypadáte, že tu kotvíte jen tak. Chci říct ta loď a všechno a bere to nějak moc klidňáko. Určitě to není jenom tak vyjíždka na ryby a potom zpátky k mamíně a do kanceláře. Jestli v něčem jedete, třeba bych do toho mohla nějak zapadnout i já.“

Ten náhlý obrat mě skoro dojímalo. Rodina se vystěhovala a kočka teď prosebně škrábe na dveře sousední kuchyně.

„Já jsem ekonom, má drahá, přesně jak jsem vám povídal, a tady McGee je havarijní poradce, dělá na smlouvu.“

„To jste teda větší mastňáci, než jsem si myslela,“ prohlásila zklamaně. „Možná, že se jim to stejně donese zpátky a počkají si na mě znovu. Podruhy už to nezbabrají.“

„Jestli čekáte radu,“ upozornil ji Meyer, „nemůžeme vám ji poskytnout, dokud nevíme, oč jde, slečno X. Y.“

„Vangie,“ opáčila. „Alespoň křestní jméno vám dlužím. Jako Evangelina. Celý jméno vás fakticky porazí. Evangelina Brigita Tanaka Bellemerová. Bellemerová je snad francouzsky a znamená to přej něco jako krásný moře. Hehe, to je bžunda, ne? Přesně do toho mě hodili do krásnýho moře. Nejspíš budu muset někam zalízt a všechno si rozmyslet. Kdy dojedeme do Miami? Po obědě?“

To mě málem rozesmálo. „Tak asi v pět nebo v šest zítra večer.“

Zdalo se, že si oddechla. „Škoda že ne příští měsíc nebo rok. Každopádně zbejvá víc času, než jsem si myslela, a to mi bodne.“

„Požádejte nás o radu, když usoudíte, že ji potřebujete,“ řekl Meyer. „A vypadáte už dost zotaveně, abyste mohla přijmout dočasné zaměstnání a umýt nádobí.“

Zůstala na něho zírat. „Ty si děláš legraci!“

„Na tomhle plavidle,“ podotkl jsem, „pracuje každý.“

„Já zas na domácí práce nejsem tak žhavá,“ prohlásila se směsí rozmrzelosti a rezignace.

Když jsem zaplatil přístavní poplatky a pohonné hmoty, Meyer uvolnil lana, já se posadil vpředu na horní palubě k řízení a vymánevroval jsem od hráze. Když jsme se ocitli v průplavu, Meyer sešel dolů. Po chvílce se Vangie objevila u mě a zeptala se, jestli si může přisednout. Přes půjčenou halenku si oblékla moji bílou košili. Objevila klobouk, který tu zapomněl někdo z hostů, slaměný, se širokou, dolů sklopenou krempou, dobrý metr v průměru, popsáný humornými výroky. Našla i nějaké sluneční brýle. V ruce držela vysokou sklenici whisky se sodou, vražedně temnou barvou připomínající spíš kávu s ledem.

„Nevadí, že jsem si namíchala cloumáka?“ zeptala se. „Mám vám přinést taky?“

„Možná později. Nebude vám horko?“

„Teď to není tak zlý, když fouká vítr. Slunce mi totiž úplně ničí pleť. Vyrazí se mi takový pucejřky, takže si musím dávat bacha. Ten Meyer je ale fakt děsnej kuchyňka, ne? Umyla jsem to zatracený nádobí a on povídal, že jsem na něm nechala mastnotu a že je mám umejt ještě jednou. Řekla jsem, že jsem je umyla jednou a dost, tak je tam teďka meje znova. Páni, teď mi dochází, proč to do Miami trvá tak dlouho. Tahle parolod' je pomalá jak šnek.“

„Ale pohodlná.“

„To teda je, Traviši. S tím nábytkem, hifi a všema legráckama je to úplně luxusní bejvák. Moh byste lod' naložit kočkama pořádně to roztočit.“

Dlouho mlčela. Ne že by to pití do sebe vyloženě lila. Spíš v dlouhých přestávkách pocucávala. Cítil jsem, jak si mě za tmavými skly zkoumavě prohlíží.

„Poslyšte, v těch vašich haváriích to nejspíš bude jako v každém jiném podniku; chcete získat smlouvu, o kterou se dere spousta lidí, protože jde o pořádný balík. Člověk vždycky pořídí lip, když může nabídnout něco na oplátku, ne? Tak mi napadlo, že by třeba pomohlo, kdybyste moh ty chlápky nějak obměkčit. Co kdybyste takhle trošičku zvýšenou cenou pokryl výdaje na to, aby byli kapku přátelštější?“

„Bohužel, broučku. Tak to v mé branži nechodí.“

Opět ticho. Míjeli jsme pruh mělčiny, kde stálo ve dvou centimetrech vody asi čtyřicet pelikánů, jeden vedle druhého. Ukázal jsem na ně a ona utrousila: „Jo. Ptáci.“ Většina lidí bývá stejně slepá jako Vangie. Zrak jim slouží k tomu, aby při chůzi nenaráželi do kandelábrů. Ale v tom, co vidí, nenacházejí žádnou estetickou hodnotu.

Pití ve sklenici doušek po doušku ubývalo. Najednou se mě začala vyptávat na hausbót.

„Opravdu mi patří. Dojel bych s ním, kam bych chtěl. Třeba do New Orleansu nebo do Galvestonu. Používám ho často, nebo mám plno práce s haváriemi.“

„To přece musí něco stát, živit takový pěkný člun, ne? Nepronajímá snad spousta lidí svoje lodi, aby se jim trochu peněz vrátilo?“

„Už mě někdy napadlo, jak by se z takového korábu dal udělat zlatý důl? Na takové víkendové vyjížděky, kde by všechno mělo správný šmrnc?“

Nakonec mi došlo, proč se namáhá. Nemohla riskovat delší pobyt v oblasti Miami. Ale kdybych s ní vyjel do jiných oblastí, šla by se mnou do party. Sehnala by dvě tři čtyři děvčátka se smyslem pro legraci, najala by kuchaře a služku, naložila loď řízký a šampaňským, a nabízela unaveným obchodníkům víkendové vyjížděky tisíc dolarů za osobu. „Z pouhejch tří pasažérů by kápnul táč čistýho zisku, McGee, věřte mi.“

„Dokud by vás někdo neshodil z mostu, Vangie?“

„Ale fuj! Já jsem se zapletla do daleko drsnější hry. Měla jsem mít víc rozumu, když jsem dělala jen obyčejnou holku na telefonu a nic mi nescházelo. Já se ale musela nechat navízt do... do ty jiný práce. Většinu času mi to nevadilo. Jenomže čas od času byl někdo z těch kunčaftů trochu jinej. Takovej milej. A potom mě začínalo na-

padat, že by si zasloužil lepší osud, než to, co pro něho chystali. Připadalo mi to moc... A tak... jsem si jednou dala pár frťánků, změkla jsem a naznačila jsem mu, co se mu má přihodit. Mohla jsem všem pěkně zkazit hru. Ale vyřídili ho dřív, než se dostal k poldům a hoto-vo. Já jsem byla odkecaná. Už se mě neodvážili použít a nemohli mi důvěřovat, že je neprásknu, když mě vyřadí z akce, takže jim nezbylo než mě odepsat nadobro. Věděla jsem to. Myslím, že jsem začala žvanit, protože mi povolily nervy. Když v takovýhle legraci jedete nějakou dobu, začne se vám zdát o těch chlápčích a o tom, jak to s nima dopadlo. Pak si začnete představovat, že vás někdo sleduje. Kdybych se nebyla pokusila dát echo tomuhle, byl by to ten příští nebo přespříští. Heleďte, vám se ten nápad s těma vyjížd'kama moc nezamlouvá, co?“

„Ne, díky. O jakou šlo hru, Vangie?“

„Když to nebudete vědět, zůstanete živ a zdrav. Ale já bych měla celou tu partu prásknout. Jenže tím bych provedla hroznou věc dvěma kámoškám, co do toho ukecali zrovna jako mě. Myslím, že jim dřív či pozdě je taky vytečou nervy. Poldové by navíc rozjeli takovej rachot, že bych to neuhrála ani pro sebe. Jak někdo z tyhle plechovky červů zvedne víčko, začne se kouřit úplně ze všech, to mi můžete věřit. Napadlo mě, že bych se zase mohla přebarvit na blond. Přestala jsem v sedmnácti, když se mi začaly vlasy třepit a praskat. Můžu si vyzvednout nějaké peníze, jestli se k nim dostanu a jestli je ještě nevyšťárali. Možná bych si mohla, nechat předělat nos, nebo něco kolem očí, co se dělá, aby člověka změnili. A slyšela jsem, že při správných stycích se dneska můžete celkem pohodlně usadit v Austrálii. Blbý na tom je..., jak jsou všichni pořád nervóznější.“

„Proč?“

„Protože už to trvá moc dlouho, riziko roste a lidem to leze na mozek. Kdyby mě čapli znovu, zchladí si na mě žáhu, že se mi podařilo uklouznout a vyděsit je. Zmáčknou mě tak, že ještě budu prosit, aby mi přivázali šutr k noze a hodili mě do vody.“

O jedenácté se vynořil Meyer s lahví chlazeného dánského piva. Otočila se na něho a zeptala se: „Seš na mě naštvanej nebo co?“

„Měl bych mít důvod?“

„Možná, že jo. Ale já už se nezměním, Meyere. Nějakej čas jsem vězela v polepšovně a musela jsem dělat každou špinavou práci, která se našla, a zapřísáhla jsem se, že už ji dělat nebudu, i kdybych si měla platit služku a nejíst.“

Protáhl se kolem ní a opřel se o zábradlí. Povídali jsme si.

Opatrně se jí vyptával na to a ono. Nakonec dopila, sešla dolů a vrátila se s další sklenicí, stejně plnou a stejně tmavou. Měl jsem pocit, že nervozitou z budoucnosti zapomíná na obezřetnost. A druhá sklenice jí rozvázala jazyk ještě o trochu víc. Začala se dost nepokrytě snažit, aby Meyera vyškolačila z jeho vlídného, přátelského přístupu k ní; tím nám poskytla dostatek skutečných i vylhaných vodítek k souvislému a věrohodnému životnímu příběhu. Bratři jí zahynuli, když si hráli na havajské pláži vyhrabali něco, co vybuchlo. Po válce matka odvezla šestiletou Vangie do Států. Jela hledat námořního důstojníka, který slíbil, že se kvůli ní rozvede. Důstojník se k ní odmítl znát. Matka si našla práci v restauraci a surového milence. Když bylo Vangie deset, nedokázali ji ve škole zvládnout. Pohrozili jí, že ji pošlou do ústavu pro narušenou mládež. Vangie je vzala za slovo a začala projevovat svou zkaženost tak bezostyšně, že ji skutečně do ústavu poslali. Dva roky nato přimáčkł nákladák její matku na stěnu restaurace, kde pracovala. Ve třinácti Vangie vypadala skoro na osmnáct. Svedla ředitele nápravného ústavu a vydírala ho, aby jí poskytl lepší jídlo, zvláštní výsady a odvolal ji z veškeré manuální práce. O rok později někdo celou záležitost udal státní prokuratuře a ředitel, aby si zachránil krk, propašoval Vangie z ústavu a prodal ji gangu organizujícímu prostituci v okolí Virginia Beach. Vytloukli z ní veškerý vzdor. Převعدli ji k jiným centrálám v celostátní síti a ve čtyřadvaceti pracovala jako děvče na telefonu v Jacksonvillu a vydělávala největší balík v branži. O dva roky později ji získali pro nebezpečnou hru, kterou nám odmítala popsat.

Ty zvraty se na ní zřetelně podepsaly. Prostředí z ní udělalo citově vysušenou trosku. Člověk by dokázal uronit i pár slz pro děcko z Havaje, které nedokázalo pochopit, co se přihodilo velkému bráškově, který ji nosíval na ramenou.

Srdcová sedma v poledním žáru supěla průlivem zhruba na východ až severovýchod. Stáhl jsem tričko, rozvaloval jsem se na velké

sedačce pro kormidelníka, mhouřil jsem oči, abych našel známé orientační body a kormidloval prsty bosých nohou. Slečna Vangie, dokonale zahalená před slunečními paprsky a zastíněná tím obrovským kloboukem, povídala dál a dál svým smetanovým altem. Meyer se opíral opodál, zářil a přikyvoval jako očarované obecenstvo.

Přeskakovala v čase sem a tam, chvilkami zřetelně utíkala do sebeklamu a čiré fantazie. Její slovník kolísal od imitované vévodské elegance k obhroublosti patologa. Celá elementární struktura její osobnosti vylézala na povrch podobně, jako když rytec udělá svých deset tisíc drobnoukých vrypů na měděné desce a objeví se kresba. Takový psycholog-sociolog by možná vyměnil čestný doktorát z nějaké univerzity za to, aby si ten blábol mohl natočit. Zpočátku nás zaujala. Každého normálního člověka by nejspíš zajímala vnitřní struktura organizované prostituce, nebezpečí, kterým se člověk musí vyhnout, výtěžky, technika lákání zákazníků a způsoby, jak z těch vášnivějších vyždímat větší balík.

Ale po určité době se začala opakovat. Zabředala do podrobných líčení okouzlujících bytečků a svého skvostného šatníku. Člověka může fascinovat i práce dělníka, který prokopává tunel pod řekou, pokud mu někdo nepopisuje každou nabranou a odvezenou lopatku bahna. A tak, když se Meyer vydal dolů chystat oběd a slečna se vypravila za ním se slovy, že na ni odraz ve vodě možná přece jen vrhá příliš mnoho ultrafialových paprsků, připadalo mi ticho jako vítaná změna.

V klidu jsem se pokusil složit jasný obrázek. Po dvanácti letech řemesla nenapravitelně zhrubla. Ačkoliv vím, že není větší bláznovství, než se na křivku dívat v romantickém či sentimentálním světle, musel jsem u Vangie ocenit jistou nepoddajnost ducha. Padala vstříc jasné smrti a neječela přitom. Když jsme jí vyřezávali háček z nohy, ani nehlesla, ani sebou neškubala. Už už měla umřít násilnou smrtí, ale s pozoruhodnou pružností se vrátila zpátky do života od samotného okraje propasti. Pouze dnešní upovídáná špička prozradila, jak to s ní otrásl. Poznal jsem velmi málo žen, které by se přes podobný děsný zážitek přenesly tak snadno.

Uvědomil jsem si, že jsem na ni vlastně hrdý, a taková iracionální reakce mě vyděsila. Došlo mi, odkud pramení ze silného ma-

jetnického pudu. Kdysi jsem si celou noc povídal s vynikajícím chirurgem. Posléze mi začal vyprávět o lidech, co vytrhl z ledových parátů ve chvíli, kdy už neměl vůbec právo doufat, že se to podaří. „Jako kdyby ti potom patřili,“ povídá, „tvoje děti. Chceš pro ně to nejlepší, protože to dostávají v době, kterou pro ně získal ty. Když ten darovaný život zbabrají a promrhají, máš z toho takový bezútěšný pocit. Když ho užívají dobře, jsi na ně hrdý. Možná, že je to napsáno někde v nějaké velké účetní knize a oni mají vynahradit, co by byli udělali ti druhí, o které jsi z nějakého nejasného důvodu přišel.“

Ukázalo se, že jsem riskoval jen proto, aby se nějaká děvka mohla pustit na další flám. A proto jsem asi sám v sobě potřeboval uvěřit, že má zdravý koříněk a dostatek vlastního rozumu, aby se dokázala životem prokousat i jinak.

V půl čtvrté, když Vangie zalezla na kutě, se vítr otočil naším směrem a nahoře u řízení bylo takové vedro, že jsem požádal Meyera, aby na chvíli podržel kolo, a zastínil jsem přední část paluby plachtou. Chvíli jsme seděli a probírali naši pasažérku. Shodli jsme se, že její vyprávění byla hysterická reakce na šok.

„A taky,“ dodal Meyer, „nám chť nechtě musela kápnout božskou. Přikrašlovala, pochopitelně, ale v podstatě nám vyklopila, co je zač. Možná nechtěla párku obyčejných taťků vykládat o svém povolání. Třeba by ráda předstírala, že je někdo jiný. Ale co by dělala, až bychom se vrátili do Miami? Prohlásila by, že se vrací do fotoateliéru? Nebo k manželovi a dětičkám? Nebo zpátky do sekretariátu pana ředitele? Tím, co tu vybalila, nás vlastně žádá o pomoc a radu. Jak se dostat z dosahu lidí, kteří se ji znovu pokusí umlčet.“

„Přece jenom si ale hezký kousek nechala pro sebe.“

Zopakoval jsem mu část rozhovoru, o níž přišel.

„Travisi, ona kolem toho chodí, pokaždé blíž a blíž. Myslím, že nám to povědět chce. Připadá mi, že potřebuje ulehčit svědomí. Ať ty dva roky dělala cokoli, tíží ji pocit viny. Ale přitom stojí před vážným dilematem. Když nám poví dost, abychom mohli uvědomit policii, zavřou i ty její přítelkyně. Přesto, budeme-li jí pozorně naslouchat, nakonec dospěje k doznání, třeba jen v chabé naději, že jí porádíme, co si má počít.“

„Dokázal bys uhodnout, oč šlo?“ zeptal jsem se.

Odpověděl netrpělivě: „Slyšel jsi všechno, co já. Vydírání ji nevzrušuje. Ani podvod, ani krádež, ani mafie, ani narkomanie, ani tělesné násilí. Mnoho ti nezbyvá.“

„Alespoň tohle ji vyvedlo z míry.“

„Jistě. Po dvou letech.“

3

Zátoka Tarpon Bay mi připadala jako rozumný střed cesty. Když jsem odbočil kus na východ od průlivu, zasekl velkou kotvu do solidního dna a vypnul motory, objevila se na palubě Vangie. Protahovala se a zívala, a že prý to tu vypadá jako na jezeře. Jak to, že stojíme, porouchala se snad loď?

Vysvětlil jsem jí, že nechceme-li přetěžovat kapitána celonoční plavbou, je taková zastávka na noc běžnou provozní záležitostí.

Protože bylo naprosté bezvětří a značné vedro, nahodil jsem velký pomocný generátor, uzavřeli jsme neprodyšně loď a zapnuli klimatizaci na plný výkon. Okny na pravoboku vrhal pohasínající den do salónu zlatavě oranžové světlo. Naučil jsem ji zacházet s mou hudební strojnou, a když se jí mezi mými deskami a pásky nic nelíbilo, pustil jsem jí velké VKV rádio a ona jezdila z jedné strany stupnice na druhou, až se rozhodla pro holywoodskou stanici, vyřvávající cosi, čemu Meyer říká křovácké zásnubní zpěvy. Vytáhla basy a nastavila hlasitost tak, že nám málem vibrovaly zuby v dásních. Velký zesilovač ládoval ten rambajz do obrovských stereoreproduktorů ve stěnách, se všemi rezoncencemi a alikvoty od dvaceti hertzů až ke špičkám, které lidské ucho nezachytí.

S mým svolením přehrabala šuplík pro kočky. Pochopitelně ho nezavřela a kolem nechala válet spoustu roztahaných věcí, stejně jako každá dopitá sklenička zůstala na místě, kde ji odložila, šaty, které svlékla, věšela na podlahu, láhev whisky nechávala nezavřenou na pultě v kuchyňce, zaneřádila koupelnu toaletním papírem, nechávala šmouhy od rtěnky na ručnicích a černé vlasy v umývadle. I když ji ten svinčík vůbec nevzrušoval, trávila veškerý čas, kdy nemluvila, nespala nebo nejedla, úpravou svého zevnějšku. Neuvěřitelný počet

hodin se zhlížela v zrcadle, a když v šupletu pro kočky objevila manikýru, skákala radostí a hned si s nesmírnou péčí zabrušovala ulámané nehtíky. Ve velice nepravděpodobném případě jejího delšího pobytu na palubě bych jí musel určit sprchovací hodiny. Dokázala by vyčerpat i obrovské rezervoáry pitné vody, jakými byla vybavena Srdcová sedma.

Ze šuplíku vylovila hnědé elastické šortky a oranžovou halenku bez rukávů, kterou nechala nezapnutou, jen přeložila vpředu cípy přes sebe a zastrčila do šortek, takže jí těsně přiléhala k tělu. Bosá tancovala sama na koberci v salóně s nedopitou sklenicí v ruce. Tanec byl mírnou odvozeninou watusi, občas se posunula nebo natočila jiným směrem. My jsme si s Meyerem vyklopili ze stěny stolní desku, usadili jsme se po jejích stranách a hráli jsme jednu z těch šachových partií, kdy se tak obezřetně postrkují pěšci, až po vstupu silných figur vznikne na středu šachovnice neproniknutelná blokáda a každý tah vyžaduje vleklý rozbor. Zatímco Meyer přemýšlel, pozoroval jsem Vangie. Nezdálo se, že by se předváděla. Měla neutrální výraz, oči přivřené. Vlnila a kroutila tělo do rytmu toho bum-bity-bum-cak, ale s mírou a jistotou. Nedokázal jsem rozeznat, jestli je pohroužená do muziky nebo do myšlenek. Skoro každý, komu je dvacet pryč a pokouší se o tanec dnešní mládeže, vypadá vulgárně, ne-li přímo nechutně. Byl bych očekával, že Evangelina nebude výjimkou.

Ale když sklopila hlavu, křídla černých vlasů se jí zhoupala dopředu a v rytmickém kolébání horní poloviny těla ze strany na stranu, ve vlnění a kadenci boků dosahovala té pozoruhodné nevinnosti, která z mladých vyzařuje a kde se tělesné pohyby, ve své podstatě sexuální, stávají pouze mírnými a tak nějak odtažitými symbolickými náznaky.

Zcela určitě nevnímala, že ji čas od času pozorujeme. Pokusil jsem se odhalit faktory, které jí umožňovaly vytvářet tu zvláštní přitažlivost. Šortky prodlužovaly nohy a zvyšovaly jejich půvab a eleganci, zatímco překřížená blůza, navolněná na hrudi, změkčovala její tvary. Účinek částečně spoluvytvářela i dokonalá úspornost pohybů. Především však tu hrály linie podbřišku, boků, stehen a hýždí. Působily zrale a plně, přitom je stahovala síť svaloviny pod tenkou podkožní vrstvou tuku, která je tajemstvím ženské hebkosti. Nic se na

Vangie nenatrásalo, žádné příruční brašny tuku nad boky, žádný měkký pas, žádný sulc na vnitřní straně stehen nebo na břiše. Těsně pod posledními obratli páteře měla tu šikmou plošku, kde štíhlé dívky mívají dva dolíčky, a pod ní se nalévaly pevné a kulaté hýždě. Právě takové pružné mladé tělo dodává těmhle tancům podivuhodnou vážnost, vnáší do přízemních pohybů cosi meditativního, zahleděného do sebe. Tanec nabývá zvláštní obřadnosti, proměňuje se v rituál oslavující budoucnost. Mrazilo mě v zádech, když jsem sledoval, jak přesně ho dokáže napodobit žena, která už kdesi dávno v minulosti ztratila poslední naději na lásku.

Když jsem zaslechl posun figurky na dřevě, zjistil jsem, že Meyer navzdory očekávání nenarušil rovnováhu sil ve středu pole. Aby zvýšil tlak, přisunul střelce. Zatímco jsem dumal, vzdálil se a přivlekl součást svého turistického přestrojení velkou černou fotobrašnu. Chvíli se v ní prohraboval, pak vylovil Nikon F a střední teleobjektiv.

Změřil expozici z dlaně natažené před aparátem, nastavil čas a clonu, klekl na koleno a zaostřil na Vangie. Cvaknutí závěrky zaniklo v lomozu hudby. Přesunul se do jiného úhlu a bral ji nenápadně znovu a znovu, až se ve svém osamělém obřadu otočila, uviděla ho, strnula a řekla: „Ale, no ták!“

„Pouhopouhá amatérština!“ zavolal do bušení reproduktorů. „Mrtvé ryby, polámané mušle, staré kamenné zdi a půvabné tvářičky.“

„Ale propána, Meyere, to potom potřebuješ něco jinýho.“

Seťrásla si vlasy dozadu, natočila se k němu z profilu, navlhčila si rty, prohnula se v zádech a s vysazeným bokem, skloněnou hlavou, zastřenýma očima a pootevřenými ústy stylizovala do objektivu chlípnu vyzývavost.

Meyer poslušně zachytil tři takové pózy, ale věděl jsem, že o tohle podání reality nemá zájem. Když jí poděkoval a odložil aparát, přešla k rádiu, ztlumila je a prohlásila: „Ještě před dvěma lety jsem se často živila jako modelka, nejspíš jste mě v nějakým tom časopise s holčičkami i viděli. Vypadám na fotkách docela dobře, vydělávala jsem slušný peníze, ale můžu vám říct, že je to větší fuška, než byste si mysleli. Byl to zdroj prachů, když jsme dostali hlášku, že si máme

dát na pár dní pohov, a další věc když řeknete poldům, že jste modelka a máte zvětšeniny a časopisy, kterými to můžete dokázat, tak vám pro klid ve vzduchu věří.“

Meyer se vrátil k šachovnici. Nechala hudbu ztlumenou a šla si namíchat další sklenici. Vrátila se a zírala na hru, kde jsem právě bral pěšcem pěšce při tahu, který měl vynutit podobnou odezvu a otevřít střed pole.

„Možná, že byste mi místo ty přihlouplý hry měli pro začátek půjčit dvacku a zahrát si žolíky. Čtvrt centu? Dala bych vám na těch dvacet dolarů fant a v životě jsem ho nenechala nevyplacenej, to se spolehněte.“

„Třeba později,“ kývl Meyer.

„Páni prominou, že jsem obtěžovala,“ prohlásila Vangie, zesílila rádio, začala opět tancovat a čas od času upíjela ze skleničky.

Tu noc se mi opět zdál ten starý sen. Spal jsem na žluté pohovce v salónu, klimatizace byla vypnutá a lehký chlad nočního vánku táhl sítěmi v otevřených poklopech vpředu celou délkou lodi až k okénkám a dveřím na zádi.

Po probuzení si vždycky vzpomenu, že se mi tentýž sen zdál už mnohokrát, ale ve spánku je to vždycky nové. Jsem zase zpátky ve zchátralé kůlně na svahu, je noc, cítím zahnívající ránu na noze, pušku mám opřenou o rozbitou bedýnku a snažím se z mysli zapudit přeludy vyvolávané horečkou, abych nezcvokatěl a nepředstavoval si, že si jdou pro mě vzhůru po stráni mezi stíny v měsíčním světle, nestřílel jsem na přízraky a neposkytl jsem jim tak příležitost, aby mě našli, oddělali a pak si počíhali na děvče, co mi ráno přinese léky. Pak se něco dotklo mého ramene a já pochopil, že mi proklouzli do zad.

Ve zlomku vteřiny jsem si uvědomil, že se mě skutečně ve tmě salónu někdo dotkl, a z pozice vleže na zádech jsem se prudce vymrštil přes zadní opěradlo pohovky a pravičkou přitom sevřel drobný, lehounký bodyguard 38 speciál. S rachotem jsem se odkutálem ke stěně, kde byl nejhlubší stín, a odtud jsem se tiše sunul k vypínači blízko stolu. Viděl jsem, jak se od pohovky vzdaluje stín. Přimhouřil jsem oči, aby mě žárovka neoslnila, zvedl jsem se do dřepu a ťukl jsem do vypínače.

Vangie na mě zírala s pootevřenými ústy, mhouřila oči a ustupovala. Pak se zarazila a prohlížela si smrtící tlamičku nevelké pistole v mé dlani. Uvolnil jsem svaly i nervy a zbraň jsem časně odložil do zásuvky ve stole.

„Havarijní poradce!“ sykla rozzlobeně. „Prokristapána!“

Zívl jsem. „Nechtěl jsem tě vyděsit. Tys vylekala mě. Tady kolem je pár lidí, co mě vůbec nemají v lásce.“

Byla nahá, vlasy měla rozčuchané spánkem. Vrátila se k pohovce a vrtěla hlavou. Nebývalé velké prsní dvorce a temné, téměř švestkově rudé bradavky jí opticky zmenšovaly ňadra. Na křivce boků se rýsovala tuhá síť plochých svalů. Pevné břicho se zužovalo až k trsu chloupků, připomínajícímu chomáč ocelové modrého kouře, jímž mezi hladkými, pevnými stehny probleskovalo světlé, oblé ohanbí.

Posadila se. „Šmarjá, mám kolena jak z vody. Člověk se tě dotkne, aby tě probudil, a ty vylítneš jak čertík z krabičky.“

Opřel jsem se o stůl. „Chtělas mi něco?“

Každý člověk reaguje podrážděně, než leknutí odezní. „A co asi myslíš, že jsem ti mohla chtít? Třeba jsem se sem plížila potmě, abys mě naučil hrát šachy, ne?“

Vzdychla, zaklonila se mírně dozadu, opřela si hlavu o loket, uvolnila se a mírně roztáhla nohy. Její tělo na mě působilo příliš jednoúčelově. Až moc názorně a přízemně vyjadřovalo, k čemu slouží, podobně jako některé velké květiny mají tak masitý, oplodnitelný vzhled, že už ani nepůsobí esteticky.

Natáhl jsem se k židli, zvedl svoje tričko a hodil jsem jí ho. Chytila je a loupala po mně očima: „Chceš mi tím snad něco naznačit?“ Pokrčila rameny. „No jo, nedá se říct, že bysme se byli zrovna rozjeli tím správným směrem.“ Přetáhla tričko přes hlavu a nadzvedla se, aby si je stáhla pod zadeček. Sahalo jí do poloviny stehen. Uhladila si rozčuchané vlasy a překřížila ladné nožky. „Přišla jsem vlastně proto, McGee, že jsem se probudila, nemohla jsem usnout, a tak jsem dostala takovej mizernej malej nápad, že bych ti třeba mohla přijít říct ahoj, nebo ti poděkovat. Možná by se mi po tom lip usínalo. Ale žádný zistný myšlenky jsem neměla.“

Posadil jsem se rozkročmo na židli, položil jsem si předloktí na opěradlo a bradu na předloktí. „To by mě ani nenapadlo.“

Zamračila se. „Ale je to kapánek zašmodrchaný, protože tě chci zároveň poprosit, abys mě založil. A co kdybys pak nepochopil, že se jedná čistě a jediné o půjčku. Dvě stě dolarů?“

„Dobrá.“

Zatvářila se na mě trochu, jako se tvářila na Meyera do objektivu, a klesla hlasem o stupínek hloub. „Takže jsou dokonce dva důvody, proč bych ti měla projevit vděčnost.“

„Slova postačí, Vangie.“

Zkoumavě si mě prohlížela. „Poslyš, já vím, že spousta chlapů zchladne a odpadne, když zjistí, že holka bejvá občas na prodej. Ale já neměla v úmyslu ti platit nějakýma předstíranějma fintama, Traviši, já chtěla jako dovopravdicky, a něco takovýho jsem nikdy neprodávala, než snad párkrát omylem. Svět se s tebou možná nezatočí, ale hned tak bys na mě nezapomněl, to mi můžeš věřit.“

„Vangie, buď tak hodná a přestaň mě lámat. Jsi moc pěkná ženská a já nejsem žádný puritán, oceňuju to gesto, ale nic mi nedlužíš a...“

„... a děkuju moc, ale radši ne? Samo.“ Zívla. „Já se nezlobím, Traviši. Tyhle všechny věci nejspíš závisí na tom, na co je člověk zvyklej. Pro nějakýho ušlápnutýho páprdu, kterej posledních dvacet let seděl za ředitelským stolem a čuměl do lejster, tomu by to připadalo jako největší událost od vynálezu kola, ale chlap, co vypadá jako ty a má šíf jako hrad, si nejspíš může ulovit cokoli a kdykoli se mu zachce.“ Vstala, mrkla na mě, přešla ke stolku, zapálila si cigaretu a mávla hořící zápalkou, aby ji uhasila. „Zůstáváme doufám přesto přáteli, vážený pane. Možná... já nevím... takhle možná lepšími přáteli. To je zvláštní, já jsem nikdy s chlapem nekamarádila. Mužský jsou buď na kšeft, nebo si chtěj urafnout kus hrubého zisku. Ale vy dva s Meyerem? Divný cvoci. Mám takovej pocit... ale, to je fuk.“

„Jaký pocit?“

Přišla blíž a zastavila se přede mnou. „Je to hloupý. Pocit, že vy dva mě berete. Ležela jsem v ty obrovský posteli a přemejšlela jsem o tom. Všechn ten sajrajt, co jsem vám o sobě napovídala. A pořád

jste na mě slušný.“ Jantarové oči se náhle zalily slzami. Rty jí zašhubaly, otočila se a šla na druhou stranu salónu.

Otočená zády ke mně řekla chraptivě, skoro šeptem: „Já se zapletla do takový věci, že by možná bylo daleko lepší, kdybyste pod tím mostem nesesedli. A jestli mě chytanou znova, třeba to tak bude v pořádku. Ležela jsem, nemohla jsem usnout a napadalo mě, že nejspíš neexistuje způsob, jak by člověk přestal být tím, čím je. Nemůžeš si vygumovat hlavu a zapomenout. A když mě má potom někdo rád, snáší se to všechno hůř. Než jsem se sem vydala, napadaly mě takový nesmyslnosti, jako že to světu vynahradím a půjdu pracovat někam mezi malomocný, pokud je vůbec ještě dneska někde mají. Nejspíš je všechno stejně vyléčili zázračnejma lékama a už je příliš pozdě.“

Šel jsem k ní, položil jsem jí ruku na rameno a otočil jsem ji k sobě. Nezvedla oči. „Máme tě rádi, i když nechceš mýt nádobí, Vangie. A rádi bychom ti pomohli, kdybychom toho věděli víc.“

Už už jsem si myslel, že rozváže. Povzdechla a odvrátila se. „Krucinál, Traviši, ono nejde ani tak o to někoho prásknout, jako spíš o to, abyste se vy dva nedozvěděli, jaká jsem ve skutečnosti bestie.“

Vzchopila se, nasadila pokřivený úsměv a prohlásila: „Ode dneška za rok už nebudu vědět o ničem. V zapomínání mám skvělou praxi. Heleď, myslíš, že bych se měla zajít kouknout na Meyera?“

„Nejspíš by to dopadlo úplně stejně.“

„Taky se mi zdá. Každopádně teď usnu snáz.“ Krátce a sester-sky mě políbila na tvář a vyšla ze salónu. Zhasl jsem a opět zasunul zbraň na místo pod polštář. Vangie jsem předtím lhal, abych ji neurazil. Necítil jsem po ní ani ždíbec touhy a věděl jsem proč. Jsem totiž puritán, svým způsobem. Párkrát jsem se citově vázal na ženy, které byly do té míry promiskuitní, že mě to lehce zneklidňovalo. Je těžké cenit si něčeho, co dotyčná dáma propůjčuje až příliš štědře. Mám pocit, že existuje nějaká záhadná kvóta, která se u každé ženy liší. Jedno ať se dává zdarma nebo se prodává, jakmile jednou její kulatá zadní část projde určitým počtem rukou, proběhne v dotyčné jakási změna: med jejích šťáv zkysne, oči zeskelnatí, srdce zkamení a ústa se promění ve větrnou jeskyni, odkud s každým vlahým vzdechem uniká lehký závan smrti.

Nechtěl jsem ji ani zadarmo. Ale mohl jsem ji mít rád. A držet jí palce.

Jak jsme příští den supěli blíž a blíž k zátocce Biscayne Bay, dobrý rozmar naší pasažérky se stále nápadněji ztrácel v zamlklosti a nervozitě.

Když si někdy kolem třetí přišla sednout nahoru k řízení vedle mě, zeptal jsem se jí, jestli už se rozhodla, co podnikne.

„Po setmění vypadnu z tohohle šífu, Traviši. Bože, stačí, aby mě nějaký šasek uviděl a zmínil se nesprávněm lidem. Hned mě začnou hledat. Nevím, jestli už bych na to podruhy dokázala čekat tak klidně. Mám pocit, že jsem vypotřebovala všechnu odvalu, a kdyby mě dostali, asi bych řvala jako zběsilá. Kdybych nebyla blázen, koupila bych si za ty dvě stovky lístek na autobus někam hodně daleko, přebarvila se na blond a živila se čásek jako servírka nebo něco, než bych sehnala správný styk a zavedla se zpátky do kšeftu. To bych měla udělat.“

„Ale?“

„Na ty tvý havarijní poradně mi pořád něco neštymuje, Traviši. Ty a tahle loď a ta pistole včera večír. A když jsi mě výtah z oceánu, ani tě nenapadlo volat poldy a držel jsi jazyk za zubama. Nevím, co jsi zač, ale je mi jasný, že nejsi žádný námezdný ořezávátko za pár supů. Možná, že na to máš i licenci. Ale vyznáš se, jseš chytřej a nic tě nerozhází.“

Objevil se Meyer: „Neruším?“

„Ne, brouku. Klidně si přisedni. Hodlám tvému kámošovi udělat návrh. Za celej život jsem neušetřila ani deseták. Poslední dva roky jsem naškudlila dvaatřicet tisíc v hotovosti. Budete tomu možná říkat špinavý prachy, ale nikdo nemůže popřít, že jsem si z nich zasloužila každej troník. Navíc je to upínej ždibeček z celýho obrovskýho balíku. Schovala jsem je velice dobře. Prozradím vám aspoň tohle. Měla jsem za partáka chlapa, jménem Griff. Jednoho z nejtvrdších, nejprohnanějších a nejvytrvalejších, co znám. V tomhle okamžiku si myslí, že už je nadobro po mně. Ví, že jsem někam uleжала prachy, ale neví kam a kolik. Do tyhle chvíle už mi určitě vybral bejvák šaty, kožichy, šperky, zavazadla, barevnou televizi i my krásný autíčko, a mění všechno obrovským fofrem za hotový. A nejspíš už mi rozebral

byť na kousky, aby ty prachy našel. Ale jsou na fakticky dobrým místě, a pokud mám alespoň kapku štěstí, tak je nenašel. S těma prachama už bych fakticky mohla proklouznout se slušnou šancí, že mě nikdy nikdo nenajde. Jestli na ně Griff nekáp, bude ten můj bejvák hlídat, až si pro ně někdo přijde, protože tuší, že jsem to někomu řekla. Zním jednoho chlápka, který by mně pomoh dostat se dovnitř a zase ven, barmana, kterému můžu důvěřovat. Už po mně hezkou dobu jede. Každopádně bych se mohla poohlídnout, jak riskantní by ten pokus byl.“

„A potom?“ zeptal jsem se.

„Potom bych se vrátila a schovala se tady na lodi a prozradila bych vám, kde to je, a Travis by je přines. Nechal by sis podíl.“

„Ptala ses, do jaké míry je můj podnik zákonný. Tedy alespoň do té míry, Vangie, že bych nemohl jít vysvobodit peníze, které patří někomu jinému, a předat je tobě.“

„Někomu jinému?“ Strhla sluneční brýle a podívala se mi přímo do očí. Ten temný jantar neznal slitování stejně jako oči velkých kočkovitých šelem. Byl stejně prázdný a hladový. „Mrtvej, hošánku!“ sykla. „Chceš si najmout účetního, rozdělit to a strkat do hrobů? Pokud si chceš s něčím namáhat mozek, tak s těma, co mají ještě umřít. Nic se nezměnilo. Když jsem vypadla ze hry, navezou do toho jinou holku a zacvičí ji. Poslouchej mě je to malá část a všechno jsem si vydělala!“

Pohlédl jsem na Meyera a viděl jsem, že to s ním otřásl stejně jako se mnou, možná víc.

„Deset tisíc pro tebe,“ navrhla. „Co ty na to?“

„Pracuju za polovinu čistého výtěžku. Pokud peníze získám, což, předpokládá, že se vůbec o něco pokusím. Uvidíme, až se vrátíš.“

„Jestli se ovšem nedostanu dovnitř a ven sama a budu se muset vrátit. Polovina je ztraceně moc, McGee.“

„Lepší polovina než nic.“

„Má drahá,“ ozval se Meyer, „kdyby události náhodou dostaly nepříznivý spád, neměla bys lepší pocit, kdybys všechno sepsala a uložila u mě v zapečetěné obálce?“

Pohladila ho po tváři. „Ses strašně hodnej, Meyere. Tak hodnej, že bys všechno musel prásknout a odnesly by to moje kámošky a mě by celej život hledali poldové. Děkuju, ale jestli se k těm prachám dostanu, chci zůstat mrtvá.“

„I když budeš vědět, že tvoje... parta dál vraždí pro peníze?“

„Všude umírají lidi z mnoha různých příčin. Až z tohohle vypadnu, už mě to, Meyere, pálit nebude.“

4

Hodinu po setmění přeběhla můstek v černých kalhotách, bílé halenke, tmavých brýlích, s bílým šátkem kolem hlavy a dvěma stovkami ode mě v zadní kapse kalhot, zamávala mi a zmizela do noci. Meyer se už předtím odstěhoval na vlastní hausbót. Kousek jsem Vangie sledoval, zapamatoval jsem si poznávací značku taxíku, šel jsem zpátky, zapsal jsem si ji, pozavíral a zamkl jsem Sedmu, stavil jsem se pro Meyera a šli jsme na Čínu. Po večeri jsme se usadili na Keynesovi dole a Meyer, shrbený nad cestovním psacím strojem, sesumíroval následující shrnutí:

Evangelina Bellemerová, prostitutka nejhrubšího zrna, stáří šestadvacet let, operovala v této oblasti se skupinou kompliců dosud nezjištěným způsobem, výnosnějším a nebezpečnějším než obyčejná prostituce. Jednalo se o tři ženy. Dá se předpokládat, že zbývající dvě jsou stejného ražení jako Bellemerová. Jednu z nich jmenovala Dee Bea, ovšem grafická podoba jména je nejistá. Operační jednotkou při každé akci byla dvojice, muž a žena. Určitou dobu pracovala s mužem jménem Frankie. Poslední dobou byl jejím partnerem jistý Griff. Jména dalších společníků nejsou doposud známa.

Logicky lze vyvodit, že při operaci šlo o nějakou formu podvodu a její úspěch závisel na přitažlivosti žen v gangu. Bellemerová nepřímou připustila, že jí přišlo jedné oběti líto; varovala ji, i když věděla, že se tím sama ocitá ve vážném nebezpečí. Oběť se i přes varování zřejmě podařilo umlčet. Protože společníci za tento poklesek

odsoudili Bellemerovou k smrti, můžeme předpokládat, že oběti této operace byly vesměs likvidovány.

Jsou zde jisté náznaky, že tyto tři operační dvojice řídí jisté osoby. Prozatím můžeme předpokládat, že se jedná o dva muže a že jeden z nich řídil vůz, který vezl Bellemerovou k místu, kde byla shozena do řeky.

Dotaz u společnosti vlastníci taxi, jímž Bellemerová odjela, potvrdil, že se nechala odvézt k Broward Beach. Odtud pocházejí i firmní značky na oděvu, který měla na sobě, když byla vylovena z vody. Lze předpokládat, že ona a muž jménem Griff žijí v témže příbytku či sousedících bytech v oblasti Broward Beach. Odjela v naději, že si zajistí pomoc nejmenovaného barmana, velmi pravděpodobně z okolí bydliště, aby získala zpět asi 32 000 dolarů, které za poslední dva roky ušetřila z podílů na operacích. Je možné, že zamýšlela s barmanovou pomocí odlákat Griffa z příbytku na dobu dostatečně dlouhou k tomu, aby se sama zmocnila ukrytých peněz a nepozorována unikla.

Postřehy a domněnky, které mohou mít pro řešení případu určitý význam:

1. Bellemerová disponovala nemalým hereckým nadáním, které pravděpodobně uplatňovala při podvodech.
2. Řetěz vražd může zůstat bez povšimnutí jedině v případě, že oběti nemají přátele ani rodiny, které by po nich okamžitě začaly intenzívně pátrat.
3. Do této oblasti často přijíždějí začínat nový život zámožní a osamělí muži středních let.
4. V nezávazném rozhovoru s Meyerem Bellemerová prozradila rozsáhlou znalost obchodů a zboží na různých ostrovech v Karibské oblasti, od Curaaa po Grand Bahama. Mohla jich docela dobře nabýt častými projíždkami po moři; na náš dotaz pak ihned změnila téma hovoru.
5. Zbavit se mrtvých na moři by nepředstavovalo problém, pokud by se nezjistilo, že dotýčný pasažér chybí, ale taková situace by se asi dost těžko dala zařídit.

6. Jakkoli by se to zdálo kruté, je možné si představit, že několik lidí téhož ražení jako Bellemerová provádí vraždu za vraždou, pokud naleznou způsob, jak snížit riziko.

7. Organizace dosud pracuje a je natolik výnosná, že bez skrupulí odstraní každého, kdo by ji ohrozil.

8. Rozsah operace lze odhadnout přibližně takto: pokud by úspory Evangeliny Bellemerové představovaly padesát procent jejího podílu a pokud dostávala pětadvacet procent zisku z každé jednotlivé akce, můžeme předpokládat asi 400 000 hrubého zisku pro tři dvojice během dvouletého období. Je pravděpodobnější, že ušetřila pouze pětadvacet procent, což by ukazovalo na celkový hrubý zisk kolem tří čtvrtě miliónu dolarů.

„Meyere,“ žasl jsem, „nemohu než obdivovat výjimečnou vytríbenost tvého myšlení.“

„A navíc,“ prohlásil blaženě, „mám i pár skvělých snímků dotyčné poběhlíce.“

„Zapomněl jsi, že nakousla jméno člověka, který řídil kabriolet. Má... něco jako Mack, Manny, Manuel nebo tak.“

„To jsem zapomněl. A ještě další věc tam musím dát. Pokaždé, když se vrátili z akce, museli prý nějaký čásek sedět v závětrří. To by také potvrzovalo vyjížděky po moři.“

„A další dohad: budou muset získat a zacvičit novou holku do party s Griffem.“

Zbývalo už jen položit otázku. Dala se téměř nahmatat, jako něco, co leží mezi námi na podlaze jako loužička, paří se a páchne do teplé noci. Šetřil jsem si celý den přiděl tabáku pro svou jedinou večerní dýmku. Vytáhl jsem váček z kapsy kalhot, rozepnul přihrádku s dýmkou a vytáhl jsem charatanku, kterou mi kdysi dávno poslala půvabná a vděčná klientka, obdařená mimo jiné vynikajícím vkusem. Má tvar Bell Dublin a nádhernou kresbu ve dřevě korunovační kvality. Než mi ji z Londýna poslala, nechala do širší části troubele vysadit stříbrné číslo 724. Čtyřicetáctá noc jistého pamětihodného července, drobný kód, který kdyby její manžel sir Thomas dokázal rozluštit, vydal by se v plné parádě, včetně biče a počínajícího mrtvičného záchvatu, hledat McGeeho. Opatrně jsem dýmku nacpal tabáč-

kem Erinmore Flake. Kdykoli se ve střídání své malé sbírečky dopracuji k charatance, připadám si, ačkoli je to vynikající pokouřeníčko, tak trochu jako dekadent a snob. Nedokážu nikdy překonat svůj středostavovský původ, abych bral jako samozřejmost dýmku za dvě stě padesát dolarů. Sirky a vytěráčky nosím v přihrádce pouzdra. Zapálil jsem si. Pulsující plamen mi ozářil obličej.

Z mola na nás zavolala hubená dívka: „Ahoj, Traviši. Ahoj, Meyere.“

„Jak se máš, Sandy?“

„Ale, ujde to. Nevěděla jsem, že už jste se vrátili.“

„Přistáli jsme skoro za tmy. Co je nového?“

„Babs to má za sebou. Dvojčata, přesně jak předpovídal doktor. Dva kluky. Narodili se předevěčirem. A Barney pronajal minulej tejden, myslím ve čtvrtek, loď na půldenní vyjížďku, a něco přes dvacet kilometrů na jihovýchod se přes něho přehnal vodní vír, rovnou přes nástavbu na zádi a přes celou jachtu až na před, otočil se a málem ho převálcoval znova. Nikomu se nic nestalo. Utrhalo to křakorce, z antény má preclík, smetlo to všecko, co nebylo přivázaný, a pryč. Měli byste ho slyšet, když o tom vypráví, čestné slovo, je to ta největší psina, jakou jsem kdy slyšela. Hledám Lewa. Neviděli jste ho?“

„Ne, neviděli.“

„Šla jsem se kouknout, jestli nesedí u skleničky s Tygrem. Kdybyste ho viděli, řekněte mu, že jsem doma a že z Orlanda telefonoval ten doktor a chce si od zejťka od oběda najmout loď a že budou tři.“

Zmizela ve tmě. Kolem nás z různých stran zněla hudba a smích, někde v televizi střílel někdo přinejmenším ze šestapadesátiraňáku. Meyer přinesl zdola dvě vychlazené lahvičky piva, s těžkým povzdechem dosedl a povídá: „Jde samozřejmě o to, jestli do celého případu máme strkat nos.“

„Pokračuj. Už jsem se rozhod, jak budu hlasovat.“

„Zplodil jsem tenhle traktát, protože jsem si potřeboval všechna pro a proti srovnat v hlavě. Ta holka ani netuší, kolik nám toho napovídala. Možná to postačí, možná ne, to už posoudíš spíš ty. Taký spíš odhadneš, odkud začít, pokud tedy vůbec začneme. Otázka zní: měl by se do toho zaplést rozumně uvažující člověk, který ví, co ví-

me my, a který uhodl, co jsme uhodli? Skočit pro ni do vody ti velel instinkt, tady byla odpověď jasná. My teď ale mluvíme o osudech party lidí, kterou jsme nikdy neviděli a která se potlouká někde kolem. Ženskou ubodají na ulici a třicet lidí se kouká. V New Yorku může chlapa složit infarkt na chodníku a chodci se kolem něho rozesupují jako říční proud kolem balvanu.“

„A nebo ti dají takovej knoflík,“ dodal jsem já, „a když ho zmačkneš, dostaneš deset táců a deset tisíc Číňanů skápne. A když je člověk natolik hloupý, že se chytne do pasti na myši...“

„A když v poušti padne strom a není tam nikdo, kdo by to slyšel, ozve se skutečně nějaká rána?“

„Meyere, já si to rozmyslel. Chtěl jsem hlasovat proti. Zatím ani nehodlám hlasovat pro. Jednoduše necháme věc do zítřka uležet. Prasátko mám nadtě spoustou zelených papírků, takže se teprve o příštích vánocích budu muset začít ohlížet po někom, kdo potřebuje vyřešit malý problém. Ale.“

„To je právě to. Ale.“

„Netvrdíš náhodou zrovna ty, že je to nebezpečné slovo?“ Nenamáhal se s odpovědí. „Naše drahá Vangie, ať je léty praxe sebeotřetější, se zapletla do něčeho, co ji začalo děsit, a její nechuť rostla, až se nakonec pokusila o podraz. Vedl ji impuls v podstatě sebevraždenný. Vezmi v úvahu její veskrze protispolečenský postoj, který těm posledním dvěma létům předcházel. Svět jí připadal netečný a zkažený. Už jako nezletilá prostitutka se naučila, že nejdůležitější je přežít. Nejspíš byla značně hrdá, že je schopná všeho. Snažila si namluvit, že vraždit pro peníze se může, pokud to projde. Ale dva roky v takovémhle spolku rozložily falešnou představu, kterou si o sobě vytvořila. A tady máme myslím, kamaráde, důvod pro ten záchvat povídavosti. Vysvětlovala sama sobě svoje počínání před svědky. Popravu na mostě brala stoicky, protože cítila, že se provinila a zasluhuje trest. A i když neustále tvrdila, že nám o posledních dvou letech života nic nepoví, přece jen se jí tu a tam útržek do monologu vloudil. Jména. Griff, Terry, Dee-Dee. Narážky a náznaky. Byla to dvou denní zpověď, Traviši. A...“

Prudce jsem vstal. Zapomněl jsem, že John Maynard Keynes má nízké stropy a bacil jsem se do hlavy, až se svět postavil na bok a oči se mi zalily slzami. Meyer na mě užasle zíral.

Když se mi opět vrátila řeč, navrhl jsem: „Co kdybychom si už s tou děvkou přestali lámat šišku?“

„Co se to s tebou poslední dva dny děje, Travisí?“

„Děje? Jak to?“

„Posad' se. Tady se stejně nenarovnáš. Takhle snad rozmařilý playboy užívá života na své jachtě? Odtazitý, nedůtklivý, neustále ve střehu?“

Posadil jsem se a ohmatával jsem si bouli na hlavě. „Deset dní jsem vláčel na krku případ pro psychiatra.“

„Kdepak, holenku, už před těma rybama se ti docela slušně vrátila barva. A teď' mi tu najednou vztekle vyskakuješ.“

„To už se nemáme o čem jiném bavit než o té děvce?“ Vztekle jsem na něho zíral. Najednou mu na tváři vykvetl meyerovský úsměv a postupně rostl. S Meyerem člověka brzo přejde vztek. Pokýval hlavou a uchechtl se. „Taky mě to mohlo napadnout dřív,“ řekl.

„Promluv, ó, moudrá hlavo!“

„Vášnivý archeolog sestoupí s nasazením života do jeskyně a vynese odtud půvabnou sochu. Je odborník. Zbožňuje starověké umění. Tenhle kousek je nesmírně krásný unikát. Romantické srdce vědce překypuje štěstím. Pak ji otočí, pohlédne na spodek a tam nalezne nečekaný nápis: ‚Made in Scranton, U.S.A.‘ Bezcenný šmejd. Ale přitom je tak proklatě krásná, že archeolog sedí, kouká na ni a medituje, jaké to mohlo být, kdyby...“

„To je děsná sranda.“

„Navíc trochu smutná, chlapče. Ty máš rád ženské jako lidi. Nebereš je jako předměty, které sem dobrotivá prozřetelnost umísťuje pro tvůj užitek a potěšení, takže z tohoto pohledu nejsi sukničkář. Zbožňuješ smysluplné romantické šarády. Příteli drahý, ty nám trucuješ. Stojíš s nosem toužebně přilepeným na výlohu cukrárny, i když víš, že všechny ty sladkosti uvnitř jsou vyrobeny ze sádry a že kdybys rozbil sklo a nacpal si břich, udělalo by se ti k smrti zle. Před pěti lety by ses byl snad i dopustil toho strašlivého omylu a pokoušel se tu děvku převychovat pomocí své lásky, neboť ona jest půvabná,

oduševnělá a svým způsobem i myslí. Dnes už jsi zmoudřel natolik, abys věděl, že zhrubla bez jakékoli naděje na spásu, ale i teď jsi z toho zapšklý, zklamaný a přejetý.“

Pouvažoval jsem o té diagnóze. Zničehonic jsem se sám sobě musel chechtat. Připadal jsem si jako udatný rytíř, který uvízl na lochnesce a sveřepě se hrotem rezatého kopí pokouší zasáhnout vrtošivý míč, i když ví, že v tom případě získá jen zdarma další jízdu nikam.

„Jsem rád, že ses nám vrátil,“ šklebil se Meyer. „Jaký máme program?“

„Počkáme a uvidíme. Pokud k nám přijde pro pomoc, budem kapku improvizovat a přitom se z ní pokusíme vytáhnout celou story. Pak jí přihrajeme právníka, který pro ni se soudem dokáže usmlouvat co nejmenší výprask. Pokud se nevrátí, zjistíme si zbytek sami, rozvrátíme organizaci a necháme poldy posbírat drobtý.“

„My?“

„Namočil ses do toho až po uši, Meyere. Tvůj ukázněný způsob myšlení se mi navíc může hodit.“

„Takže mi dopřeješ tu čest lámat si kvůli ní šišku?“

„A dáš pozor, abych zas někam nevtrhnul a nerozbil přitom vzácný porcelán. Pokud nám něco zůstane pod drápky, dělíme se na půl.“

5

Příští den večer kolem páté mě nechali tvrdnout na chodbě policejní stanice na Broward Beach celých deset minut, než vyšel seržant Kibber, sukovitý detektiv kolem čtyřiceti s uštváním výrazem v ksichtě, hačnul si vedle mě na lavici a vyptával se mě na jméno, adresu a povolání. Ukázal jsem mu floridský řidičák. U rubriky povolání je strojem napsáno ‚havarijní poradce‘.

„Kdo to podle vás může být, McGee?“

„Je to jen dohad. Na včera večer jsem si v Lauderdaleu smluvil spicha s holkou, která si říkala Marie Bowenová. První rande. Nepři-

šla. Víte, seržante, nepamatuju se, že by mě byla kdy nějaká takhle vyšplouchla. Měl jsem se s ní sejít v jednom baru. Ani se neukázala.“

„Znáte její adresu?“

„Tu jsem se chtěl dozvědět včera večer. Předtím jsme se sešli na nějakém večírku, a pokud si vzpomínám, říkala, že tu má nějaké přátele nebo rodiče nebo co. Když jsem potom slyšel z rádia, že někdo přejel děvče asi tak jejího věku a barvy pleti a že nemáte totožnost, napadlo mě, že bych se... mohl poptat, jak se věci maj...“

„Totožnost jsme pořád ještě nezjistili, ale auťák jsme našli už v poledne. Někdo ho nechal na prázdném parkovišti na předměstí. Šlohl ho včera večer někdy mezi desátou a jedenáctou před nákupním střediskem. Majitel byl se ženou v kině. Oldsmobile z tohohle roku. Nejspíš nějaká omladina. Pořád toho přibývá. Všecky otisky pečlivě oťřeli, ale to už dneska napadne i toho nejzabedenějšího spratka. Obvyčně krade auťák celá parta a jeden ho umí otevřít. Takovejhle bourák žádný děcko moc dlouho neuřídí.“

Nalistoval v bloku prázdnou stránku, něco na ni napsal, a vytrhl ji. „Pojedete do městského krematoria a tohle předáte dozorčímu v márnici. Je o šest bloků odtud na západ. Pokud to bude Marie Bowenová, zavoláte mi odtamtud, v opačném případě vám děkuju za námahu. Každopádně se připravte, že to není radostná podívaná.“

Cestou jsem si přečetl lístek. Kapku se mnou zacloumal. „Ukaž tomuto pánovi slečnu X. Y. Kibber.“

Dáma v šedé uniformě Červeného kříže ukázala od vrátnice vpravo do chodby. Na konci bylo schodiště do podzemí. Suterén je na Floridě vzácnost. Samé linoaerární zeleň. U chromovaného stolku seděl vyblitý frajírek a pod zavěšenou lampou hltal oškubaného Playboye. Vzal ode mne lístek, zmuchlal ho, hodil do koše, vstal a vedl mě k těžkým dveřím. Šťouchl do nich a rozsvítil. Ze stropu visela změť potrubí a vzduchotechniky. Tenhle pořadačový systém jsem nikdy předtím neviděl. Měl zásuvky, které vypadaly jako mohutné kancelářské registračky. Dvířka byla ze šedé oceli, asi metr devadesát pět nadél a pětáctýřicet centimetrů na výšku. Do každé ze tří skříní mohli uložit čtyři těla. Všiml jsem si, že u pěti zásuvek, k nimž byl nejpohodlnější přístup, září na rámu dvířek červená kontrolka.

Sevřel rukojet' na jedněch dvířkách, zvedl je a překlopil do šterbiny nad schránkou. Vysunul přihrádku s tělem. Pohybovala se lehce na kolejničkách, zacvakla na dorazu a uvnitř se automaticky zapnulo osvětlení. Intenzívně ozářilo bavlněné prostěradlo zakrývající mrtvolu. Ucítil jsem na tváři závan chladnějšího vzduchu.

Uchopil prostěradlo, pomalu je odhrnul až k pasu a poodstoupil.

Myslím, že zbylé oko ponechali otevřené s ohledem na snadnější identifikaci. Z druhé poloviny hlavy se dalo jen přibližně určit, že původně patřila člověku. Od pasu dolů se už pod látkou místo ženských tvarů rýsovaly jen takové chuchvalce, jako když někdo naka-mufluje přikrývku, aby vytvořil dojem, že pod ní někdo spí. Při pohledu na podivně vpáčené a rozdrcené rameno se mi lehce zvedal žaludek.

Prohlédl jsem si oko. Po zaschnutí dostane bulva mírně zaprášený vzhled. Připomíná laciné skleněné oko na vycpané sově. Barvu jsem tušil správně. Tmavší než jantar. Se zelenými skvrnami kolem panenky.

Otočil jsem se na mladíka. Postával vedle a chlípým pohledem zíral na řadra, která odhalil zcela zbytečně.

„Ale, člověče!“

Trhl sebou. „Éé... můžete nám ji identifikovat?“

„Bohužel ne.“

Zakryl ji. Jak začal zasunovat přihrádku, osvětlení uvnitř zhaslo. Cestou jsem se zeptal: „Proč si neopatříte živou?“

„Co?“ Zhasl světlo a zavřel dveře. Hřbetem ruky si otřel ústa. „Jistě, kamaráde, kdybych takovou dokázal najít. I když je takhle rozmaširovaná, je ti jasný, že měla všechno, jak se patří žihadlo, kamaráde. I podle těch koz člověk pozná kvalitu. To byl kousek.“ Sedl si, významně na mě mrkl, zvedl Playboye a prohodil: „Tak se měj.“

Odehrálo se to pár minut po půlnoci, na ulici v centru. Majitel novinového stánku na rohu byl hotový odborník, jeden z těch, co zvýšeným hlasem obšťastňují všechny v okruhu deseti metrů výsledky své expertizy.

„V noci, vážený pane, je tahle ulice mrtvá, všechno zavřený, ale znáte přece Broward Beach, auta si tu krátí cestu ze severu na jih, osvětlení skoro nulový a ve všech uličkách, co sem ústí, je stopka.

Otevíral jsem dneska ráno hodně brzo a předtím jsem šel, pořádně jsem obhlídl místo a udělal jsem si vlastní obrázek. Teda ty frackové to mastili pěkně rychle, z toho se nevykrouť. A asi tak uprostřed tohohle bloku se rovnou před ně vypotácí ženská, skoro určitě kapku namazaná. Při ty rychlosti by ten auťák nezastavil ani pánbůh. Co bysme udělali, sedět v něm? Nejspíš bysme strhli vůz k chodníku a doufali, že ji minem. Nemám pravdu? Jenže ona vidí, jak se na ni řítí reflektory, a místo aby uháněla přes ulici, což by ji bylo zachránilo, otočí se a snaží se dostat zpátky. Bac ho! Ten kluk ji nabral v plné rychlosti tak šedesát čísel od chodníku bokem toho kradenýho auta. Ještě se tam válí roztroušený úlomky skla a policajti zasypali fleky od krve pískem. Odkrokoval jsem si to ta nešťastnice letěla deset metrů vzduchem a pozdějc to sice spláchli ale ráno bylo ještě vidět místo, kde narazila na stěnu směnárny těsně pod oknem v prvním patře a odrazila se od kamenný fasády nejspíš našikmo, protože dopadla o dalších pět metrů dál na chodník; takže dohromady procestovala vzduchem nějakých patnáct metrů. A na to můžete, vážený pane, vsadit posledníhlo floka, že necítila vůbec nic. Jakmile si to takhle logicky promítnete, pochopíte, proč tam vůbec není stopa po smyku, protože všicky v autě rázem pochopili, že po takové slupce nemá cenu zjišťovat, jestli jí náhodou nezlomili nohu. Před pěti nebo šesti lety jsem jel asi šestnáct kilometrů odsud ve vnitrozemí směrem na Arcadii po státní sedmdesátce, silnice jak pravítko, měl jsem tam asi stovku, a najednou z čistá jasná vám vyběhne laň a dostane čelní náraz. Určitě letěla nejmíň šest metrů vzduchem. Vyrázila mi reflektory, rozbila masku i s chladičem a ohnula kapotu motoru. Zápasil jsem s volantem, bez světel jsem neviděl ani na metr, ale podařilo se mi udržet auťák na kolech a zastavil jsem někde u plotu asi dvacet metrů od silnice. Byl jsem rád, že žiju. Řeknu vám, když najedete na něco živýho, je to žucha na blití. Ale ani ta laň, ani ta ženská si nestačily uvědomit, co je potrefilo.“

Nechtěl jsem mu vykládat, že Vangie věděla až moc dobře, co ji v příštím okamžiku srazí. Možná ji dokonce v tom oldsmobilu dopravili na místo. Stála při zdi ve stínu, čekala, až vůz objede několik bloků, a zezadu ji mocnými tlapami svíral chlap. Dva tři bloky, aby nabrali pořádnou rychlost a měli patřičnou jistotu, a už viděla, jak se

blíží reflektory, třeba i blikli, aby měli sichr, ucítla, jak stisk zesílil, pokusila se zapřít nohama, ale paže za ní ji brutálně vymrštily a Vangie vrávorala na vozovce, zatímco chlápek za ní hbitě odskočil, aby se nezatřásl, pak svižně odkráčel, obešel dalšího půl bloku, nasedl do vlastního vozu a v pohodě odjel. Byl bych rád věděl, jestli se tentokrát Vangie zlomila, jestli blekotala, učurávala do kalhot a musel ji nadzvedávat, než ji hodil chromované obludě do cesty.

Při těch úvahách ve mně narůstalo podivné tušení, že mi jednou o tom bude někdo vyprávět. A nerad.

Takže v tom opět lítáme, šlechetný pane Chichothe?

Není snad svět o něco lepší, když z jeho povrchu zmizela jedna děvka? Tos dostal na to nepokrytě nabízené pikantní masíčko takovou chuť? To ti tak zasloumalo sentimentálním irským osrdím, když tam tak sama samotinká kroutila do rytmu zadečkem? Jak můžeš vědět, že si všechno nevymyslíla? Třeba ji shodili z mostu proto, že se pokusila přechytračit svoje spoluvrahy a urvat celý lup pro sebe. Kde máš důkaz, že celá zápleтка není pustá lež?

Možná jsem ji v pravé podobě poznal jedině tam dole, kdy mi začínající odliv podtrhával nohy, ruce jsem měl zamotané v jejích vlasech, a najednou jsem na zápěstí ucítil chabý tázavý dotek dívčích rukou a už jsem tápal zvolna po jejím těle dolů ke kotníkům ovázaným drátem. Dobrá, vězí to tedy v tom, že jsem tam na dně zjistil, že je živá, ale v koncích, že z ní život valem utíká a já musím honem honem zmocit ten vzpurný drát. Nebyla. to hračka. Člověk má dobrý pocit, když se mu něco takového povede. A když mu pak vezmou, co zachránil, a vidí, v jaké výšce to dokázali rozmáznout po zdi, otráví ho to.

Fajn, hrdino. Pošli echo poldům. Jsou za to placení.

Někde kolem se však potlouká dvaatřicet tisíc. Potřebují nové útočiště. A dvě stovky jsi už investoval.

6

Teprve ve tři čtvrtě na deset zazvonil Meyer. Podal mi velkou žlutou obálku se slovy: „Musel jsem drahnou chvíli chlácholit paní Home-

rovou. Těšila se, že ji muž vezme do kina. A vůbec neměla náladu na starého kamaráda z fotokroužku, který se zjeví zčistajasna a něco od manžela potřebuje. Homer je ve fotografování neuvěřitelně jednostranně zaměřený. Specializuje se na makrosnímky jihovýchodní květeny. Má jich tisíce. Ale v temné komoře ví přesně kam sáhnout.“

Vytáhl jsem fotografie a nejdřív jsem si prohlédl tu největší.

Byl to černobílý detail na pololesklém papíře bez okrajů, na výšku, asi čtyřicetkrát třicet, zvětšený až do nadživotní velikosti. Zachycoval ji od brady po obočí, v profilu lehce natočeném k objektu. Nedalo se samozřejmě poznat, že tancuje.

Hleděla dolů, křídlo vlasů blíž ke kameře se zhouplo dopředu a částečně jí zakrývalo obličej. Oči měla přivřené. Snímek zachycoval zářivý půvab, zesílený tím, jak jí na tvář jemně dopadalo světlo, lehkým rozostřením a snivostí pohledu. Ten úhel nějak zesiloval její orientální rysy. Snímek jsem dlouho nedokázal odložit.

„Pohádka, Meyere.“

„Lepší, než jsem doufal. To je asi třicet procent negativu. Až nastane vhodná doba, vyhraje mi pár dolárků. Možná, že tě potěší titul, který jsem pro něj vybral. ‚Nevěsta z Havaje‘.“

Vybavilo se mi, co s většinou té tváře provedla kamenná zeď a betonový chodník. Obrátil jsem fotografii a podíval jsem se na ostatní. Čtyři obrázky třináctkrát osmnáct, které bral poté, co začala pózovat.

„Připadaly mi pro náš účel tak nějak příhodnější, ne, Trave?“

„Jistě. A ty do peněženky?“

„Tady v té průsvitné obálce. Přesně tytéž jako na třináctkrát osmnáct.“

„Aha, tady. Fajn.“

„Trave, nemyslíš, že bych ti mohl nějak pomoci?“

„Možná později. Až zjistím něco, čeho bych se mohl chytit. Hodlám si tam pořídit nějakou základnu. Až tě budu potřebovat, zavolám.“

„Bud'... opatrný.“

„Každý, kdo ji navštívil v márnici, bude opatrný.“

Všiml jsem si, že je pár minut po desáté. Nastavil jsem malou japonskou televizi na nezávislou stanici, která v tuhle hodinu vysílá

místní zprávy. Nějaký mladík s pozoruhodně pohyblivým obočím nás štěkavým barytonem seznamoval s Událostmi ve světě a pletl si Írán s Irákem.

Brzo došlo na naši krásku. „Dnes v podvečer se policii na Broward Beach podařilo identifikovat neznámou ženu, kterou včera v noci usmrtil automobil. Otisky prstů prokazatelně patří Evangelině Bellemerové, stáří dvacet šest nebo dvacet sedm let. Policejní rejstřík uvádí poslední adresu v Jacksonvillu. Dosud se neví, zda bydlela v oblasti Broward Beach. Byla několikrát zatčena pro obtěžování, prostituci, veřejné pohoršení, vydírání a pokusy o vydírání. Policie intenzívně pátrá po člověku, který řídil ukradený vůz, a podle informovaných kruhů lze doufat, že ho v nejbližších dnech dopadne.“ Umlčel jsem fešáka cvaknutím tlačítka.

„Podle jejích řečí,“ ozval se Meyer, „bych soudil, že ji chránili lip.“

„Prověř si to a zjistíš, že ji sice párkrát usvědčili, ale pochybuju, že si v base odkroutila jediný den. Jde o běžně zavedenou praxi, Meyere. Podplacení poldové jich pár musí předvést, když mají jistotu, kdo ten den soudcuje. Holky jedna po druhé předstoupí, doznají vinu, zaplatí pokutu a dostanou podmínku. Policie získá glanc a z hlediska šéfa takového prostitučního gangu holka se záznamem mň vyhazuje.“

„Někdy si vedle tebe připadám hrozně naivní, McGee.“

„Koukej, ať tuhle dojemnou nevinnost nikdy neztratíš. Dáme si šachy?“

„Ale slib mi, že jestli si vytáhneš bílé, nezačneš zase tím děsným dámským gambitem.“

7

Čtvrt, která slibovala ten správný cvrkot, jsem našel kus na jih od města Broward Beach podél A1A. Nakaširované motely ověšené neony sedí na zasviněném písku podél pláže a mezi nimi se tísní obchůdky s polotovary, koktajlová zátiší, stánky s džusem, dražební síné, prádelničky, kadeřnictví, stánky s pizzou obsluhující motoristy,

partiové obchody, krámky s mušlemi, realitní kanceláře, obchody s rybářskými potřebami a různými cetkami, malé samoobsluhy se čtyřicetihodinovým provozem, kuželníky a příbytky zázračných lékařů. Takle směsice se rozlézá do přilehlých osad Silvermoor, Quendon Beach, Faraway a Calypso Bay.

Svou věkovitou rollsku jsem nechal uvázanou u žlabu. Na takovou výpravu se nehodilo něco tak nápadného jako ocelová modř Miss Agnes, kterou v nejčernější hodině jejího života jakýsi maniak předělal na dodávku. Chvilí jsem čtvrt' objížděl v nenápadném fordu z půjčovny, než jsem zvolil motel nazvaný Bimini Plaza. Nevěděl jsem, jestli je to v Silvermooru nebo v Quendon Beach, ale neznal jsem důvod, proč by mi na tom mělo záležet. Vypadal jen trochu zámožnější, než ty ostatní, a podle vývěsního štítu vynikal třemi bazény, třemi bary a nenapodobitelnou kuchyní. Také trpěl chorobným nadbytkem volných pokojů, kterážto červnová nemoc se obvykle sama od sebe vykurčuje v červenci. Vzal jsem si nejlepší pokoj, velkou místnost na konci jednoho ze tří paralelních křídel, obrácených k moři. Vyhlídkové, solí znečištěné okno se otvíralo na oceán, průhlednější vedlo na bazén v atriu. Měl jsem k dispozici dvě postele, dvoje hromsky těžké závěsy, zasklený sprchovací kout, obrovskou vanu, bidet, strojek na ledové kostky, klimatizaci schopnou vytvořit polární podmínky, barevnou televizi s dálkovým ovládáním a bořil jsem se po kotníky do levandulově modrého koberce. Za devět dolarů úplné terno.

Apartmá se třpytilo zrcadly. Jedno dlouhé viselo nad členitou polici, která zabírala celou stěnu proti postelím, do obou zasouvacích dveří šatníku bylo zasazeno po zrcadle, zrcadla lemovala dveře koupelny. Jedno obrovské zrcadlo tvořilo zeď nad umývadly v koupelně, stejně vypadal výklenek v ložnici, vybavený toaletním stolem.

V architektuře rekreačních středisek má tento styl, jemuž by se dalo říkat raný Hefner či Zajdolap Čtrnáctý, přitahovat sportovně vyhlížející střihouny, co zvyšují tržbu v barech a trpí Narcissovou chorobou zřejmě do té míry, že poloviční ráje mají už z toho, že se můžou pozorovat in flagranti. Chyba je v předpokladu, že pokoj budou obývat samí krasavci. Rozhodně ne mamina s tatškou, u nichž by

součet společné nadváhy vystačil na jedno takové půvabně štíhlé žihadýlko, které tanulo na mysli dekoratérům posedlým zrcadlismem.

Přecházel jsem sem tam, vybaloval jsem nezbytnosti, které jsem si přinesl, a přitom jsem co chvíli koutkem oka nečekaně v zrcadle zahlédl odraz snědého špalku masa nadprůměrného vzrůstu, pohybujiícího se vláchnou chůzí. Zjevoval se mi kostnatý, zjizvený samuraj, jenž doufá, že všichni draci v jeho cestě nebudou větší než kokršpaněl a stihli si už obrousit zuby a drápy na odvážnějších rytířích a jejich pekelnému dechu už došly křesací kamínky a síra. V tichu pokoje a uměle vyrobeného chladu zabydlovala zrcadla prostor příliš mnoha McGeemi. Po chvíli se mi podařilo vydolovat z paměti zasutou vzpomínku. Šest dní a nocí v jednom apartmá v Las Vegas, stejně bohatě ozrcadleném. Strávil jsem je s jistou silně citově a finančně založenou dámou, která se dopustila ohavné chyby: nejen že si vzala policajta ze Seattlu, ale navíc ho obdařila prokurátorskou pravomocí. Funkční období mělo za šest dní vypršet a manžilek investoval značnou sumu, aby ji do těch šesti dnů nechal sprovodit ze světa.

Uklidili jsme se do hotýlku a první den jsme se skvěle shodli, v posteli i mimo. Zrcadla a nucený společný pobyt nás postupně navzájem odcizily. Dospěla k závěru, že všechny její záchvaty tragické trudnomyslnosti a zapšklé nálady jsou projevem citových hloubek, do nichž ve své omezenosti nedokážu proniknout. Můj šibeniční humor ji urážel. Považovala jakýkoli projev dobré nálady, jakoukoli lehkovážnost nebo drobný fórek za pohoršující slaboduchost. Ke konci nás zrcadla nepochopitelným způsobem proměnila v osamělý dav, rotu tragických Arabel a četu šklebících se McGeeů; jejich mnohonásobně zrcadlené podoby se křížily a proplétaly jako stádo navzájem cizích lidí, netrpělivě přecházejících po autobusovém nádraží. Když odměna na její hlavu propadla a ona mě vyplatila, předvedla mi, jak může nucený společný pobyt lidí zchladit. Na letišti mi slavnostně potřásla rukou a věnovala mi letmý úsměv a pohled, jako by potkala známou, na jejíž jméno si ne a ne vzpomenout.

Respekt k Vangiiným spoluhráčům mě přiměl nosit lehoučkou pistoli bodyguard neustále při sobě. Vejde se do pravé postranní kapsy kalhot i s pouzdrém, opatřeným speciální pružinou. Zhotovil mi je na zakázku jistý talentovaný Kubánec. Zajedete otevřenou dla-

ní do kapsy, stisknete, a zbraň pohotově vylouzne do ruky. Zvenčí není žádná oblina vidět, látka se nekrabátí. Florida má snad nejpozoruhodnější zákon o nošení ručních zbraní. Vlastním čtyřicet arů křovinaté půdy v jednom z okresů na severu státu, proslulém výbornými vepřovými kotletami. Daň dělá 4,11 dolaru ročně. Ochotný šerif mi každé tři roky obnovuje zbrojní pas. Na Floridě můžete mít zbraň bez povolení doma, na vlastním pozemku, v automobilu nebo na člunu. V jistých oblastech ji můžete nosit volně, pokud je zřetelně vidět. Ale na ukryté pistolky jsou alergičtí.

Kdykoli cítím na pravém stehně tu skrovnou tíhu, připadám si bezděky jako teatrální šoumen. Nosit pistoli, zvlášť tak zákeřnou, je typické pro rváče a supermanky či chlápky s tak nahlodaným sebevědomím, že zdatnost svých žláz musí utvrzovat specifičtějšími prostředky. S výjimkou lidí, kteří zabíjejí na objednávku, se taková pistole použije, jen když je potřeba skoncovat cosi, co jsme nadobro zbabrali. Touto cestou se pohodlně a rychle napravují chyby, takže ji nosím pouze do akcí, kdy značný nedostatek informací zvyšuje možnost škobrtnutí.

Uložil jsem velké snímky Vangie pod kytičkový papír na dně zásuvky v psacím stole, malé do náprsní tašky. Využil jsem vzorku jejího písma z lístku, kam při žolíkách zapisovala výsledky, a napsal jsem přes tu nejvýzývavější ze čtyř póz „Miluju tě. Moc. Vangie“. Zeleným inkoustem a dětským písmem se sklonem doleva. Jméno jsem vyšperkoval kroužkem nad i.

Byl čas začít. Vyhlédl jsem postranním oknem k bazénu. V brouzdališti odděleném lany se cachtalo pět špuntů. Nedoléhal ke mně ani jejich křik ani vřeštivý hlas rudohnědé matky, která stála na okraji bazénu, leskla se olejem na opalování a s tváří pokroucenou vztekem výhrůžně ječela na děti. Druhá mamina si netečně opékala břicho na rohoži.

Nesourodé zlomky reality se člověku někdy v hlavě skládají do podivných mozaik. Vytvářejí koláž, která na několik vteřin znehybní a člověka se zmocní pocit, že už už dospěje k objevu, který by mohl poněkud ozřejmit okolní svět. Momentálně se taková mozaika skládala z Vangiina vysychajícího jantarového oka, dětí povykujících při hře, neznatelné tíže pistole, laskomin v pohledu dozorce v márnici a

postřehu, že tkanina plavek na bříšku mladé matky u bazénu se zaobluje tak podezřele, že k jejímu hejnu téměř bezesporu přibude další střapatá hlavička s vlásky jako len.

Všechna zjevení nejspíš přicházejí z druhé ruky.

Ona urozená dáma, která mě obdařila velice drahou dýmkou, mě obohatila ještě jinak. Když mi navrhla, abych si přečetl básně W. H. Audena, myslel jsem si, že jí přeskočilo. Nakonec jsem s úžasem zjistil, že jde o úplně něco jiného, než jsem předpokládal. A dnes se mi při tomhle kaleidoskopu vybavila jedna z Audenových irreverencí:

Jak básníkům často přišlo lkáti,
smrt i mládí nevinné tu sklátí.
Šašky k popukání,
prachaté bařtipaní,
i ty, co se jim ke kolenům klátí.

„Kouzelný zámek“ jsem našel mezi několika luxusními obchody na Broward Beach. Zaparkoval jsem na náměstí a vešel. Panoval tu chládek, ticho, stín, voněly tu látky a kosmetika. Bodové reflektory zvýrazňovaly vystavené zboží. Dveřmi jsem zřejmě přerušil paprsek fotobuňky. Někde vzadu zazněl gong. Z přitmě za pultem vyšla dívka a mířila ke mně mřížováním světelných kuželů.

Byla tmavá, štíhlá a hezká, pod tmavomodrými těhotenskými šaty se zřetelně rýsovalo vzdušné břicho.

Nebylo ještě poledne. „Dobrý den, pane. Čím posloužím?“

Věděl jsem, že rychlým pohledem zhodnotila oblečení, které jsem zvolil, abych vytvořil dojem, odpovídající mému záměru: pracháč, kterému nesejde na penězích a přijel na vlastní plachetnici či jachtě. Plachtařské boty, khaki kalhoty, tmavozelená hedvábná sportovní košile, z níž u krku nepatrně vykukuje okraj světle zeleného šátku, přes ruku bílé džínové sako s dřevěnými knoflíky. Působím daleko věrněji jako stavbařský dělník nebo fotbalový bek, ale za ta léta jsem si vypěstoval dovednost společnou podvodníkům a estrádním komikům, takže dokážu přijatelně napodobit chování člověka podle oděvu. To, co jsem měl na sobě, vyžadovalo roztomilé vytáč-

ky, společenské vlídné frázičky a vystupování pána, který si tuhle část města klidně koupí, jestliže mu to skupinka přátelsky nakloněných zasvětců v pozadí doporučí. Pohlédl jsem jí do očí, usmál jsem se a povídám: „Pěkné. Moc hezké. ‚Kouzelný zámek‘ i s princeznou.“

Zapomněla na zdvořilou opatrnost a čtverácky na mě zamrkala. „V sedmém měsíci? Vy mi lichotíte.“

„A to ještě pracujete? Nebo vám obchod patří?“

„Jsem tu jen zaměstnaná. Podnik patří slečně Gatesové. A práce mi svědčí, děkuju. Tohle je šesté.“

„Na tu trochu hrdosti máte plné právo. Odhadoval jsem, že jste se před pár měsíci vdávala jako nezletilá.“

„Tohle hned tak nezapomenu. Spravil jste mi náladu. Hledáte nějaký dárek?“

„Ne. Abych pravdu řekl, mám takový dost neobvyklý problém. Možná, že ztrácím čas, ale dnes nikam nespěchám.“

„Tak to jsme dva.“

„Vynikám totiž mizernou pamětí na jména. Před několika lety jsem kotvil tady u městské loděnice a navštívil jsem přítele, který se mezitím už odstěhoval. Sehnal partu, trochu jsme na lodi popíjeli a vyvinul se z toho dlouhý a poněkud hlučný večírek. V té skupince bylo jedno děvče, s nímž bych se byl rád znovu sešel. Ten večer měla schůzku. Ale... víte, jak to chodí, našla si příležitost, aby mi naznačila, že by jí nevadilo, kdybych jí zavolal, až přijedu příště. Dala mi fotku. Nejspíš to byl nějaký snímek do časopisu. Hodil jsem ho do šuplíku na lodi a dneska ráno jsem ho asi půl hodiny hledal. Jméno se mi ale úplně vykouřilo z hlavy. Pokoušel jsem si vybavit nějaké vodítko, ale nevzpomněl jsem si na nic jiného, než že si tehdy s mou partnerkou povídaly, že si něj radě ji kupuje oblečení v Broward Beach. ‚Kouzelný zámek‘. Tak mě napadlo, že se chytím té nepatrné naděje. Možná, že vy budete její jméno znát.“

Vytáhl jsem malou podobiznu, podal jsem jí snímek a zvolna jsem ji následoval k jednomu z reflektorů. Prohlédla si ho, vrhla na mě pohled, z něhož jsem usoudil, že o mně zklamaně mění úsudek, a prohlásila: „Nedává si u nás šít. Ale nakupuje tady často. Pokaždé ji obsluhuj Andra... totiž slečna Gatesová.“

„Jak slečnu Gatesovou najdu?“

„Sedí vzadu v kanceláři. Jestli chvílku počkáte, zjistím vám něco víc.“

Očividně z ní čísel chlad. Bleskurychle se stáhla do ulity. Osaměl jsem a zíral do lesklé, stylizované tváře plastické figuríny na kulatém podstavci; měla oči skoro v úrovni mých. Vztahovala ruce mírně vzhůru, jako by jí z nich právě vytrhli bendžo a ona nestačila zareagovat. Oblékli jí krátké rovné šaty z hrubého modrého úpletu a s mohutným mosazným zipem odshora k dolnímu lemu. U krku byl zip zamčený mosazným visacím zámkem a na hrudi měla přišpendlený malý navijáček s klíčkem. Rovné husté, smetanově zbarvené vlasy z umělé stříže jí shora osvětloval bodový reflektor.

„Děvenko,“ povídal jsem jí, „já ti rozumím. Z celého srdce ti přeju, aby jednoho dne nějaký plastický chlápek odmotal ten klíček a pocuchal ti plastické kučery.“

Byl jsem si celkem jist, že mi tohle riziko projde. Vangie hovořila o drahocenném autíčku, o vlastním bytě. Pokud měla záznam v rejstříku a hrála nebezpečnou a skrytou hru, musela žít pod odlišným jménem. Jinak by policie velice rychle získala místní adresu.

Maminečka mlčky a tiše vyšla zezadu, podala mi fotografii a nelinekovaný lístek z kartotéky. Z dálky jsem slyšel klapot psacího stroje. Na kartě stálo: Slečna Tami Westernová, Cove Lane 8000, byt 7B, Quendon Beach.

„Promiňte, že nám to tak dlouho trvalo, pane. Slečna Westernová totiž platí hotově a slečna Gatesová musela prohledat část šanonu s doručenkami. Některé věci si nechávala přešít a dovézt domů. Je to asi čtyři nebo pět kilometrů na jih od okraje města.“

„Mnohokrát vám děkuji.“

„Jsme rádi, že jsme vám mohli pomoci, pane.“ Zamířil jsem ke dveřím, pak jsem se otočil. „Podívejte, nic mi do toho není, ale nejdřív jsem vám spravil náladu, a teď tu najednou roznáším svrab a neštovice. Dotkl jsem se vás snad tím, že jsem nic nekoupil?“

„Velmi ráda vás obsloužím, pane.“

„Ale, ale, no tak, přestaňte se schovávat a povězte mi, prosím vás, proč vás ten obrázek tak rozladil?“

„Promiňte, ale já nevím, co...“ Náhle se zarazila a ušklíbla se. „Možná, že mě přece jen nevodíte za nos, pane...“

„McGee. Travis McGee.“

„Těší mě. Woosterová. Corrina. Dělal jste na mě dojem, že se vyznáte, pane McGee. Ta fotka už by vám měla něco napovědět, i kdybyste s ní v životě nemluvil. Ale vy jste s ní strávil večer. Víc vám neřeknu. Nehodlám pomlouvat dobrou zákaznici.“

„Měl jsem tenkrát pořádně zatemněno v hlavě. Od dvou jsme je-li půl na půl, pivo a šampaňské. Přišli na loď v šest. Pokud jste ten kouzelný lektvar někdy vyzkoušela...“

Zasmála se. „Jistě. Celý svět září tak hezky do růžova.“

„Proto se mi vypařilo její jméno i kde pracuje. Myslím, že v nějakém zábavním podniku. Totiž, alespoň podle té fotky.“

„Pane McGee, tlačíte mě ke zdi. Nechci nikoho soudit. Má půvabnou tvář a rozkošné tělo, my můžeme zaručit, že je dobře oblečená. Podívejte se ale ještě jednou na ten obrázek a pak si řekněte, že ani nezpívá, ani netancuje, ani nehraje divadlo, ani nepředvádí Děvčátko z Havaje a jiná čísla na přání. A řekněme, že takových fotek rozdává slušné množství.“

Znovu jsem si prohlédl snímek. „Paní Woosterová, nejspíš jste mě zachránila před velice trapnou situací.“

Ztišila hlas. „Kdybych měla jakoukoli pochybnost, že se mýlím, nebyla bych vám naznačila ani to nejmenší. Ale asi před pěti měsíci se tu jednou odpoledne objevila s takovou zrzavou přítelkyní a nejspíš předtím dlouho obědvaly a měly přitom pořádnou žízeň. Ta rusovláska se jmenovala Dee-Dee či Bee-Bee nebo tak nějak. Čekaly vzadu ve zkušebně, až slečně Westernové něco upravíme. Byla tam s nimi taky jedna velice slušná zákaznice a prohodila něco, co zrzku dopálilo. Řekla bych..., že ta zrzavá pochází z lepší rodiny než slečna Westernová. Ale rozhodla se, že tu starší paní vyšokuje, vyskočila a... jako vyvolávač před cirkusem nebo něco podobného předstírala, že draží zboží poplácávala slečnu Westernovou a otáčela ji dokola... vystavovala její půvaby... vykřikovala, kolik by to stálo při tomhle nebo při onom... něco tak slizkého jsem v životě neslyšela. Slečna Westernová se prohýbala smíchy. Ta paní se rozplakala a utekla. Ty dvě... si nedělaly legraci, věřte mi. Jako kdyby se zčistajasna promě-

nilý v něco, co jsme tu ještě nikdy neviděli. Při odchodu se obě smály, až jim tekly slzy. Slečna Gatesová příště slečnu Westernovou požádala, aby sem už svou přítelkyni nikdy nevodila. Přijala to naprosto klidně. Vy prostě nevypadáte... jako že byste vyhledával tenhle typ slečen. Nebo, promiňte, že byste je potřeboval vyhledávat.“

„Teď jste zas spravila náladu vy mně. Ale co tu paní rozplakalo? Slovník té rusovlásky?“

„Pár ošklivých přirovnání. Andra ji navštívila, omluvila se a slíbila, že té dotyčné už nikdy nedovolí přístup do obchodu. Ale ta paní už nepřišla.“

„Nejspíš jste jediná přátelsky nakloněná duše, která mi v tomhle městě zbyla,“ poznamenal jsem.

Povzdechla. „Víte, to je smůla. Věděla bych o jedné úplně báječné holce. Ale zrovna odjela navštívit sestru v Chicagu. Kdybych byla vámi... abyste rozuměl, pokouším se uvažovat jako mužský, co tu chce strávit pár dnů; nejspíš patříte k podniku, který má dohodu s místním jachtařským klubem. Najdete tam plavecký bazén a tenisové kurty a tak, je to všechno bezprostřední a přátelské. Rozhodně bych neobcházela hospůdky na Sand Alley, to je ta ulice podél pláží. Vládne tam, abych tak řekla, lehce uvolněná zábava. Potlouká se tam spousta všelijakých Tami Westernových a lidem už tam k pití namíchali dost roztodivné věci.“

Jedete-li po A1A k jihu, objevují se vám po pravé straně roztroušené obytné čtvrti; ničím nechráněné kempingy, kde se na slunci lesknou obrovské plochy rozpáleného hliníku; jiné kempingy, stinné, prostorné, s upravenými přístupy k plážím; řadové domky, jednotně projektované v seskupeních matně připomínajících hrací plochu Monopoly; přízračné trsy vysokých obytných bloků; architektonicky neobvykle řešené domy s luxusními byty.

Cove Lane jsem našel asi půl druhého kilometru na jih od Bimini Plaza, poté, co jsem z A1A odbočil do uličky mezi nákupním střediskem a samoobslužnou umývárnou aut. O dvě křižovatky dál podniky zmizely a vjel jsem do obytné čtvrti. Číslo 8 000 zabíralo polovinu a bylo daleko půvabnější, než se v těchto místech dalo předpokládat. Přízemní domky v zahradách, ze šedého vyzrálého cypřiše, bíle rámovaného. Jednalo se o deset číslovaných jednotek, každá se

čtyřmi byty A, B, C, D ale rozloženými jako paprsky v kole. Kolem pěstěná zeleň, vysoké ploty pletené z proutí, příjezdové cesty sypané mušlovou drtí, takže každý domek i byt přímo nabízel nerušený klid poblíž mořského pobřeží.

Z malé cedulky jsem vyčetl, že informace o pronájmu poskytne Howardova realitní kancelář, tři bloky na východ. Z malých háčků na tabuli visela šedobílá cedulka s nápisem VOLNÝ BYT K PRO-NAJMUTÍ.

Howardově realitní kanceláři vládla nezdravě bledá žena, vyznačující se pavoučíma rukama a silnými brýlemi, oblečená v křiklavě žluté halence a prudce růžových šortkách.

„Na celé pláži nemůžete sehnat nic lepšího. Naše byty jsou ukázkou skvostné práce prvotřídního architekta. Ale abychom nemazili čas, pane...“

„McGee.“

„Byt si musíte najmout nejméně na tři měsíce. V tuhle dobu máme pět volných, a můžete mi věřit, že to nebývá často. Letní nájemné za nejlevnější činí devadesát pět měsíčně bez služeb a od prvního listopadu do prvního května se zvyšuje na sto třicet pět. Ještě pořád máte zájem?“

„Pokračujte.“

„Žádné psy nebo kočky. Budete dva?“

„Jenom já.“

Odvedla mě k roztomilé vývěsní tabuli, asi sto padesát krát šedesát, což byla vlastně mapa Cove Lane 8 000, včetně silnice, vjezdů a atrií. Kousky bíle natřené překližky znázorňovaly tvar deseti domků. Z háčků označených čísly viselo čtyřicet klíčů, pět s červenými kolečky.

Na nízkém stolku pod tabulí stál model jedné ze čtyř bytových jednotek v průřezu včetně nábytku, lidiček a maličkých sportovních aut pod přístřešky.

„Polovina z nich je situována obráceně,“ vysvětlovala. „Jsou protilehlé. Ale takhle to vypadá. U každého domku je děčko ateliérový byt s válendami, céčko malý dvoupokojový byt, jako tenhle, béčko větší dvoupokojový, áčko má pokoje tři. Tepelná čerpadla, nástěnné klimatizační jednotky, vany a sprchy, kobercová krytina na

podlaze, žaluzie ze skelných vláken, uzavřená atria se zahradním nábytkem ze sekvojového dřeva, všechno komplet zařízené. Máme volné moment jedno áčko, dvě béčka a dvě děčka. Takže bych vám zbytečně vykládala, kolik stojí céčko. Děčko můžete mít za pětadevadesát do prvního listopadu, béčko za sto šedesát dva padesát. V sezóně dvě stě dvacet. Protože jste sám, o áčko byste asi zájem neměl. Platíte dva měsíce předem.“

„Mohu dostat posluhovačku?“

„To si budete muset zajistit sám, ale pochopitelně vám pomůžeme, jak to jen bude možné.“

„Rád bych se podíval na jedno z těch béček.“

„Kdybyste tedy... laskavě přišel ve čtyři. Budu tu sama až do...“

„Nehodlám odnést ani lampy, ani příbory, ani televizi,“ ubezpečil jsem ji a vytáhl jsem náprsní tašku.

„Já vím, pane McGee. Jde pouze o...“

Podal jsem jí čtyři padesátidolarové bankovky. „Víte, co, nechte si je tu chvíli, a jestli je to tak dobré, jak říkáte, vrátím se a doplatím vám na dva měsíce dopředu. Souhlasíte?“

Oči silně zvětšené tlustými čočkami si mě zkoumavě prohlédly, pak přikývla a řekla: „Dobře. Peníze si nechte. Myslím, že béčka v lichých číslech jsou o něco hezčí než v sudých. Tady máte klíč k 5 B, pane McGee.“

Sňala z háčku klíč a podala mi ho. „Nebud'te tam dlouho,“ prohodila s úsměvem.

Naklonil jsem se znovu nad modelem a zeptal jsem se: „Ten byt vypadá stejně jako tady?“

„Ano. Úplně stejně.“

Upřeně jsem si prohlížel plánek a snažil jsem se něco vymyslet. Prosil jsem osud, aby rozezvonil telefon. Po chvilce, zrovna když už mi nezbývalo, než se otočit a jít, osud se dal obměkčit a seslal mi pošťáka. Přivalil se a povídá: „Mám pro vás doporučený dopis, Bit-sy.“

Šla podepsat příjem. Já se narovnal, popadl jsem z háčku 7B, pověsil jsem 5B na jeho místo a cestou ven jsem prohodil: „Děkuju. Za chvíli jsem zpátky.“

Odbočil jsem na vjezd sypaný mušlemi. Zaparkoval jsem u vrat v plotu označených 7B. Věděl jsem, že sebemenší ostražitost by byla nápadná, takže jsem zamířil přímo ke vchodu, zasunul jsem klíč do zámku, odemkl a usoudil jsem, že bude přirozenější, když nechám pootevřeno. Ze sálajícího horka v předsínce jsem okamžitě poznal, že na nikoho nenarazím. Byt vypadal opravdu útulně. A vedro v něm bylo jako v peci. Za pár minut mi už pramínky potu stékaly do očí. Netrvalo dlouho a přesvědčil jsem se, že to tu někdo dokonale vybítil. Žádné kožichy ani šperky, jen bižuterie. Spousta spodního prádla a plážového oblečení a několikery koktajlové šaty. Toaletka, polička v koupelně i lékárníčka se prohýbaly pod takovým množstvím kosmetiky, že by si člověk mohl rovnou otevřít parfumerii. Na policích v šatníku ani jeden kufr. Zato jsem objevil nejméně čtyřicet párů bot. Ani stopy po nějakých písemnostech či fotografiích. Obrovská hifi trojkombinace a vedle skříňka nacpaná Vangiinou oblíbenou muzikou. Vládl tu pořádek a čistota, postel byla čistě povlečená, v koupelně na tyčích nové ručníky. Ale na nábytku se už stačil usadit tenký povlak prachu. Z kuchyňského okna jsem viděl, že přístřešek pro vůz je prázdný. Konkrétní důkazy jsem našel v obývacím pokoji. Překlopil jsem křeslo a podíval se dospod. Látku, kterou bylo potaženo pérování, někde odstranil a znovu přisvorkoval. Svorky se leskly. A v letním vlhku režnou rychle.

Dvě možnosti Griff vyčenichal balík, který si ulila, nebo dospěl k přesvědčení, že v bytě není. Nebo třetí možnost někdo ji přiměl, aby jim až přeochoťně vyklopila přesné místo, kde ho schovala. Žena jménem Bellemerová zemřela za velice ošklivých okolností. Jistá Tami Westernová odjela na výlet. Auto a zavazadla přece zmizely. Až dojde činže, správa zabalí zbytek jejích věcí a uloží je, dokud poplatek za skladování nevystoupí na odhadovanou hodnotu, pak je prodají, aby skladovně zaplatili. Nic nového, když nějaké holce dojdou peníze. Mívají ve zvyku sbalit kufr a vypařit se.

Za pár minut se mi propocené šaty budou lepit na tělo. Sotva jsem došel do předsínky, dveře se rozletěly. Byl to pořádný řízek. Asi tak třicetiletý. Oranžové plavecky taktak zakrývaly to nejnnutnější. Nohy jak fotbalista. Letecké sluneční brýle. Kolem krku mu visel ručník. Širokou, pravděpodobně značně tvrdou hlavu kryla čupřina

kudrnatých černých vlasů a nikde jinde ani chloupek až na jemné chmýří na holeních. Měl už značné břicho, ale tak snědé, že se mu pořád ještě dařilo působit dojmem plážového krasavce. Gorilí spodní čelist kontrastovala s drobnou, upjatou hubinkou.

„Co se tu vometáte, krucinál?“

„To je dobrá otázka, příteli. Tenhle podnik přece vypadá dost inteligentně, aby člověku nepronajali cimru dřív, než stačí vyklidit saky paky po bývalé nájemnici. Kdybyste laskavě dovolil, už to v téhle sauně dýl nevydržím.“

Couvl, já jsem zaklapl dveře a pro jistotu jsem do nich šťouchl, jestli drží.

„Nevykládejte mi nic o podnájmu, mladej. Tenhle kvartýr patří jedny holce a ta momentálně odjela.“

Zkoumavě jsem si prohlédl klíč a pak jsem mu ho strčil pod nos. „Sedm B. Dala mi ho ta holka u Howardů. Nejdřív jsem se s ním pokoušel otevřít 5B, protože mě tam posílala. Pak jsem se podíval na visačku a zkusil jsem to tady.“

„Tak to vám jenom dali špatnej klíč. Zahlíd jsem auto. Dveře byly otevřený, říkám si, že by to tu moh někdo hezky vybít. Občas se tu takovýhle věci stávají.“

Za zdí se z přilehlého atria ozval ospalý, sluncem zmalátnělý dívčí hlásek. „S kým se to tam bavíš, Griffe. Kdo to je, bejby?“

„Jenom se sem někdo zašel podívat. Zvorali to a dali mu klíč od Tamina bytu. Vysvětluju mu, že na čas odjela. Už se objevil Mack?“

„Ne, a ani nezavolal. Co ty na to?“

„No,“ prohodil jsem, „díky za vysvětlení. Doporučoval byste mi to tu jako... vhodné místo k bydlení?“

Jak pokrčil rameny, pohnulo se mu na nich pořádných pár kilo masa. „Záleží, oč vám jde. Máte tu soukromí. Nikdo nikoho neotravuje. Neřvou tu žádný děcka. Půl kilometru na jih je velká pláž a i teďka v mrtvý sezóně se nějaká ta legrace splaší, když se člověk kapku snaží. Pro samotnýho chlapa nevím o lepším.“

„Vy tady někde pracujete?“

„Tak čau, kámo, někdy nashle,“ odpověděl a sunul se k brance do vedlejšího dvorka, odkud se předtím ozval dívčí hlásek. Otřel si

tvář ručníkem, zašel dovnitř a zavřel, ani se neohlédl. Jel jsem zpátky do kanceláře.

„Tak co, líbilo se vám?“

„Zařízené dokonce o trošku víc, než jsem čekal,“ povídám a zvedl jsem klíč tak, aby viděla na visačku.

„Ale... ale,... bože, nevpadl jste k někomu? Kdo tam bydlí?“ Přejela palcem po seznamu. „Slečna Westernová. Ale vždyť jsem vám říkala 5B!“

„Tam jsem taky šel. Tímhle klíčem se dveře otevřít nedaly. Podíval jsem se na visačku a viděl jsem, že patří k 7B, tak mě napadlo, že jste se třeba spletla. Nedělejte si starosti. Nebyla tam. Nějaký pán jménem Griff, který zřejmě bydlí v 7C, uviděl moje auto a otevřené dveře a vysvětlil mi, že byt je obsazený.“

„Slečna Westernová odjíždí dost často.“ Mluvila přes rameno a mířila k nástěnné tabuli. Vzala klíč z háčku 7B a řekla: „Tenhle jsem vám měla dát. Safra! Zřejmě když tu Fred uklízel, shodil je smetákem nebo co a pak je špatně zavěsil.“ Zkontrolovala háčky. „Ostatní jsou myslím správně. Chcete se teď podívat na 5B?“

„Nejspíš ne. Vypadá stejně jako byt slečny Westernové?“

„Barvy stěn se pochopitelně liší.“

„Bydlela tam dlouho?“

Znovu se podívala na kartu. „Téměř dva roky.“

„No tak to tam má opravdu čisto a pořádek.“

„Ptal jste se na posluhovačku. Podle karty k ní jedna dochází. Musíme si totiž vést záznamy, abychom věděli, kdo má do bytů dovoleno vstupovat. Máte ještě zájem, pane McGee?“

„Zajisté. Chci si jen prověřit jednu další možnost, protože jsem slíbil, že se tam podívám, ale myslím, že se rozhodnu pro 5B.“

„Tak byste měl brát, dokud je. I v téhle roční době nezůstane dlouho volný.“

„Na jak dlouho by mi ho udržela padesátka, kdybych ji pak nechtěl zpátky?“

„Řekněme... dnes je čtvrtek... do soboty v poledne? Když si byt vezmete, započteme vám ji do nájmu. Takže byste doplatil... dalších dvě stě osmdesát čtyři dolarů sedmdesát pět, včetně daně, plus pade-

sát dolarů zálohu na elektřinu a plyn. Zařídíme vám je vaším jménem. Telefon si budete muset obstarat sám.“

„Můžete mi dát jméno té posluhovačky?“

„Samozřejmě. Prosím. Napíšu vám adresu na zadní stranu stvrzenky.“

„Prima.“

„Je to černoška. Uklízí u nás ve více bytech.“

Nastartoval jsem vůz, zapnul jsem naplno klimatizaci a s oběma ventilátory namířenými do obličeje jsem si nejdřív přečetl adresu posluhovačky. Paní Noreen Walkerová, Padesátá ulice 7 930, Arlenton 881-6810. Zastrčil jsem proužek papíru do náprsní kapsy a z nákupního střediska v rohu náměstí jsem zkusil na to číslo zavolat.

„Noreen? Ta se vrátí asi v šest autobusem, dneska pracuje.“

Trávil jsem tedy zbytek odpoledne klasifikací barů a bister. Můžete hádat z toho, jak vypadají zvenčí, podle vývěsních štítů, ale nikdy najisto. Musíte nakouknout dovnitř. Není třeba ani nic objednávat. Rozhodně ne v těch, které jsou vám jasné na první pohled. Zajdete se jen mrknout na nějaké jméno do telefonního seznamu a zas odejdete. Nezajímal jsem se o ty lidové, nebo o takové, co do nich chodí lidé ze sousedství nebo pracující z okolí, o ty s fešáckými cedulkami, nabízejícími úvěr; barman tam vypadá jako hodný a veselý strýček a všichni se tam baví mezi sebou, včetně těch u baru, a obvykle se tam na barové stoličce roztéká nějaká Myrta či Sada nebo Pearl, nasává pivo a řehoní se na celé kolo.

Do půl šesté jsem našel čtyři odpovídající možnosti. Všechny se vyskytovaly v okruhu tří kilometrů od Cove Lane. U Lollyho, Grillbar, Zátíší a U Ramóna.

Všechny měly některé věci společné. Pečlivě tlumené osvětlení, úzkostně čisté sklo, exkluzivní pití za barem, vzorně oblečenou obsluhu, koberce, šerá, intimní zákoutí (místo televize tu hrál pianista) a atmosféru prosperujícího, dobře vedeného podniku. A všechny měly i ty další faktory, které jsem hledal. Člověka to až lehtá v zátylku. Úplně zřetelně cítíte, jak vás obsluha hodnotí a zařadí do kategorie. V těch čtyřech jsem si objednal pití. Gin s ledem. U Lollyho a v Grillbaru měli slabší míru, ceny vysoké. U Ramóna to bylo o něco lepší. V Zátíší se platilo dolarové vstupné. Gin mi nalili přímo, do

nízké, široké sklenice, a míra byla lepší než dobrá. Sýr rozetřený v hnědé misce chutnal lahodně a ostře. V šerých zákoutích seděly dvojice s hlavami u sebe a obsluhovaly je servírky v bílých gymnastických úborech a bílých sandálech na podpatku. O dvě stoličky dál se dva zarudlí maníci v obleku úporně přeli o nějaké ustanovení jedné švýcarské korporace. Pod narůžovělým bodovým reflektorem v rohu za barem seděla na pódiu u malého zlatavého piána štíhlá, do hnědá opálená dívka s čepicí kudrlinek bílých jako sníh a ve večerní toaletě, která zakrývala ňadra, stejně hnědá jako paže, pouze dvojitým síťováním. Při hře půvabně špulila pusinku. Barman na mém konci pultu se vyznačoval spokojenou lišáckou vizáží mladíka na dobrém bydle. Aby na mě pamatoval v dobrém, nechal jsem mu za jedinou skleničku dolar tuzéra. K baru přiléhal jeden z noblesnějších motelů. Prošel jsem dovnitř a dal jsem nezávaznou řeč s recepčním. Působil jako člověk, který se tu vyzná.

Když jsem dospěl ke klíčovým otázkám, dozvěděl jsem se, že motel spravuje jídelnu a dodává alkohol do pokojů, avšak Zátíší je pronajaté.

Podezření se potvrdilo. Zátíší se zřejmě zabývá přidruženou výdělečnou činností. Náhodný zákazník dostane dobrou míru a slušnou obsluhu v elegantním prostředí. Ale výdaje tu pouze kryjí příjem. Zisk přichází z těch, co se chtějí bavit víc tlustých, neopatrných a ochotných vyhodit si z kopýtko. Stačí je dobře vypozerovat, oddělit od stádečka a vmanévrovat do zákulisí k nějakému tomu obíracímu aparátu, vypočítanému na jejich slabá místa. Kočky či chlapečci, kostky nebo karty, to už bude všechno nachystáno jinde. Trefně pojmenováno. Tohle bylo jen Zátíší. Ke skutečné zábavě se štamgasti tiše přesouvají do jiných místností někde jinde. Stejná dvířka do podsvětí najdete kdekoli, od Las Vegas po Chicago, od Macaa po Montevideo. Někde jsou cestičky drsnější, jinde uhlazenější. Elektronika rozšířila možnosti.

Potřeboval jsem zjistit, kolik nejasných míst mi pomůže zaplnit Noreen Walkerová.

Arlentown je čtvrť barevných v Broward Beach, západně od centra. Jak jsem se blížil k domu Walkerových, Padesátá ulice nabývala na krásu. Malé přízemní dřevěné domky se leskly čerstvými nátěry, v plotech mizely díry a na dvorcích ubývaly rezaté vraky automobilů.

Zaparkoval jsem před vilkou a okamžitě jsem měl pocit, že mě z dlouhých podvečerních stínů sledují desítky očí. Vystoupil jsem a popošel jen k brance, protože mi bylo jasné, že ji nemusím otevřít a zvonit na verandě. Tam už se přivalila statná, hodně tmavá černoška v kalikových šatech a zeptala se: „To už dete zase kvůli telefonu?“

„Chtěl bych mluvit s Noreen.“

„Bydlí tady. Moje prostřední céra. Vo čem?“

„Měl bych pro ni práci na pláži.“

„Tak to jo,“ opáčila. „Zrovínka přišla. Převlíká se.“ Zmizela v domě.

Vrátil jsem se k vozu, sedl za volant a otevřel dvířka na pravé straně. Za chvíli jsem ji zahlédl. Sešla ze schůdků, rozevřela branku, přišla k autu a tázavě naklonila hlavu na stranu. Měla modré sandály, bermudy, světle modrý pletený svetřík bez rukávů s rolákem. Byla štíhlá, vysoká a mladá, s dlouhýma nohama a krátkým trupem. Měla světlejší odstín pleti než její matka, barvu ošoupané měděné mince, půvabnou černošskou tvář zkosenou dozadu, široké nosní dírky a plné rty. Velmi hezké oči výrazně mandlového tvaru seděly daleko od sebe. Pod úpletem se rýsovala tuhá ňadra.

„To vy sté mě sháněl, pane?“

„Volal jsem dnes odpoledne a někdo mi řekl, že se vrátíte v šest.“

„Potřebujete uklízečku na pláži?“ Skláněla se a prohlížela si mě. Očividně jsem se jí nezamlouval.

„Prosím vás, paní Walkerová, posad'te se na chvíli do vozu.“

„Nejní třeba, pane. Nemám jedinej den volnej. Možná bych vám mohla někoho sehnat, kdybyste mi řek svůj telefon.“

Vytáhl jsem klíčky ze spínací skříňky a hodil jsem je na sedadlo směrem k ní. „Paní Walkerová, můžete ty klíčky držet v ruce a nechat dveře otevřené.“

„Vy nepotřebujete posluhovačku?“

„Ne.“

„Tak co tedy chcete?“

Měl jsem v kapsičce košile složenou padesátidolarovku. Zastrčil jsem ji jedním růžkem pod klíčky. Noreen zmizela. Pochopil jsem, že si šla dozadu prohlédnout číslo vozu.

Vrátila se a upřela na mě temné oči. „Co si za to chcete koupit?“

„Kratší rozhovor.“

„Vy mě chcete do něčeho navízt, ale to se pletete. Vybral jste si špatnou holku. Já si s bílejma mužskejma nic nezačínám, nemám žádný voplejtačky se zákonem. Dřu vod cána do večera a támdle v baráku mám dva malý kluky. Tak se seberte a vodjeďte.“

Vytáhl jsem fotografii Vangie a podržel jsem ji tak, aby na ni viděla. „To je slečna Westernová. Dělá pro ni už dlouho, na Cove Lane.“

„Pracovala jste pro ni. Je mrtvá.“

Poprvé se mi podívala zpřímá do očí. Ústa jí ztvrdla a viděl jsem, jak jí hluboko v zorníčkách zahořela chytrá světýlka.

„Tajný neházej černoškám takový peníze, pokud nejsou poznačený. Vy potom přídete, vobráťte mi barák vzhůru nohama, abyste ji našli, vodvezete mě do města, protože je kradená, a potom mě donutíte podepsat nákou vejповěď, aby sem to na někoho shodila.“

„Nemám s policií nic společného. Chci jenom vědět, co víte o slečně Westernové. Mohla byste mi pomoci zjistit, kdo to udělal. Potřeboval bych znát její zvyky. A čím dýl tu budeme rozkládat, tím víc budou všichni kolem zvědaví, co se tu děje.“

„Že byste byl nějakej velkej přítel slečny Westernový?“

Měla neutrální, chladně zdvořilý výraz.

„Byla to laciná, sprostá, chamtivá děvka. Kde si můžeme popovídat?“

„Odkud jste, pane?“

„Fort Lauderdale.“

„A neznáte tamvodsad' náhodou někýho Sama B. K. Dickeyho?“

„Jednou jsem s ním pracoval. Náš společný přítel měl nějaké potíže.“

„Bude znát vaše méno?“

„Travis McGee.“

„Počkejte prosím vás chvíli.“

Čekal jsem deset minut. Objevilo se pár dětí a z bezpečné vzdálenosti mě ostražitě pozorovaly.

Vrátila se a opět se naklonila do vozu. Poněkud unaveně se na mě usmála. „Abych měla jistotu, požádala jsem Sama, aby mi vás popsal. Rozvedl to barvitě, ale sedí. Řekl mi, že vám můžu stoprocentně důvěřovat, což Sam moc často neříká ani o našich lidech. Dobře, že se znáte, ušetřilo nám to spoustu času. Doufám, že chápete, že standardní maska ghetta je... svrchovaně důležitá. Kdybyste se sem vrátil v devět. Čtyři křižovatky odsud přijedete ke světlům. Na rohu je drogerie. Zaparkujte za ní a párkrát zablikejte.“

V devět pět jsem se vrátil na smluvené místo. Spěšně otevřela dvířka a nasedla.

„Budem projíždět okolí?“ zeptal jsem se.

„Ne. Jeďte rovně a pak vám řeknu, kde odbočíte. Tam si budeme moci popovídat.“

Nasměrovala mě na úzký vjezd do malého dvora obklopeného hustými vysokými keři ptačího zobu. Zavedla mě na nevelkou, útulně zařízenou a osvětlenou verandu s okenicemi. Tentokrát měla na sobě tmavozelené šaty bez rukávů, pod nimi bílou halenku s dlouhými rukávy a s velkou bílou mašlí u krku.

Posadili jsme se do měkkých křesel u stolečku s lampou. „Bydlí tu moji přátelé,“ prohodila. Vytáhla z kabelky cigaretu a zapálila si. „Samá konspirace, jak vidíte. Ale dneska si na to zvykáme rychle, pane McGee. Sam říkal, že před vámi nemusím dělat tajnosti. Jsem oblastní předsedkyně Kongresu rasové rovnosti. Absolvovala jsem Michiganskou univerzitu. Než jsem se vdala, učila jsem ve škole. Před dvěma lety mi muž umřel na rakovinu a já se vrátila. Jako posluhovačka mám větší volnost pohybu a míň mě lidi sledují. Dalo by se říct, že patřím k militantním optimistům. Věřím, že se lidé dobré vůle z obou ras nakonec spojí a dovedou věci ke správnému konci. Teď už můžete přestat přemítat, co jsem zač a vysvětlit mi, co potřebujete vědět. Vystihl jste Tami Westernovou naprosto přesně. Kdyby byla tolik necestovala, byla bych jí už dávno odřekla. Ta ženská do-

kázala v necelých dvaceti minutách vyrobit v bytě dokonalý binec. V její prospěch můžu říct jen to, že byla štedrá. Dávala mi peníze navíc, šaty, které ji omrzely, nepotřebné dárky od mužských. Ale byla zvláštní, někdy mi z ní naskakovala husí kůže. Člověk nemůže žít v Arlentownu, aby mu nedošlo, jak to v životě chodí. Ale kdykoli jsme byly samy, já uklízela a ona zrovna nespala nebo se nemalovala nebo se jako obvykle půl hodiny nespřchovala, vždycky se mě pokoušela přesvědčit, že bych na tom byla o hodně lip, kdybych se prodávala bílým chlapům. Tvrdila, že by mě zasvětila do všech figlů, představila by mě správným lidem, a hladce bych si vydělala tři čtyři stovky týdně. Musela jsem jí neustále opakovat, že žádná bohobojná baptistka by něco takového nemohla udělat, protože by se určitě dostala do pekla. Když jste mi řekl, že je mrtvá, doopravdy to se mnou otrásl.“

„Někdo ji zavraždil. Jak dlouho jste u ní pracovala?“

„Myslím... patnáct měsíců. Ano.“

„A jak často odjížděla?“

„Na výlety po moři, po Karibské oblasti. Od pěti do patnácti dnů. Vždycky mi řekla, kdy odjíždí a kdy se vrátí, abych mohla po jejím odjezdu uklidit a přijít zas den po příjezdu. Vždycky vyplouvali z Port Everglades. A obvyčejně mi přivezla nějaký dárek. Víte, tyhle lodi jezdí v zimě v létě, celý rok. Řekla bych, že za tu dobu, co jsem u ní pracovala, odjela tak dvanáctkrát.“

„Našel by se v tom nějaký systém?“

„Pravděpodobně ano. Když se vrátila, zůstávala celé dny v bytě a vůbec nevycházela. Spala do oběda, pouštěla si desky, dívala se na televizi a cvičila. Jedno musím té ženské přiznat, pane McGee, dělala všechno, aby se udržela ve formě. Lehla si na podlahu, zahákla se chodidly pod pohovku, založila ruce za hlavu a co nejpomaleji se zvedala do sedu. Někdy zkoušela postupně všechny šaty, které měla, nechala je rozházené, a já je musela uklízet. Navštěvovaly ji dvě přítelkyně. Někdy, když zůstávala doma, se žádná z nich neobjevila. Jindy přišla jedna, někdy obě. Děsně se vyřádily, když si navzájem upravovaly účesy. A hrály žolíky, o peníze. Takové výrazy jste v životě neslyšel.“

„Znáte ty přítelkyně jménem?“

„Jedné říkaly Dee-Dee. Drobná, zrzavá a trochu při těle. Moment, já si vzpomenu. Z legrace ji totiž někdy popichovaly celým jménem... Delila Delberta Barntreeová. Měla zřejmě lepší vzdělání než ty dvě, ale pusu jako záchod. Byla stejně stará jako Tami Westernová, něco mezi pětadvaceti a třiceti. Ta třetí byla mladší, tak dvacet pryč, a velice štíhlá. Přírodní blondýnka s velmi hustými, hebkými vlasy, a obvykle si je češe tak, že jí zpod té houštiny vykukuje jen hezounká tvářička s ostře řezanými rysy, černým obočím a řasami. Barví si je, aby docílila kontrast. Příjmení neznám. Říkaly jí Del.“

„V jakém autě jezdila Westernová?“

„V červeném mustangu se sklápěcí bílou střechou.“

„Jak dlouho zůstávala po těch vyjíždkách v bytě?“

„Asi tak týden. Deset dní. Pak začala chodit ven a obvyčejně hodně nakupovala. Večer pak bývala často pryč. Potom úplně přestala chodit domů, tři nebo čtyři noci týdně, a když zůstala v bytě, občas někdo volal a Tami ležela na posteli a cukrovala do telefonu, a když jsem šla okolo, mrkala na mě a dělala obličeje. Jednou dokonce plakala a úpěnlivě na toho na druhé straně naléhala, ale vůbec nic to neznamenal. Mrkala a pitvořila se úplně stejně. Po nějaké době se vždycky sbalila a odjela.“

„Chodili za ní do bytu nějací muži?“

„Ne. Z toho neslevila. Tvrdila, že tohle je její byt a nepatří do hry.“

„Ten muž v 7C ji znal. Griff.“

„Ano, já vím. Takový hromotluk s protivným pohledem. Vždycky se zastavil a ona pak šla na chvíli vedle.“

„Kdybyste měla odhadnout, jaký byl mezi nimi vztah?“

Svráстила čelo, přitiskla si štíhlý prst ke koutku úst a přemítala. Když odhodila roli posluhovačky, získala onu mírně strojenou eleganci vzdělaných černošek, neustálou tichou výzvu, abyste ji brali takovou, jaké je, jinak prozradíte předpojatost, kterou u vás předpokládá. Nelze je vinit z nedostatku smyslu pro humor. Nesou totiž na sobě tíživé břemeno utlačovaného národa. Z určité etické zásady se dožadují rasové rovnosti i pro ty, s nimiž by se s výjimkou boje za občanská práva nikdy nestýkaly (ačkoli tohle nepřipouštějí ani samy sobě), přestože vnitřně chápou, že mentalita nádeníka je produktem

prostředí. Chtějí rovnost okamžitě, přesto, že jsou si vědomy, že s realitou dneška je schopno se vyrovnat pouze patnáct procent černé Ameriky a že na opravdovém Jihu je ochotno k rasovým ústupkům snad sedmdesát pět procent bílých. Derou se kupředu a přitom mohou jediné vzhůru. Menšinové procento zaostalého Jihu splývá s většinou černošské Ameriky v krvi, zklamání, potupě a zmatku. Přál jsem téhle uvědomělé krásce s měděnou pletí, aby nenastrčila hlavinku pod nesprávný klacek nebo se příliš často neocitala u výslechu v zastrčené zadní místnosti. Jestliže byla ochotna důvěřovat bílému muži, třeba na doporučení jejich nejfikanějšího právníka, znamenalo to, že má zranitelné místo, které jí dříve či později zajistí mučednickou slávu.

Jsem netolerantní čistě po svém. I kdyby kolem mě běhali lidé zelení nebo čistě modří, udržoval bych neustále primitivní povědomí rozdílu na úrovni zvířecí obezřetnosti, kterou jsme zdělili po jeskynním člověku. Ale cenil bych si těch, co by se projevovali jako solidní lidé, a vyhýbal bych se mezi nimi hulvátům, pitomcům a otravům stejně důsledně, jako se vyhýbám hulvátům, pitomcům a otravům mezi bílými.

„Pokud bych měla hádat z útržků hovorů, tak ty tři balily chlapy, a šlo jim o to, aby je vytáhly na nějakou vyjížděku. Byly to prostitutky, ale mazaně to maskovaly a snažily se ty chlapy dočista obrát. Zároveň potřebovaly nějakou ochranu, nějakého svalovce, kdyby se zákazník náhodou začal cukat. Tady zaskakoval Griff, a možná, že jim zpočátku pomáhal i hledat zákazníky.“

„Když se ty tři spolu bavily, padla přitom jména jiných mužů?“

„Ty druhé dvě si utahovaly z Del kvůli nějakému Terryemu. Velice drsně si jí dobíraly a ona se pokaždé naštvála.“ Zavrtěla hlavou.

„Nevíte náhodou, zda měla Westernová hodně peněz na hotovosti?“

„Vím, že platila hotově všechno, i činži. Ale víc nic. Ne, počkejte. Jednou, to už je pěkných pár měsíců, mi měla vyplatit dvanáct dolarů. V kabelce našla jen nějaké drobné a řekla mi, abych počkala. Odnesla kabelku do kuchyňky a zavřela dveře. Po delší době, asi tak po pěti minutách, mi přinesla desetidolarovku. Myslím, že si s mou poctivostí nedělala starosti, rozhodně ne od chvíle, kdy jsem jí vzala

domů vyprat a vyžehlit takovou hezkou plisovanou halenku, italskou, ručně šitou. Koupila ji v Nassau. Sotva jsem ji namočila, zahlédla jsem v kapsičce něco tmavého a vytáhla jsem čtyři stodolarové bankovky, složené natřikrát a sepnuté kancelářskou sponou. Usušila jsem je a příště jí je donesla. Považovala to za největší fór na světě. Vysvětlila jsem jí, že ‚my bohabojný baptický nikdá nekrademe‘. Vnutila mi dvacet dolarů jen proto, že jsem ty peníze vrátila.“

„Tentokrát vám taky řekla, že odjíždí?“

„Měla jsem přijít v pondělí a čekala jsem, že ji najdu v posteli. Vypadalo to však, že se nejspíš zabalila a odjela na dlouhý výlet. Když jsem se porozhlédla, zjistila jsem, že si vzala svoje nejlepší věci a všechny kufry a tašky. Nedovedete si představit, jaký jsem tam našla nepořádek všude se válely věci, prázdné skleničky, všechny šuplíky vytažené. Zřejmě se musela sbalit hodně rychle. Poklidila jsem, povlékla čistě postel a řekla jsem si, že mi nejspíš zavolá, až mě bude potřebovat.“

„Poslední otázka, paní Walkerová. Věděla byste, kam tak obyčejně večer chodívala?“

„Řekla bych, že do podniků u pláže. Než přestala kouřit, poznala jsem to podle nálepek na zápalkách. Do Grillbaru, k Ramónovi, do Zátíší a podobně. Když u ní seděly ty druhé dvě, někdy se o těch hospodách bavily, koho tam viděly a tak.“

„Musím říct, že jste mi nesmírně pomohla.“

„Chtěla bych se zeptat, jak se jí to stalo, ale mám pocit, že byste mi to nerad vyprávěl.“

„Uzavřeme dohodu. Až tohle všechno skončí, jednou vás vyhledám a povím vám, jak a proč se jí to stalo, protože prozatím budete ve větším bezpečí, když nebudete nic vědět.“

Přikývla. „A dneska jsem s vámi nemluvila.“

„Tak.“

Vyšli jsme k autu. Před domem se zastavila. „Půjdu domů pěšky, pane McGee.“

„Velice rád vás zavezu domů, Noreen. Zdá se mi, že v téhle čtvrti se po ulicích značně šetří světlem.“

Natočila se tak, aby jí záře z verandy dopadala do obličeje. Najednou se rošťácky zašklebila a ukázala mi záblesk zatrpklého smys-

lu pro humor, který jinak tak pečlivě skrývala. Mírně se nahrbila, kmitla zápěstím a objevila se úzká, deseticentimetrová čepel. Profesionalita, s jakou svírala nůž, působila hroživě: položený na dlani, rukojeť opřenou v ohybu palce, kterým ji tiskla na prsty pevně sevřené do žlábků.

„Zkuste si se mnou něco začít, vy kaňouři, a už vám nikdá žádná holka na nic nebude. Koukejte odprejsknout.“

„Přiznávám se, že jste na mě udělala značný dojem.“

Napřímila se, povzdychla, zasunula čepel do rukojeti a nůž do kapsy šatů. S nehybnou tváří vzhlédla ke hvězdám: „My posluhovačky musíme zapadat do role. Žijeme v ghettu. Zákony se tu uplatňují jinak, než venku. My jsme přece ti šťastní rozesmátí černouši s obrovským vrozeným smyslem pro rytmus. Nemůžete nám ublížit, když nás budete tlouct po hlavě. Zůstaneme přece pořád stejně hodní a klidní, jen kdyby nás komunisti věčně neponoukali.“ Pohlédla na mě a já jsem viděl, jak trpce svírá rty. „V tomhle státě, příteli, dostane černoch usvědčený z vraždy černocha v průměru tři roky. Černoch, který znásilní černošku, se vůbec zřídka kdy ocitne před soudem, pokud té holce není dvanáct nebo méně. Ježíšek i Mikuláš jsou běloši, pane McGee, a panenky pro holčičky a vojáčky pro kluky mají jenom bílé obličej. Mým chlapcům je dva a půl a čtyři roky. Do jaké míry jim zbabrám život, když je tady nechám žít? Chceme pryč. Někam, kde existují zákony, kde se člověku daří dobře podle jeho zásluh a schopností. Je to snad moc? Netoužím se přátelit s bílými, nepotřebuji se bratříčkovat. Víte, jak mi bílí připadají? Jako vám albíni. Doufám, že se nikdy neocitnu v posteli s bělochem. Nechci integraci. Ale nechci si připadat jako segregovaná. Žádáme náš podíl na mocenské struktuře této země, pane McGee, protože až jej získáme, bude zločin trestán stejným metrem, ať je oběť bílá nebo černá, a zločineckým živlům se bude městská správa věnovat rovným dílem bez ohledu na barvu čtvrti. A slušný člověk bude dělat čest všem lidem. Promiňte. Konec přednášky.“

„Až příště uvidím Sama, musím mu povědět, že ta Noreen Walkerová je moc správná holka. Ještě jednou děkuju.“

Než jsem otočil vůz a vyjel na ulici, viděl jsem už jen, jak se daleko ve tmě míhají bílé rukávy.

Velice talentovaný starý podvodník mě kdysi důkladně vyškolil ve velkém umění, kterak působit ve střízlivém stavu silně opile.

Kolem půlnoci jsem se pro roli náměstek na konferenci převlékl do obleku a opilý jako slíva jsem se zjevil v Zátíší. Sunul jsem se s přehnanou obezřetností člověka, který kráčí po dvacetimetrové kladině čtyřicet pater nad Park Avenue. Majestátně pomalu jsem se uvelebil na barové stoličce. Upřeně jsem zíral před sebe do lahví na regálu, ale koutkem oka jsem sledoval, jak se ke mně blíží spokojený lišáček. Otřel naprosto čistou barovou desku.

„Dobrý večer, pane,“ pronesl s lehkým důrazem, jenž vykvetl na dolarovém spopitném z odpoledne. „Plymouth s ledem?“

Zvolna jsem přesunul pohled k němu, zaostřil jsem tři metry za něj a potom na něho. Mluvil jsem uvážlivě, s pauzou za každým slovem, aby nabyla na zřetelnosti. „Už jsem tady zřejmě byl. Máte vynikající paměť, dobrý muži. Plymouth by mi bodnul. Velice. Ano. Nesmírně vám děkuji. Máte to tu hezké.“

„Já děkuji vám, pane.“

Postavil přede mne skleničku, ale neopustil mě. Zíral jsem před sebe, dokud se nerozhoupal k odchodu, a pak jsem prohodil: „Zítra, zítra, zítra.“

„Prosím?“

„Jak se jmenujete, vzácný příteli?“

„Albert, pane.“

„Zítra, zítra, zítra. To řekl básník, Alberte. Vydělal jsem tehle měsíc mraky peněz. Přímo vulgární hromadu peněz.“

„Blahopřeji, pane.“

„Děkuji, Alberte. Máte pochopení pro druhé. Vzácná vlastnost. Moji daňoví poradci zařídili, abych si z té částky mohl ponechat co nejvíc. Moji kolegové se užívají závistí. Moje drahá ženuška se na mě bude usmívat. Zítra, zítra a zítra. V jednom z těch zítřků utrhnu další hrušku ze stromu života. Ale jaký to bude mít smysl. Jaká je symbolická hodnota?“

„No, peníze jsou peníze. Chci říct, štěstí si koupit nemůžete, ale takhle vás alespoň tolik nepálí, když jste nešťastný.“

„Nešťastný. Já věděl, že máte pochopení. A taky se nudím, Alberte. Dny plynou, jeden jako druhý.“ Otočil jsem se na stoličce a rozhlédl se po stolcích. Pianistka s opálenými řadry se převlékla do dlouhých modrých šatů, vystřižených až k pasu. Zcela určitě musely mít vestavěnou nějakou fintu, aby zakrývaly alespoň hroty prsů. Když jsem se otočil zpátky, mírně jsem se zapotácel, zavřel jsem oči, znovu jsem je otevřel, zvedl jsem skleničku a zíral jsem na ubrousek pod ní. „Ano. Samozřejmě. Zátíší. Navštívil jsem dneska večer spoustu podniků, Alberte. Mluvil jsem s mnoha a mnoha lidmi. Mállokdo měl pochopení. Nedokážou porozumět tragickému traumatu dnešní doby. Někdo mi naznačil, abych se vrátil sem. Už jsem zapomněl kdo. Možná mi jen tak něco namluvil. Takový urostlý chlapík, pokud si vzpomínám. Celý dnešní večer už se mi vybavuje jen mlhavě. A tak je to se všemi večery. Propadnou se v mlze, splynou, ztratí smysl. Zítra, zítra, zítra. Alberte, já vím, že vy mi rozumíte. Už jste to dokázal. Ale dovedete také tolerovat omyly bližních?“

„Jak já to vidím, pane, každý se může zmýlit. Ne?“

„Vy jste také filozof! Můj omyl bude pravděpodobně taktického druhu. Ten velký chlap v podniku, který si teď nemůžu vybavit, mi naznačil... slyšíte, Alberte, naznačil... že tady bych našel ouško, malé kočičí ouško, do něhož bych mohl vypovědět svůj tesklivý příběh a svou touhu po radosti. Člověk je tvor osamělý, Alberte. A cítí se osamělý všude. Pokud jsem snad požádal o službu, kterou tento podnik neposkytuje, nemůže či nehodlá poskytnout, pak je mi nesmírně líto, že jsem se vás dotkl. Prosím co nejponíženěji za prominutí, vzácný příteli.“

Rozhodl se ještě zvýšit lesk již tak třpytivých sklenic. „Podívejte, pane, řeknu to takhle. Na celé pláži nenajdete hezčí bar. A teď, řekněme, sem vejde nějaké děvče. Pochopte, nemyslím nějakou šlapku. Prostě děvče z lepší rodiny, je rozrušená, možná že se něco stalo, má nějaké trable s klukem, je třeba rozmrzelá nebo smutná. Rozumíte? Sedí tu u baru a má už tak jednu přes míru a třeba už nemá ten správný odhad a začne se tu kolem ní motat nějaký pobuda. Co udělám? Když říkám pobuda, může mít na sobě kvádru za dvě stě dolarů a naditou prkenici, ale u mě je to pořád ještě pobuda. Takže já dám tomu frajerovi studenou sprchu, aby mu na ni zašla chuť, a pokud se

naskytne příležitost, postarám se, aby si našla nějakého od pohledu slušného pána jako třeba vás. Tím způsobem nikdo nepřijde k úrazu. A nikoho nemusí nic mrzet. Člověk má dobrý pocit, když dá dva hezké lidi dohromady.“

„Alberte, vy mě nepřestáváte udivovat.“

„Mám vám dolít, pane?“

„Vynikající nápad. Ale abychom nezapomněli, o čem jsme mluvili v takovém případě bych musel být v pravou chvíli po ruce. Takže naše debata je čistě akademická.“

„Na jednu stranu je a na druhou není. Je to skutečné zvláštní souhra náhod, že jste se sem dneska večer vrátil a dali jsme se takhle do řeči. Je to snad osud či co. Čistě náhodou u nás pracuje jedna servírka, fantastická a moc hodná holka. Úplná kočka. A jaké ta měla poslední dobou trable...“

Zvedl jsem ruku, abych ho zarazil. Zavřel jsem oči a lehce jsem se zakymácel, až jsem se musel přidržet plyšovaného okraje baru.

„Neudělalo se vám nevolno, pane?“

„Ne, že bych opovrhoval vaším návrhem, milý hochu. Jednu chvíli jsem se snažil vzpomenout si na pár jmen, která nadhodil ten mohutný chlap. Bezpochyby patří mezi jeho dobré přátele, a pokud jsem se trefil správně, měly by tu být dobře známé. Nějaká Tami Westernová, slečna Barntreeová a slečna... příjmení mi vypadlo. Del něco. Štíhlá.“

Albert zalítl do své liščí nory a zabouchl dvířka. Potřeboval trochu času, aby mohl přehodnotit situaci, takže se omluvil, poodešel a obsloužil několik zákazníků.

Když se vrátil, prohlásil: „Žádná z těch dam tu dnes večer nebyla.“ Z jeho hlasu jsem vycítil, že se na tohle téma nehodlá bavit dál.

„Alberte, kam se vytratil náš souzvuk duší? Řekl jsem snad něco nevhodného?“

„Nevhodného? Nevhodného? Zákazník se ptá na jiné hosty, tak mu odpovídám, zda tu dnes večer byli či ne. Spokojen?“

Měl jsem ruku položenou na barovém pultu dlaní dolů. Vztyčil jsem palec natolik, aby viděl růžek složené dvacky.

„Člověk tak zběhlý a ochotný jako vy, Alberte, bude zaručeně vědět, jak mě s nimi seznámit.“

Nejdřív kupodivu váhal, ale pak se ta dvacka ztratila tak rychle, že jsem skoro čekal obláček kouře. Obezřetně se rozhlédl podél pultu, pak se ke mně naklonil. V jeho chování nastal prudký obrat. „Příteli, asi se vám nebude moc zamlouvat, co jste si právě za tu dvacku koupil. Ale ty peníze za to stojí. Dám vám za ně dobrou radu. Nevím, jestli jste si sem přišel hrát na chytrého, nebo si z vás někdo vystřelil, protože vás chtěl vidět s rozmlácenou hubou. Výsledek je stejný. Ty tři kočky, Westernovou, Barntreeovou a Whitneyovou, hlídá úplná zoologická zahrada. Pokud vím, nemají pro zábavu ve vašem stylu pochopení. Říkám vám to jako laskavost. Zapomeňte, že jsme o tom mluvili. Za padesátku vám obstarám hodnou, čistou, snaživou holku. Pokud chcete něco, na co hned tak nezapomenete, zůstaňte do dvou, a za stovku vám přihraju pianistku, pokud si vás prohlídne a bude souhlasit, což je dost pravděpodobné, protože dnes není zadaná a nebere tlusté nebo staré, na ty je alergická. Ale obě byste mohl mít celou noc. A když sem přijdete a vysypete taková jména, tak mi pochopitelně zkazíte náladu.“

„Zítřa, zítřa, zítřa.“

„No ták, krucinál!“

„Lidově řečeno, milý hochu, ten člověk si ze mě utahoval?“

„Posílal vás čutat merunu do jízdny dráhy.“

„Ty gorily, jak jste říkal, jsou nebezpečné?“

„O tom nepochybuje. Ty holčičky se dovedou tvářit úplně bohorovně, ale když někdo odmítá pochopit, nestačí se potom divit. Pár lidem už na parkovišti vykopli cetku z kolene.“

„Ale milý hochu, to postrádá jakoukoli fazónu. Snad nějaký vandráci!!!“

Smutně zavrtěl hlavou. „Vy mi prostě odmítáte rozumět. Tahle hra není pro vás. Věřte mi. Prokazuju vám laskavost už tím, že nikomu nepovím, nač jste se mě ptal.“

Bezmála věrohodně jsem se otrásl a s obtížemi jsem na Alberta zaostřil zrak. Položil jsem na pult pětidolarovku. „Z čista jasna, vzácný příteli, pociťuji spíš naléhavou touhu po volné posteli než po rozptýlení. Ztroskotat jsem na útesech. Někde poblíž Plymouthu. Věřím, že ještě najdeme příležitost probrat tuto záležitost, až překonám ten neodbytný pocit neskutečna.“

Zašklebil se, jako kdyby si pochutnával na syrovém vajíčku: „Zítřa, zítřa a zítřa, že pane?“

„Přesně tak. Každý z nás získal nového přítele, takže jsme tak docela nepromarnili večer.“ A vyšel jsem opět po kladině ven.

Vrátil jsem se do své zrcadlové síně, natáhl jsem se na zádech na posteli, nechal jsem se ovívat jeskynním chladem klimatizace a skládal jsem posbírané kousíčky k sobě. Představoval jsem si je ve třech barvách zelená fakta, žluté logické závěry a červené otazníky.

Mátlo mě, že mě nepovažovali za vhodnou kořist, ačkoli jsem působil ne zcela při smyslech, zato značně při penězích. Pokud ovšem nestačili nahradit Vangie-Tami, ty druhé dvě třeba pilně pracují. Také mohou být zrovna na lodi. Nebo se skrývají, dokud nezískají jistotu, že jejich předchozí akce nevyvolala nevídaný rozruch. Nebo mají zrovna rozdělané nové kunčafy pokud se ovšem po likvidaci sami nerozhodli zastavit činnost, aby se přesvědčili, že na ně in memoriam někoho nepošťala.

Jistý Mack řídil vůz, který zastavil na mostě nad naším rybářským člunem. Jistý Terry ji shodil dolů. A když se znovu objevila a ten barman, o kterém se zmiňovala, ji zcela očividně zradil, musel se těm hochům leknutím zvednout žaludek. Věděl jsem, že nemám čím podložit svou víru, že Vangie za žádných okolností neprozradila svého zachránce. Musela jim přece věrohodně vysvětlit, jak se zachránila. Nějací rybáři pod mostem. Protože se vrátila pro peníze, nejspíš organizaci neudala. Nevěřil jsem, že by se jim z ní podařilo úkryt peněz vymáčknout. Když tenkrát padala a čekala, že se v příští chvíli utopí, neječela pudově hrůzou jen proto, aby Terryemu přitížila. Tušila jasně, že druhou popravu nepřežije, a za ulité peníze si už nic nekoupí, takže mi připadalo logické, že jim při své nepoddajné povaze tu radost nedopřála.

Přemítal jsem jak dál. Pátrat po Vangiině příteli se mi zdálo krajně neopatrné. Další setkání by stárnoucího plážového krasavce s gorilí čelistí asi silně podráždilo. Ale oněch pět minut, než Vangie z kuchyňky přinesla peníze, ponoukalo mou zvědavost. Ta kuchyňka není velká. Netrvalo by mi zas tak dlouho, než bych zjistil, jestli tam ty peníze jsou či zda si je Griff odnesl.

Podruhé už bude obtížnější proniknout do 7B. Mohl jsem si být jist pouze tím, že tahle parta nevstává časně. Do atrie vedou z obývacího pokoje posuvné dveře na hliníkových drážkách. Pokud by se do nich člověk opřel páčidlem na pneumatiky, povolí.

Hodinky ukazovaly dvě pět. Zvedl jsem telefon a požádal jsem, aby mě ve tři čtvrtě na pět vzbudili.

Tentokrát jsem venkovní branku zavřel. Háček, jistící posuvné dveře zevnitř, se pod tlakem páčidla posléze utrl a lehce cinkl o zem. Prošel jsem do temné kuchyňky, zavřel jsem dveře, stáhl aluminiové žaluzie, rozsvítil jsem a pustil jsem do práce. Vangie to trvalo pět minut, takže pro peníze vymyslela nějakou mazanou skrýš. Někde se musí něco rozebrat a zase vrátit na místo. Ve sporáku nic. V lednici nic. Klimatizační jednotka nic. Myčka nádobí taky nic. Některé matky na krytech už měly stržený závit, což znamenalo, že se do nich přede mnou někdo dobýval, ale nedalo se zjistit, zda si něco odnesl. Opřel jsem se na chvíli o linku. Prověřil jsem drtič odpadků. Ovšem tenhle plášť by za pět minut nesundala a navíc se nezdálo, že by se pod ním našel nějaký prostor.

Vedle výlevky stála taková ta stolička, co jezdí na skrytých kolečkách, a když si na ni stoupnete, dosedne pevně na zem. Sloužila, k tomu, aby člověk pohodlně dosáhl na vyšší skříňky v lince. Ani v nich jsem neobjevil žádnou stopu.

Prohlédl jsem si osvětlovací tělesa. Svítidlo nad dřezem se skládalo ze dvou zářivkových trubiček stočených do kroužku a střed základny byl ke stropu přišroubovaný vroubkovaným kroužkem. Přisunul jsem stoličku před výlevku, zhasl jsem a otevřel žaluzie. Den se pomaly jasně a brzo nad oceánem zazáří první oranžové paprsky. Bez valného optimismu jsem odšrouboval kroužek. Základna svítidla zůstala viset na drátech asi třicet centimetrů od tlumící stropní desky. Dráty končily v zapuštěné krabici. Základna byla široká, asi pětáctiřicet centimetrů, takže pohodlně kryla i hrubý, čtverhranný otvor, který někdo do desky vyřezal. Vsunul jsem do něj ruku a zašmátral stranou od krabice. Vylovil jsem čtyři různě silné balíčky bankovek. Nastrkal jsem je za košili a zapnul ji. Nasadil jsem základnu svítidla

na šroub, upevnil ji kroužkem, slezl jsem a odsunul stoličku stranou. Vangie volila chytře. Skryš byla nápadná a tedy nepravděpodobná.

Objem a váha balíčků pod košilí ve mně vyvolávaly spokojený pocit. S páčidlem v ruce jsem vycházel stejnou cestou ven. V okamžiku, kdy jsem se dotkl závory na brance, zachrastily mi za zády hnědé oblázky, a jak jsem se pokusil otočit, udeřil mě kovový předmět prudce a tvrdě za pravé ucho. Ta rána mě nechtěla srazit. Byla přesně vypočítaná. Zatímco mi v hlavě zněly ozvěny červenobílého výbuchu, narazil jsem do branky. Páčidlo zacinkalo na cestičce. Takovýhle úder do lebky vyvolá dole v hrdle vlnu nevolnosti, která stiskne hrtan, povolí a se slábnoucí intenzitou se několikrát vrací.

V ranním pološeru jsem si uvědomil, že ta gorilí čelist vypadala s leteckými brýlemi lip. Měl drobná očka, možná zanícená dlouhými pobyty na pláži, a krátké, silné a světlé řasy. Jeho pohled mi bůhví proč připomněl slona stejně kalný a zvířecky lstivý. Udržoval profesionální odstup a mířil mi na prsa jednou z nejspolehlivějších a nejúčinnějších pistolí na světě, těžkým lugerem. Dostal mě úplně hladce. Skryl se za křovím vpravo od branky a pokojně vyčkával, protože věděl, že jinudy odejít nemohu.

Zasunul špičku boty pod páčidlo a odkopl je daleko stranou. „Pořád si pleteš klíče, brácho.“

„Tobě zas tenhle kvartýr nějak nedá spát.“

„Natáh jsem si dírkou ve zdi káblík od malýho japonskýho telefonu, nastavenýho na plnou hlasitost. Druhej kus mám u postele. Jedna devítivoltová baterka mi vystačí na tejden. Slyšel jsem tě úplně zřetelně. Čekal jsem někoho jinýho. Někoho, koho znám lip. Hezky pomalu se otoč. Úplně. Ták. Polož ruce na branku a nech je tam. Nohy posuň ke mně. Ještě kousek. Ještě. Dobrý.“

Ani teď nezapomínal na opatrnost. Stále udržoval odstup. Spěšně mě oťukal konečky prstů. Naštěstí narazil na peníze dřív, než začal prozkoumávat nepatrnou oblinu na pravé straně kalhot. Je to navíc tak neobvyklá zbraň nošená na tak nepravděpodobném místě, že unikne pozornosti i při většině zběžných policejních prohlídek.

„Teď zůstaneš zapřenej levou rukou, brácho, a pravou sjedeš dolů, rozepneš si košili a vyházíš z ní ty věci.“

Na zem dopadly čtyři balíčky. Ještě jednou mi pro jistotu ohmatal košili kolem pasu. Pak mi poručil, abych se v téhle bezmocné poloze posunul metr stranou. Koutkem oka jsem viděl, jak si sedl na bobek a sbírá je. Pistoli držel v levé ruce. Přestěhoval peníze pod svou košili.

Vztyčil se. „Kdes to našel, krucinál?“

„Ve stropě, nahoře nad dřezem, pod lustrem.“

„Obracel jsem to tam snad padesát hodin. Takže ta mrcha ti to vyžvanila.“

„Nebo možná nejsem tak hloupej jako ty, Griffe.“

„Netěš se, že mě našteješ. Takový školácký chyby nedělám. Nerozházíš mě, brácho, a je mi fuk, co ses zač. Nepotřebuju vědět, ani kdo ses, ani co ti kdo navykládal. Stačí, když tuhle partičku dohraju klid'ánko do konce. Teď pomalu otevřeš branku, hezky dokořán. A půjdeš pomalu po vjezdu, kudys přišel, a já za tebou. Až dojdeš k autu, otevřeš ho na pravý straně a velice zvolna se přesuneš za volant. Jdeme. Nechal jsi tu vylomený dveře a pácidlo. Vystřelím jednou, abych se tě pokusil zadržet, a náhodou to dostaneš do páteře. Soudu to odpřisáhnou s ledovým klidem. Pamatuj si v téhle čtvrti jsem čistej jako panna.“

Na zkušené a schopné nemá smysl fintit. Amatéři s pistolí v ruce jsou nebezpeční, ale skoro vždycky pár vteřin zaváhají, než se skutečně přinutí na člověka vystřelit. Profesionálové reagují bleskově.

Když jsem seděl za volantem, zavřel dveře a opřel se o ně zády, s lugerem na levém stehně namířeným na moje břicho. Silný ukazovák spočíval na spoušti.

„Vyndej klíčky, brácho, a nastartuj. Jed' nanejvýš padesát. Na dálnici a na jih.“

Byl jsem ztělesněná poslušnost. Netoužil jsem potom, aby některý nenahraditelný orgán mé roztomilé, neopakovatelné a vzácné maličkosti cupovalo olovo.

„Jak daleko?“

„Jen jed'.“

Asi po dvou kilometrech povídám: „Přinutili Terryho, aby to udělal i po druhé.“

„Nebyl tady. Zaklapni.“

„Možná, že děláš chybu, Griffe.“

„Až na to přídu, kapku si popláču.“

Domky před pláží řídly. Poručil mi, abych zpomalil. Musel jsem zabočit až na odpočívací pás, dokud v žádném směru nic nejelo. Pak jsem na jeho příkaz přešel napříč přes vozovku na udusanou písčitou cestu a zaparkoval za obrovským poutačem, který doporučoval k pronajmutí či ke koupi čtyři sta metrů atlantické pláže, sto třicet metrů široké.

Z moře se zvedalo oranžovorudé slunce na ocelověmodrý horizont. Při výstupu z vozu se nedopustil jediné chyby. Proplétali jsme se mezi plážovými proutěnými boudičkami a vysokými trsy mořské trávy. Padla mu do oka úžlabinka mezi hnědými dunami.

„A tady si, brácho, hezky pomalu hajneš na záda.“

„Tak počkej přece moment!“

„Když člověk zbabrá takovouhle hru, zaplatí vysokou cenu. To bys měl vědět. Koule ti vlítla do nesprávný dírky. Hezky se polož, hochu. Tenhle luger ti zůstane v ruce. Až ti vpálím jednu do spánku, nechám tě dokonce vystřelit na moře, pro případ, že by dělali zkoušku parafínem. Tenhle luger nemá žádný záznam a v autě jsem nenechal jedinej otisk. Myslíš, že v hukotu příboje někdo uslyší dva výstřely? Nikdo nás tu nevidí, jsme hezky z dohledu. Spal jsem v plavkách. Takže kořist zabalím do šatů a půjdu celou cestu zpátky po pláži. Možná, že najdu nějakou hezkou mušli. Kdo ví? Tak se hezky polož, brácho.“

„Můžu si ještě zakouřit?“

„Takový věci s sebou nenosím.“

„Mám svoje. Tak co?“

„Přestaň hrát o čas... no dobře, zapal si. Bude to vypadat, jako žeš přemejšlel, než ses rozhodl skoncovat.“

Přešel jsem rukou po kapse od košile a zajel do pravé kapsy kalhot. Péro mi vyhodilo maličký bodyguard do dlaně, jednou jsem vystřelil, hodil jsem sebou vpravo a kutálel se pryč, každický nerv v těle napjatý, jak jsem čekal zásah. Skončil jsem na bříše, opřený o lokty, levou dlaní jsem svíral pravé zápěstí, abych měl jistější ruku. Ležel. Ze svého místa jsem na písku viděl jen jeho pravou ruku, jejíž prsty se rozvíraly a zase zavíraly. Luger trčel zabořený hlavní do pís-

ku asi o třicet centimetrů dál. Opatrně jsem se k němu plazil připraven vystřelit. Obešel jsem ho, zvedl jeho pistoli a hodil jsem ji pár metrů za sebe. Vpravo na tenké žluté košili rostla rudá skvrnka. Chabě zakašlal a na hrubý písek se mu z úst vyvalila krev.

Pokusil se na mě zaostřit zarudlé oči. „Parchante vyčuraná,“ zasípěl, „mělo mi dojít, že to bereš moc klid'ánko. Měl jsem tě prohledat lip. Kristapána, ve mně jako kdyby všechno odcházelo.“

„Kde je Terry?“

„Polib mi prdel.“

„Na tohle zranění nemusíš ještě umřít, Griffe. Čím dřív mi odpovíš, tím dřív seženu sanitku.“

Otočil hlavu na stranu a vyplivl do písku mohutný chuchvalec krve. Zavřel oči. „Ans Terry. S tou děvkou Whitneyovou. Monika Day.“

Prudce rozevřel oči, zaklonil hlavu a zůstal zírat do nebe. Jeho tělo se dvakrát vzepjalo a dopadlo zpět, paty se křečovitě zaryly do písku. Potom se postupně uvolnilo a znehybnělo. Střela zřejmě roztrhla jednu z velkých tepen v pravé plíci. Netrvalo to dlouho. Zvolna jsem vstal a zasunul jsem pistoli do pouzdra mezi pružiny. Rozhlédl jsem se. Hukot vozidel splýval s hlukem příboje. Pokaždé to se mnou pěkně otřese, přestože si opakuju, že jsem neměl jinou volbu. Přece jen se někdo díval, jak se přidržuje přiček v postýlce a staví se na nožičky, brouká si a slintá, a kolem se radovali, že je to děsně krásný mimino. Daleko na pláži jsem viděl rodinku, která si přivstala a mířila ke mně. Sklonil jsem se, vytáhl jsem žlutou košili z kalhot, vyprostil čtyři balíčky a zapnul jsem je opět pod vlastní košili. Napadlo mě, že bych mu mohl přitisknout dlaň na luger a poslat druhou střelu do téže rány. Ale kdo se střílí do pravé horní strany hrudníku?

Uviděl jsem v trávě kus omšelého prkna, úlomek asi dva krát patnáct a asi šedesát centimetrů dlouhý. Sedl jsem si na bobek při dně úzlabiny a chvatně jsem pro něho hrabal dolík, aby se do něj celý vešel. Prošel jsem mu kapsy, nenašel jsem však nic. Opět jsem se rozhlédl po pláži a zjistil jsem, že se rodinka mezitím značně přiblížila. Přitáhl jsem tělo k dolíku a převalil jsem je do něj na břicho. Zajel jsem prknem pod luger a odkutálel jsem ho ke Griffovu uchu, pak jsem tím kusem dřeva zatloukl pistoli do písku. Jako přízračný bul-

dozer jsem tlačil prkno oběma rukama před sebou, plazil jsem se kolem a shrnoval jsem z obou stran písek, abych na tělo navršil asi tak šedesát centimetrů. V jednom momentu jsem se přistihl, že přiblížím pofňukávám, stiskl jsem pevně zuby a ovládl jsem se. Celý zpocený a rozklepaný jsem vstal. Rodina se táhla zpátky, odkud přišla, nejspíš na snídani do motelu. Písek byl příliš suchý, než aby v něm zůstávaly identifikovatelné stopy. Boty zanechávaly jen mělké otisky a písek se do nich řinul zpět. Zahrabal jsem poslední stopu vykašlanou krev. Za den ho vítr může odkrýt, nebo na něj navát tři metry písku. Cestou k autu jsem se musel soustředit na normální automatické výkony zvedat nohy, ohýbat je v kolenou, posunout chodidlo a položit je na písek, a pak zase totéž s druhou botou.

Couval jsem s vozem od poutače, a až se ve mně srdce málem zastavilo, když jsem na pár vteřin uvízl v písku. Rozhoupal jsem vůz dopředu dozadu, vyprostil jsem ho a vyjel jsem na silnici, kde jsem zahlédl jen dva nákladáky, jak se vzdalují každý na opačnou stranu.

Odemkl jsem zrcadlové apartmá, vešel jsem a uvědomil si, že vůbec nevím, jak jsem dojel až sem. Pohledem z okna jsem zjistil, že je bílý den a slunečné ráno. Napadlo mě, že když včera Griff snídal, obědval a večerel, netušil, že je to naposledy. Byl bych rád věděl, zda ta dívka s hlasem zmalátnělým od slunce spí v hnízdečku v 7C, její tělo odpočívá po projevech Griffových vášní a zda na sousedním polštáři dosud zůstává otisk jeho hlavy.

Podle statistik zmizí v téhle zemi každoročně čtyřicet tisíc lidí. Mnoho z nich se už nikdy nenajde. Nehledají je dost důkladně.

Nebylo těžké odhadnout, jak si Griffovo zmizení vysvětlí zbytek party. Pracoval v páru s Vangie. Její smrt ho mohla značně zneklidnit. Pokud objevil peníze a vytratil se, těžko by se jim podařilo ho likvidovat. Zavěsil jsem řetěz. Zamkl jsem se v koupelně, položil jsem její peníze na poličku pod zrcadlem a soupravou, uloženou v postranní kapse kufru, jsem vyčistil krátkou hlaveň bodyguardu, doplnil jsem chybějící náboj a zasunul jsem zbraň zpět do pouzdra pod pružinový vyhazovač. Stáhl jsem gumičky, roztrídil peníze podle hodnot a dvakrát jsem je přepočítal. Odhadovala částku poněkud vysoko. Dvacet osm tisíc, osm set šedesát. Do náprsní tašky jsem zastr-

čil osm set padesát, většinou v padesátkách. Zbytek jsem svázal do tuhé cihly, zabalil do špinavé košile a zamkl do přihrádky ve voze.

Důkladně jsem se osprchoval, a potom jsem se natáhl na postel. Tak jedem domů, McGee. Proč ne? Prostě jsme opět vypomohli při jedné havarijní situaci, jenomže tentokrát si celý výtěžek necháš. Děvče je po smrti a s těmahle lidičkama nejsou žádný hračky. V tuhle chvíli už by se ti slunce vpalovalo do mrtvých očí a čekal bys tam, až si někdo zkrátí cestu na pláž, objeví auto a potom sebevraždu. Odškrtneme Vangie a Griffa. Vypadli ze hry. Tak jed' domů. V prasátku máš dost, aby sis mohl ještě další rok bujně užívat života.

Jistě.

A celý rok se budu v duchu ptát, kolika dalším holubům už stáčili zakroutit krkem, když organizaci očistili od jednoho slabého článku.

Monika Day.

Kdo to k sakru je? A proč mi připadá tak povědomá? A co jsme zjistili dál? Ans Terry. Anselm. Ansel. Známý coby statný řízek, který dovede zabíjet holýma rukama.

Tohle nejspíš dokázal i Griff.

Já taky. A necítil jsem se přitom o nic lip, než když jsem použil pistoli. Po pravdě řečeno jsem si připadal ještě hůř.

10

Na Srdcovou sedmu jsem se vrátil chvíli po poledni. Před odjezdem nastavuji termostat tak, aby zapíнал klimatizaci při teplotě nad třicet stupňů.

Vrátil jsem termostat na dvacet a s balíčkem peněz jsem zamířil do podpalubí pod přídí. Můj trezor tvoří hliníková kasička. Každé dítě by ji otevřelo klíčem od kostelních vrat. Ale z dítěte, které by ji našlo, by mě mrázilo v zádech.

Vpředu na levoboku mám pod čarou ponoru kus falešného trupu. Vyvrtejte tam díru a začne na vás tryskat mořská voda, a nepřestane, protože venkovní přepustný ventil neustále v dutině udržuje dvě stě padesát litrů vody. Je tam maličká, dobře ukrytá páčka, kte-

rou se ten kohout uzavírá. Zavřu ventil. Mírně zatlačím na část trupu. Pak zasunu z druhé strany čepel, zapáčím a otevřu. Dvířka se otáčí na ukrytých bronzových závěsech. Do podpalubí vyteče asi sto dvacet litrů vody a automaticky se zapne čerpadlo. Sáhnu do otvoru dolů mezi dvojitý trup a vyprostím krabici ze svorníků. Oklepu z ní vodu. Je opatřena dobrým gumovým těsněním a uzavřena pérující svorkou. Otevřu ji, vložím do ní cihlu bankovek, a vtlačím ji zpátky do úchyťů. Otočím těžkým půlobloukem dřeva zpátky na místo. Otevřu ventil. Slyším tiché klokotání, jak se prostor uvnitř znovu naplňuje a vyrovnává s venkovní hladinou. Falešný trup je na tomto místě stále trochu provlhlý. Malý, uměle vytvořený otvůrek, kterým denně prosákne bezvýznamný hrníček mořské vody. Mám ještě jeden trezor, udělaný v sudu a dost pečlivě ukrytý. Přechovávám tam pár roztomilých věcíček. Nic moc. Ale stačí, aby případný zloděj nebyl tak docela zklamaný. Kdo najde, málokdy hledá dál.

Ještě ten pátek jsem jel z Bahia Mar do Port Everglades, abych zjistil, kde je Monika Day. Přesněji Monika D. D je zkratka DeLoriový rejdařské společnosti. Italové vyslovují D jako Day. Společnost sídlí v Neapoli. Od listopadu do června vyjíždějí dvě jejich jednomotorové lodi jednotné třídy z Port Everglades. Cestou jsem si vzpomněl, proč mi to jméno připadá známé. Sesterská loď se jmenuje Veronika D. Když jsem přejížděl most, zahlédl jsem tři zakotvené lodi, mezi nimi Veroniku D.

Nevládl kolem ní žádný zvláštní ruch. Zajel jsem do přístavu a zaparkoval jsem pronajatý vůz u velké budovy celnice. U lodi pobíhalo pár lidí, ale nepůsobili dojmem, že mají naspěch. Z nákladáku skládali bedny se zásobami a po dopravníku je přesunovali k otevřenému nákladnímu poklopu v boku, kde je přebírali a ukládali přístavní dělníci. Vedle stál člověk s blokem v ruce a kontroloval přísun zboží. Našel jsem v drátěném plotě otevřenou branku a zamířil jsem k můstku s výrazem člověka, který sem samozřejmě patří. Předemnou vycházel na loď důstojník v bílém. Následoval jsem ho. Bystrý mladý námořník na postranní palubě si mě všiml, zasalutoval a zastoupil mi cestu.

„Teď nesmí vstupovat na palubu, pane. Smí později.“

„Potřebuji mluvit s vrchním stewardem.“

„Má moc práce, pane. Přípravuje vyplutí. Vyplutí v pět. Moc práce.“

Našel jsem pro něho pětidolarovku a zastrčil jsem mu ji do kapsičky na blůze. „Podívejte, počkám tady, vy ho najdete a povíte mu, že s ním nutně potřebuju mluvit.“

Po chvilce váhání odklusal. Za okamžik se vrátil s mužem, který vypadal jako biskup z patnáctého století. Měl královské vystupování a zářivě bílou naškrobenou košili.

„Co pro vás mohu udělat, pane?“

Odvedl jsem ho pár kroků stranou, aby nás námořník střežící můstek, neslyšel. „Kdybyste se nezlobil, jde mi o identifikaci jisté osoby.“

Ukázal jsem mu dva malé portréty Vangie.

„Jestli ji znám? Ale ovšem. Paní Griffinová, manželka Waltera Griffina. Jela s námi pětkrát, možná šestkrát, během dvou sezón.“

„Můžete mi jejího manžela popsat?“

„Zajisté. Velký, snědý, urostlý. Široká spodní čelist, malá ústa.“

„Všiml jste si na jejich chování něčeho neobvyklého?“

„Ne, to bych nemohl tvrdit. Vždycky si brali nejlepší apartmá, s východem na vyhlídkovou palubu. Tichá dvojice. Drželi se stranou. Zásadně stůl pro dva. Neúčastnili se zábavy, víte? Chudinka, nemůže se moc opalovat, takže nechápu, proč s námi vůbec jezdí. On zas tráví celé dny na sluníčku. Dávají štědré spropitné. Nějaké potíže? Možná je manželkou někoho jiného. Věřte mi, o tom vám nemohu nic říct. My se těmihle věcmi nezabýváme. Nic nám do toho není.“

„Já po vás nežádám žádné místopřísežné prohlášení.“

„Víc vám toho asi nepovím. Doufám, že to stačí. Vlastně, ještě něco. Vždycky jezdili jen na kratší cesty.“

„Kde je teď Monika D.?“

„Na poslední plavbě po Karibském moři. My jsme už skončili. Dnes odplouváme do Itálie, budeme objíždět Středomoří a vrátíme se koncem listopadu. Monika D. popluje za námi.“

Vytáhl silnou náprsní tašku, prohrábl se nějakými kartičkami a pak mi jednu dal. „Tady máte rozpis okružních jízd obou lodí na tuto sezónu. Ted' mě laskavě omluvte.“

Zašel jsem do stínu celnice a podle karty jsem zjistil, jak vypadá poslední plavba Moniky D. Má trvat sedm dní. V úterý v deset večer vyplula z Port Everglades. Tento pátek v sedm ráno připlula do Kingstonu na Jamajce a dnes večer v pět zamíří do Portau-Prince, kam dorazí v sobotu v jednu odpoledne a odpluje v devět večer. V pondělí v jednu odpoledne by se měla objevit v Nassau a kotvit čtyři hodiny. Sem se vrátí příští úterý v osm ráno.

S Ansem Terrym a Del na palubě. Slušná, tichá dvojice, drží se stranou, platí si apartmá s východem na vyhlídkovou palubu a dávají štědré spropitné.

Napadlo mě, že by bylo velice zajímavé odletět v neděli večer nebo v pondělí ráno do Nassau a připlout na Monice D. V této roční době jim určitě pár kajut přebývá.

Ans a Del se už třeba trochu nudí. Mohl bych jim poslední úsek plavby kapánek osvěžit. Potřeboval jsem však do té doby vyřešit jeden rébus, a pokud Veronika D. vyplouvá v pět, pohled z bezprostřední blízkosti by mi mohl poskytnout cenný návod. K tomu by se mi moc hodila Meyerova strohá logika.

Chlupaťák se právě vracel z pláže se dvěma pískem obalenými děťátky v závěsu, tak ve věku čtyři a pět. Vysvětlil mi, že prokazuje laskavost jejich matce, aby mohla v nemocnici navštívit otce těch diblíků, kterému se podařilo vykladkovat lodní motor na šibenici a pak si ho při údržbě spustit na pravý nárt.

„Je to smutné,“ prohlásil, „když člověk zjistí, jak jsou naše mláďata ochuzována o kulturní dědictví. Tihle dva v životě neslyšeli ani o Pipi Červené Karkulce ani o Klekáňákově.“

„Má to všechno úplně pomotané,“ svěřovala mi starostlivě holčička.

„Našel mi v uchu desetník,“ vykládal mi chlapec.

Uložil je k povinnému odpolednímu spánku na Johnu Maynardu Keynesovi a slyšel jsem, jak jim s vážnou tváří slibuje, že to na ně nepoví, když nebudou spát, ale aby nemusel hrozně lhát, musí se alespoň tvářit, že spí, takže musí zavřít oči, zhluboka dýchat a nějakou dobu zůstat úplně potichu. A aby se přitom nenudili, mohli by vymyslet lepší závěr pro Pipi Červenou Karkulku. Přece si nezaslouží, aby ji poslali studovat do Yale.

Seděli jsme dole na palubě ve stínu sluneční plachty a polohlasně jsme hovořili. Od moře se zvedal vánek.

Cítil jsem na sobě jeho obezřetný zkoumavý pohled. Nakonec prohodil: „Koukáš, jako kdybys na zátylku cítil páchnoucí studený dech, Travisí. Ten nadhled žertěře a výraz pobaveného diváka nějak ztratil glanc.“

„Z ničeho nic to nabralo pořádný fofr. Slušně jsem se zapotil. Když ti někdo poskytne jednu jedinou nepatrnou šanci, je fakticky dobrý. A přestože si pak člověk říká, že to mohl přežít jenom jeden z nás, přece se s tím těžko vyrovnává. Za svítání jsem ho na pláži zahrabal do měkkého písku a pořád mě zneklidňuje, že jsem ho pohřbil obličejem dolů. Jemu to může být fuk. Ale mně se pořád vybavuje jeho zátylek. Jmenoval se Griff. A nehodlám o tom mluvit, Meyere. Alespoň nějaký čas. Jednou večer, až budu mít náladu, ti všechno povím.“

„Jedno mi prozrad'. Myslíš, že se po tobě začne někdo vyptávat?“

„Ne. Myslel si, že to dopadne obráceně. Takže hrál tak, aby se nikdo nesháněl po něm. Měl všechno moc hezky promyšlené. Jenom jména se vyměnila. A nikdo jiný ze skupiny o mně neví, ani mě neviděl.“

„A stále ještě tam zůstalo ono lákavé vnadidlo?“

„To jsem přinesl.“

„Takže jsi skončil?“ Úsměv na široké, dolíčkovité tváři prozrazoval, že mi vidí až do žaludku.

„O tom se právě snažím přesvědčit sám sebe.“

„Tedy divadlo bude zřejmě pokračovat dalším dějstvím, ne?“

„Organizace funguje skoro přesně podle našeho odhadu, Meyere. Posbíral jsem další podrobnosti. Mám-li hádat umírněně, řekl bych, že v posledních dvou letech zavraždili třicet až čtyřicet chlapů. A možná se činili už mnohem dříve, než získali Vangie.“

„Věděl jsem, že oběti bude hodně.“

Zaskočil mě. „Jak jsi to mohl tušit?“

„Odhadli jsme celkový výtěžek. Kdyby jediná akce přinesla vysoký čistý zisk, lidi by začali sledovat každou sebemenší nitku. Dědici chtiví šestimístných cifer by se nevzdali pátrání tak snadno a do-

kázali by si zaplatit i odborné poradce. Ale při patnácti nebo dvaceti tisících... to už by vyvolalo daleko menší rozruch, z čehož vyplývá i mnohem delší seznam možných obětí. Stojíš ovšem před zvláštním problémem. Nejsi přece tak naivní, aby ses prohlásil za anděla pomsty a pohřbíval je jednoho po druhém obličejem do písku.“

„Musím jim nabourat akci. A nabourat ji tak, aby ji už nestačili zamaskovat, a pak ji musím naservírovat poldovi natolik chytrému, že pochopí, co se mu nabízí, a přitom se musím sám v tichosti ztratit v lesním šeru. Mám dva kandidáty a pro každého z nich jeden dva malé náměty k přemýšlení. Ale tebe potřebuju použít k řešení problému, s nímž si nevím rady.“

„Jenom jednoho?“

„Třeba ti jich vymyslím víc, Meyere.“

Dvacet minut před vyplutím Veroniky D. jsme přijeli k přístavní hrázi, kde už panoval čilý zmatek. Loď měla očividně plout přes Atlantik slušně obsazená. Podle prospektů, které jsem posbíral v cestovní kanceláři, tvořilo kapacitu něco přes tři sta lůžek v jediné třídě. Cestující právě nastupovali. K lodi přistavili tři můstky. Pro posádku, pro cestující a pro návštěvníky. Posledním jsme vyšli my. Vchod na palubu byl úzký. Každý z nás dostal značně ohmatanou modrou kartičku od člena posádky, který potom křikl změněný počet návštěvníků, a další námořník za ním si to zapsal do bloku. Nešli jsme do podpalubí. Lehce jsme experimentovali. Pokoušeli jsme se sejít můstkem pro cestující a velice zdvořile nás vrátili. Meyer se zeptal, jestli by mohl loď na pár minut opustit a přitom si kartičku nechat. Ale ne, pane. Dyt' tak jednoduché vy nám dát teď, my vám dát zpátky, ne?

Odjezd se blížil. Na spodnější, kryté palubě vyhrávala lodní kapela sentimentální italské písně o smutku a loučení. Cestující házeli z lodi papírové hady. Přátelé na břehu za drátěným plotem mávali a mávali. Rozhlas vyzval návštěvníky, aby opustili loď. Výzvu opakovali ještě jednou. A naposledy. Pozorovali jsme tlačeni, jak lidé odevzdávali modré kartičky do natažené ruky člena posádky. Vždycky jich hromádku spočítal, zpěvavým hlasem vyvolal počet, a hodil je šterbinou do dřevěné krabice, zatímco si kolega odškrtoval čárky. Meyer sešel na břeh. Opíral jsem se o zábradlí několik kroků od

můstku. Dvojice námořníků se radila. Posádka odvazovala první lana. Jeden z dvojice odběhl.

Zvýšené tempo hudby přerušil megafon: „Prosíme pozor! Jeden návštěvník je pořád ještě na palubě. Žádáme tohto návštěvníka, aby okamžitě opustil loď.“

Vydal jsem tedy modrou kartu a sešel na břeh. Námořník se na mě se díval s lehkou nelibostí. Sotva jsem byl na hrázi, můstek okamžitě zvedli. Za drátěným plotem se zubil Meyer. Zatáhl mě stranou od davu a povídá: „Jakmile na to přijdeš, je to velice prosté. Nechápu, co ti na tom tak dlouho trvalo.“

„Podívej, kamaráde, dlouho mě nenapínej...“

„Dva návštěvníci jdou na palubu. Potom si jeden vezme obě kartičky. Vyčká na maximální hustotu lidí u východu, kdy jich má zřízenec pěkný balíček a počítá je, teprve když mu vybyde čas. Nepočítají lidi, ale kartičky. Dostane do natažené ruky dvě, které přitisknuté na sebe vypadají jako jedna. Počítají všechny vydané kartičky. Když ji náhodou nějaký návštěvník ztratí nebo mu ji odfoukne vítr, žádné strachy. Prostě ohlásí, že ji ztratil, pustí ho ven a odškrtnou si ho. Podle toho systému vypadá všechno úhledně a v pořádku. Ale plují s jednou osobou navíc. Kdyby počty nevycházely, velice usilovně by začali pátrat, kam se jim černý pasažér schoval. Nebudou mít ani tušení, že plují s jedním cestujícím navíc, a během plavby se počet srovná. Komplik prostě nemůže přijít na palubu jako cestující. Nesmírně by je rozrušilo, kdyby zjistili, že někdo schází. Vypadalo by to, že třeba někdo spadl do moře.“

Otočili jsme se a hleděli za odplouvající Veronikou D. „Mohl jsem mu podstrčit obě kartičky,“ poznamenal Meyer, „a tys mi teď mohl mávat z paluby na rozloučenou.“

Ten večer jsem mu při posezení na Sedmé všechno vyprávěl. Vynechal jsem pouze Griffa. A prozradil jsem mu své plány. Navrhl k nim několik pozoruhodně dobrých vylepšení.

Ač nerad, přivolił jsem, že Meyer sehraje v naší akci výraznější roli. V sobotu ráno jsem tedy pro nás zamluvil lodní lístky a letenky. V pondělí časně ráno odletíme, s Bahama Airways z Miami do Nassau, tam se nalodíme na Moniku D. a poplujeme zpátky do Port Everglades. Pro sebe jsem objednal luxusní kajutu č. 6 s východem

na vyhlídkovou terasu. Pro Meyera to nejdlejší, co jsem mohl na plánku lodi najít, zastrčenou kajutku na palubě B. Na béčku bylo jen deset apartmá, rozložených na přídi. Dostal č. 215, komůrku s postelí a závěsnou přistýlkou nad ní, sprchou a toaletou.

Pak jsme šli navštívit mého starého přítele Jakea Carlo.

Nikdo neví, kolik je mu let. Vypadá jako přerostlý cvrček a zásadně se přemisťuje klusem. Udržel krok s dobou. Když jsem ho poznal, sídlil v mrňavém kanclu ve staré krysárně v předpotopní čtvrti uprostřed Miami. Sháněl podřadné talenty pro ještě podřadnější vystoupení: metrákové striptérky, uhulákané nudné staré komiky, falešné sopranistky pro svatby a falešné barytony pro pohřby, muzikanty, co potřebovali ještě řadu let, aby se vypracovali, a muzikanty, kteří se vypracovali zas už příliš dávno, žongléry s brebtavými prsty, cvičené psy a chromé tanečnice. Ale dokázal vás přesvědčit, že každé z těch vystoupení je vrcholný umělecký výkon.

Ted' vlastní obrovskou agenturu, tak elegantní a vlivnou, že se jí občas přezdívá jižanský Goodson-Todman. Patří mu značné podíly několika úspěšných klubů, část divadelní společnosti s několika scénami, podíly na zisku televizní společnosti, celá firma pronajímající interiéry a celá laboratoř na barevné reklamní filmy. Jak se Miami mění ve středisko filmového a televizního průmyslu, Jake se vlivoval do postavení, kdy může poskytnout veškeré náležitosti k produkci, dodat potřebné techniky, postavit a pronajmout zařízení scény, dodávat herce pro šťeky a kompars, obléknout je a ještě film technicky zpracovat pro konečnou redakci.

Před několika lety se na něho pověsilo pár prohnanych umělců, nádherně si ho podali, vycucali z něho kapitál a pak ho zmáčkli s tím, že mu pomůžou z úzkých, když jim předá správu podniku. Někdo mě doporučil. Přiměl jsem Jakea, aby předstíral naprostou porážku, a když odložili ostražitost a začali se navzájem plácet po zádech, sehráli jsme jim vlastní divadlo. Jaké nezapomněl.

Přeběhl lán koberce, aby nás přivítal. Představil jsem ho Meyerovi. Jaké se zhoupal na patách a zíral na mě jako turista, který obdivuje vysokou horu. „Pane Meyere,“ vykřikoval, „představte si, že mi tohle monstrum zachránilo život. Loupežníci z Kalifornie, samá černá kravata, a vyznali se, panečku. Oškubali ubohého starého Jakea

Carlo jako kuře. Jaké by mohli mít problémy s něčím, jako je tenhle McGee? Takový drsný hromotluk a poctivec, jak vystřížený z westernu, a herce ta sebranka baštila k svačině mezi dva chleby. Nakonec snad odjížděli autobusem. Nechali jsme jim jenom manžetové knoflíčky a ty černé kravaty, co? Tenhle McGee, ten se na člověka nepříjde nikdy podívat, jen tak z čistého přátelství. Vždycky chce nějakou laskavost. Co to bude dneska? Moje pravá ruka? Stačí říct a je vaše.“

„Meyere,“ povídám, „nebudeš tomu věřit, ale tenhle čiperný mladík má jedenadvacet vnoučat.“

„Třiadvacet. Ztrácíš přehled. Ale žádné z nich nenese příjmení Carlo. Zatím se nám rodily jen samé holky. Šest, představte si! A kdo zachová jméno rodu? Syn mého bratra. Génus k pohledání! I kdybych mu dal vysypávat koše, našel by si způsob, jak na mně vydělat tisíc dolarů na hodinu. Pojd'te, pánové, posaďte se. Nařídil jsem jim, aby mě nerušili a nepřepojovali hovory.“

Vysvětlil jsem mu, co potřebuju a on před sebou rozložil čtyři fotografie Vangie třináctkrát osmnáct. Seděl za obrovským stolem a prohlížel si je s našpulenými rty.

„Člověk se dívá,“ prohodil, „a nejdřív si říká půvabná. Oválná tvář, jemné rysy, trochu orientální krve. Absolutně nádherné oči. A pak víc a víc vnímáte to zvíře. Jako varování: pozor tady! Jak je asi velká a stavěná?“

„Asi sto sedmašedesát. Tak padesát kilo, vypadala na dvacet až pětadvacet. Postava a pohyby profesionální tanečnice.“

Přikývl. „Jistě. Mám tu jedno děvčátko, nemá ani padesát kilo a měří sto padesát. Před našima ani za našima nic moc, ale působí tak, protože je naprosto štíhlá v pase, rozdíl mezi pasem a boky třicet pět centimetrů, ze čtyřiceti sedmi na osmdesát dva. Dělá akvárium u baru U mořské panny, a všichni tam hrabou těžký prachy v době, kdy podnikatelé usoudili, že akvárium je už navždycky odepsaná záležitost.“

Když jsem viděl Meyerův nechápavý obličej, vysvětlil jsem mu, o čem mluvíme. „Nahá dívka tančí velice pomalu, jako kdyby plavala, v malém jasně osvětleném pokojíku přímo pod barem. Zrcadla odrážejí její obraz, velký necelých deset centimetrů, do akvárií podél

baru. Je to působivý klam. Jaku, máš někoho, komu by ta role sedla?“

„Z jaké vzdálenosti bude pracovat? A v jakém osvětlení?“

„Denní světlo, ale z dálky. Řekněme třicet metrů.“

„Takže obličej je důležitý, ale především hraje držení těla, pohyby, chůze.“ Zmáčkl tlačítko na domácím telefonu a požádal: „Lízinko, přineste mi speciálky, tu knihu v zelených deskách.“

Za několik okamžiků položila sekretářka před svého drobného šéfa silné album vázané v zelené kůži. Spěšně otáčel listy v průhledných celofánových obalech. Obsahovaly leštěné zvětšeniny osmnáctkrát čtyřiadvacet, s nejdůležitějšími údaji na protilehlé stránce.

U jedné se zastavil, prozkoumal ji, přiložil k ní obrázek Vangie, pohlédl z jedné na druhou a prohlásil: „Tahle sedí.“

Otočil knihu a my jsme zůstali zírat na usměvavou hnědookou nordickou blondýnku s hladkou tváří.

„Ty si z nás utahuješ, ne?“ zeptal jsem se.

Vstal, naklonil se nad stůl a výrazem nesmírné trpělivosti ukazoval rys za rysem. „Tvar obličje. Vysoké lícni kosti. Tentýž typ úst. Tentýž tvar očí, až jí je Kretoffski udělá. Kolik myslíš, že máme paruk? Dva tisíce stačí? Tak se uklidni. Přečti si legendu.“

Slečna Merrimay Lanová. Třiadvacet, sto šedesát osm. Šedesát kilo. Obor: tanečnice; interpretace, komedie, akrobatika, step, sbor, exotika.

„Tanečnice se hodí nejlíp,“ vysvětloval Jake. „Umí se pohybovat s naprostou jistotou. Tahle děvenka pracovala na pláži, pak to na sezónu zavřeli. Patnáctého května. Doufejme, že nezměnila podnebí.“ Dal sekretářce telefonní číslo.

Po několika minutách tiše cinkl líbezný gong, Jaké zvedl sluchátko a pomalu, hlubokým hlasem začal: „Merrimay, drahousku! Měla bys čas na krátkou scénku v denním světle?“ Poslouchal, mrkl na mě a povídá: „Holka zlatá, copak ty nevíš, že strejda Jake klienta oškube o poslední tróník? Ne, zlato. Žádné tanečky. Žádné vstupní zkoušky. Tak něčím zakrej svoje vnady, posad' je do taxíku a fofrem je doprav ke mně do kanclu. Dvacet minut? Ses rozkošná holka a myslím to naprosto vážně.“ Zavěsil a požádal domácím telefonem sekretářku, aby mu za třicet minut sehnala Kretoffského.

Podíval se na mě: „Mladíku, můžeš dostat moji ruku. I nohu, třeba. Ale nikomu z mých lidí se nesmí nic ošklivého stát. Vyloučeno.“

„Musels tohle říkat, Jaku?“

„Jen tak pro forma.“

„Začne pracovat v Lauderdaleu v úterý v osm ráno. Ale zítra ji tam chci zavézt, abych jí ukázal terén. Možná, že ji budu potom ještě potřebovat v úterý nebo ve středu na Broward Beach, ale tahle pravděpodobnost je malá. Víc nic. Co bys říkal na pět stovek plus výdaje?“

„V lednu v únoru by to neznělo tak ohromně, ale v červnu je to hudba sfér.“

Merrimay Lanová byla ohlášena a předvedla velkolepé entrée. Vnesla se dovnitř v oranžových letních šatech bez ramínek a s nahými zády: bílé rukavičky, boty a kabelka, obrovské falešné řasy, zahalená oblakem dráždivého parfému, malý legrační klobouček posazený na blondátých lokýnkách. S nenuceností tanečnice ovládla prostor kanceláře, radostně pokřikovala na Jakea, políbila ho na tvář, prudce se otočila a s pohledem plným skrývaného očekávání se podívala na nás.

„Tenhle obr, děvenko zlatá, je pan Travis McGee, můj blízký a velice drahý přítel, kterému bych svěřil všech svých šest dcer, takže se neznepokojuj, kdyby sis začínala myslet, že po tobě chce něco podezřelého. Jeho společník, pan Meyer. Já zas mohu říct, že tahle krásná mladá žena je jedním z nejspolehlivějších dřičů, jakého byste mohli potkat, zcela profi, nevyskakuje kvůli hloupostem a každou roli se bleskem naučí. Ať už po tobě bude chtít cokoli, drahá, doporučoval bych, abys o tom pak nemluvila. O patro níž na mě čekají lidi, takže si můžete popovídat tady. Udělejte si pohodlí, žádný spěch. Až přijde Kretoffski, Liza ho hned pošle dovnitř.“

„Snad by ho mohla zdržet, dokud nedomluvíme tu část, o které nemusí vědět.“

„Cestou jí to povím.“

Když se za ním zavřely dveře, prohlásila Merrimay: „Teda, vypadá to všechno strašně tajuplně.“

Podal jsem jí jednu z Vangiiných fotografií. „Mají si vás na dost značnou vzdálenost a za denního světla splést s tímhle děvčetem.“

„Hm. Kdyby si moje matka byla vzala Číňana, alespoň polovičního. Velká jako já?“

„Skoro přesně.“

„Takže se vás nejspíš musím zeptat proč.“

Až do té chvíle jsem nebyl rozhodnut, ale teď si mě získal inteligentní výraz v jejích očích. „Někdo se ji pokusil zabít. Velice odborně. Mysleli si, že se jim to podařilo. Téměř zázrakem se jí podařilo uniknout. Když se objevila znovu, způsobila jim nejspíš prudký šok. Příště už se stoprocentně pojistili. Takže kdyby ji jeden z nich měl uvidět znovu... mohli bychom využít jeho reakce a konat dobro.“

Zírala na mě, viditelně polkla a přitiskla si prsty na hrdlo. „A nebude to ošklivý šok taky pro mě?“

„Nedostane se k vám. Za to absolutně ručím. Zbytek pochopíte, až vám ukážeme terén. Pět set dostanete i přesto, že byste ještě před akcí odmítla.“

Znovu pohlédla na fotografii. „Vypadá moc zajímavě. Ale ta póza je ve skutečnosti dost laciná. Viděli jste ji, jak se chovala, jak chodila a všecko?“

„Pan Meyer a já jsme s ní strávili dva dny.“

„Bylo jí pětadvacet?“

„Šestadvacet.“

„Co dělala?“

„Posledních dvanáct let se živila jako prostitutka.“

Hnědé oči se rozšířily úžasem. „Teda fakt, to začínala brzo, ne?“

„Svého času vydělávala v New Yorku jako děvče na telefonu pět set dolarů na hodinu.“

Zatvářila se nevěřícně. „Copak se za to platí tolik?“

„Těm nejlepším ano.“

Pokrčila rameny. „Tak dobře. Platí, pod podmínkou, že z toho mohu vycouvat, pokud se naskytne něco, co dělat nechci. Ale nic víc mi už neříkejte, dokud mě Signore Kretoffski nenalíčí.“

„Měla alergii na ultrafialové paprsky,“ poznamenal Meyer. „Byla skoro bílá.“

„To vidím. Žádný problém. Co šaty?“

„Myslím, že nejvhodnější by bylo to, co měla na sobě, když se ji pokusili poprvé zabít,“ pokračoval Meyer. Pohlédl na mě a já přikývl. „Slečno Laneová, měla ústřicově růžovou zavinovací sukni z takového toho česaného orionu, halenku bez rukávů ze surového hedvábí, zepředu měla něco jako čínský límec a vzadu výstřih do půli zad.“

Svraštila čelo. „Kostymérky by to mohly mít. Kolik zbývá času?“

„Potřebujeme vás v úterý brzo ráno.“

„No, tak pokud to nebudou mít, stačím ještě něco podobného sehnat. Platíte výlohy?“

„Samozřejmě.“

Tu sobotu ve tři čtvrtě na pět odpoledne jsme byli připraveni předvést Jakovi konečný výsledek.

Merrimay si vyžádala čas na úpravu líčidla, takže jsme šli k Jakovi do kanceláře sami. „Pane Carlo, máte k dispozici fantastické talenty,“ prohlašoval Meyer. „To děvče může být lepší, než vůbec tušíte. Připadám si úplně vyždímaný. Vymáčkla z nás ty nejmenší podrobnosti. Chtěla vědět každé navyklé gesto, na které jsme si dokázali vzpomenout. Pracovala dokonce i na hlase, i když věděla, že ho nebude potřebovat. Tvrdila, že se tak lip vcítí do role. Traversi, ta holka si zaslouží prémii.“

„Má ji mít.“

Zaťukala na dveře a vstoupila. Oblečení bylo téměř přesné, a boty, které k němu zvolila, odpovídaly tomu, co by si podle mých představ zvolila Vangie. Kretoffski provedl s očima učiněný zázrak. Jen barvu nevystihl přesně byla příliš sytá, s měkkým tónem do hněda.

Pohybovala se přesně jako Vangie drobnými kroky, mírně se pohupovala a nakrucovala v bocích, kladla nohy nepatrně špičkami k sobě. Měla Vangiinu bledost a dívala se na mě stejně jako ona, zpod obočí, vyzývavým zamyšleným pohledem. Naklonila hlavu, palcem odhrnula z tváře křídlo černých vlasů, a jak promluvila hlubším hlasem, dosáhla málem tu pravou sytost.

Zastavila se před stolem a povysadila zadeček. „Povídali mi, že přej se po mně, mládenci, sháníte. Sem nějaká Vangie, totiž Evangelina Bellemerová. Teda, čestný slovo, to je pěkná otrava, čučet tady celej den; chci říct, že sem zvyklá na trochu větší tóčo.“ Otočila se, udělala pár tanečních kroků, svezla se do křesla a načurčeně si nás prohlížela. „Travisi, zlato, moh bys alespoň pro Vangie vyštrachat kapku slušný whisky? Koukám, pět odpoledne, chvíle jak dělaná na skleničku, ne?“ Přejela si špičkou jazyka po dolním rtu. Viděl jsem tohle u Vangie, přesně tak pomalu, nejmíň čtyřicetkrát.

Nebylo to pochopitelně přesné. Nebyla to Vangie, ale blížila se jí tak, že se mi svíralo srdce a po zátylku mi běhal mráz. Neměl jsem tušení, kolik se dá tvrdým cvičením dokázat.

Jake vytrhl z bloku na stole list papíru, jednou ho přeložil a zvedl ho. „Srdíčko moje, na tenhle papírek jsem napsal jedno jediné slovo. Má obrovskou cenu. Toho slova jsem si vážil celý život. Jsem blbec. Měl jsem je před očima a nedokázal jsem je přečíst. V pondělí ti je doplníme do spisu, kočko. Koncem týdne ti uděláme nové fotky.“ Přiklusal k ní. „Tady máš ten papírek. Jake Carlo nikdy nepíše nesmysly o něčem tak velkolepém, nádherném a krásném.“

Rozevřela papírek. Zůstala na něj zírat s Vangiiným výsměšným pohledem. „Herečka, jo? A kde ses celou tu dobu flákal, brouku? To tě držež doma uvázanýho? Koukej, když splášíš pětisetdolarovýho kunčofta a chceš, aby ti ten pardál zase zavolal, až příště přijede do města, musíš hrát divadlo. Nemám pravdu?“

Jake se rozzářil, otočil se na nás a rozhodil rukama. „Vidíte? Vidíte?“

„Jaku, drahoušku,“ zaprosila. „Prosím tě, ne. Rozbrečíš mě a já si zkazím oči. A... celej den mi bylo víc a víc do breku. Nejspíš kvůli Vangie. Taková ubohá, smutná, prostoduchá děvka. Jakeu, udělal jsi mi velikánskou radost. Do prkenný vohrady. Asi budu brečet.“ Zvedla se a vyběhla z místnosti.

„Můžeme ji použít z mnohem větší blízkosti, než jsem původně považoval za možné,“ podotkl jsem.

„Ne zas moc blízko,“ varoval mě Jake. „Radši dál, ať nepříjde k úrazu.“ Bouchl pěstí do stolu. „Člověk je jak v jednom kole, nemá ani čas sledovat vlastní lidi. Takový sladký dítě, a z ničeho nic je z ní

stoprocentní šlapka. A fotografuje se jedna báseň. Pokud neztuhne a nezačne koktat, až na ni pustí světla, prodám tu kost za slušný peníze. Má kázeň. Musím s ní natočit nějakou takovou zkoušku, něco kde by tancovala. Seběhne ze scény, veliký aplaus. Je šťastná. Dole čeká chlápek. Řekne jí něco, co jí zlomí srdce. Dochází jí to velice pomalu. Nemůže tomu uvěřit. Pak prohlásí, že je to nejspíš vtip, a začne se smát. Extrémní detail. Řekněme, že zrovna prorazila. Skutečně na špičce. A teď přijdou výsledky testů. Leukémie.“ Opět bouchl do stolu. „Takovýhle šot, a v deseti minutách ji prodám Maxovi se smlouvou na sedm let, s právem vybírat si scénáře a nejlepší role. Udělám z ní jednadvacítku. Merrimay Lanová. To zní velice dobře. Člověk přímo cítí, že je to jméno pro hvězdu.“

I když se s námi loučil a šel nás vyprovodit k výtahu, viděl jsem, že nás vnímá jen tak na deset procent.

Cestou domů jsem se otočil na Meyera. „Taky si myslíš, že byla tak dobrá?“

„Věř mi, mladíku, ta žába byla přímo skvostná.“

11

V pondělí v půl jedenácté, za parného, jasného, větrného dopoledne, nás černý taxík vezl na letiště po Nassau Street na východ k Bay Street, aby nás vyložil na Rawson Square. Na Bay Street jsem na první pohled poznal, že tu momentálně žádná výletní loď nekotví. Za horkých letních měsíců, kdy přístaviště Prince Jiřího i přístav za majákem zejí prázdnotou, Bay Street zpomalí do loudavé chůze. Působné drobné prodavačky se procházejí a klábosí. Tlusté snědé ženy zívají a vyměňují si klepy na tržišti, kde pletou ze slámy suvenýry pro turisty. V tomto období velký stroj, zvaný Bay Street, odpočívá. Jeho ozubená kola tvoří obchody bohatě zásobené luxusním zbožím z celého světa. Šalamounův důl, Obchodní vítr, John Bull, Vinné sklepy, Anglický porcelán, Kellyho obchodní centrum, Lightbourns, M' Lords, Mademoiselle, Dům parfémů, Robertson Symonette, Sue Nan, Trh marnosti.

Je to poklidný čas, kdy si místní mohou v pohodě a s rozmyslem nakoupit a kdy dlouhé bary v Jaukanoo, U Černovousa a U darebáka Dicka zejí prázdnotou.

Prošli jsme se svými lehkými kufříky kolem tržiště a půjčovny jachet k přístavišti.

„Nikdy jsem nevěřila, že mě opravdu vezmeš na vyjíždku po moři, miláčku,“ zapitvořil se Meyer.

„Čím to, že se teď na tebe usmálo štěstí?“

Objevil jsem autoritativně vyhlízejícího chlápka s knírem, který mi sdělil, že Monika D, má připlout asi v jednu a holandská loď večer. Uložili jsme zavazadla v hotelu U prince Jiřího a šli jsme po obchodech shánět nějaký suvenýr pro Anse Terryho a jeho dámu. Meyer měl značné pochybnosti, že se nám podaří sehnat něco, co by vyvolalo dostatečně krátké spojení. Navrhl jsem, abychom se porozhlédli, koupili, co nám padne do oka, a až se s pánem setkáme, posoudíme, zda bychom u něho docílili nějaké použitelné reakce. Čím víc mu do zítřejšího rána zauzlujeme myšlenky, tím prudčeji s ním otřese, až Vangie doopravdy spatří.

Meyer zahlédl v Šalamounově dole výklad s panenkami, mávl na mě a jednu mi ukázal. Panenky všech národností. Ta japonská lehce připomínala Vangie. Byla asi dvanáct centimetrů vysoká, krásně vypracovaná. Měla našité kimono a přilepené černé vlasy. Koupili jsme ji. V Kellyho železářství jsme přikoupili cívku tenkého drátu, kus měkkého sochařského kamene, pilník a sochařské dláto.

Stáhli jsme se do příjemně stinného baru v Carltonu na East Street. Když nám barman přinesl vynikající plantážnický punč a odsunul se, povídá Meyer: „Zmáhá mě příšerná nervozita, Traviši. Tohle má k ekonomickým teoriím pěkně daleko. Určitě vyvedu nějakou děsnou pitomost.“

UVědomil jsem si, že se nedokáže pohybovat ve vakuu a reagovat bezprostředně podle toho, jak se hra vyvíjí. Lidi potřebují nálepku totožnosti, svoje místo. „McGee a Meyer jsou oba z Launderdalu,“ začal jsem ho zasvěcovat. „Přijeli sem každý zvlášť. Meyer tu měl jednání s lidmi z výboru pro výstavbu o ekonomických důsledcích změn v korporativní daňové struktuře či jiné podobné šílenosti, za obvyklé diety a hrazené výlohy. McGee přijel s partou lidí na ně-

jaký veliký mejdan na Paradise Beach, a když teď mejdanu začal docházet dech, vrací se domů. Narazili jsme na sebe na Bay Street. Známe se, ale nepříliš dobře. Plujeme spolu na stejné lodi, ale ty mě nudíš. Víc mi záleží na tom, abych si schrastil nějaké to sladounké lízátko. Možná, že tě dokážu využít; abys přidržoval Anse Terryho za klopou kabátu, zatímco já mu ten bonbónek šlohnou z balíčku. Nebo to třeba vyjde opačně. Legendární meyerovské kouzlo zaúčinkuje na bonbónek a já podvodně odlákám Anse Terryho do tvého slizkého příbytku, kde ho praštím po hlavě a přišněruju k posteli. V každém případě si najdeme místo, kde si budeme nechávat zprávy, a pak se pustíme do práce. Vybudíme v nich takový prazvláštní pocit, že se se světem děje cosi nekalého, že se realita propadla do mlhy, že jim v hlavě přeskočilo kolečko. Jsou ledově klidní, Meyere, nemají skrupule a vraždí naprosto chladnokrevně. Ale i té nejkrvelačnější šelmě začnou povolovat nervy, když se střeťne s něčím nevysvětlitelným. Uchystáme pro ně karneval a předvedeme jim pár strašidýlek, která hned tak nepustí z hlavy.“

„Jak se tak koukám na ten tvůj prapodivný úsměv, jsem velice rád, že nemáš důvod pustit se po stopě jistého Meyera. Fajn, už je mi lip. Skol!“

Postávali jsme v dusném stínu a přihlíželi, jak šikovní námořníci připoutávají Moniku D. k molu, jako by šlo o dětskou hračku. Před příjezdem ji celou vyšňořili, třepotalo se na ní fáborků, vlajek a vlaječek jako na třech nově otvíraných benzinových pumpách najednou. Na pravoboku paluby B, kde měli spustit můstek, se hromadila posádka v bílém a hustý, nedočkavě štěbetající dav křiklavě oblečených cestujících. Tohle byl poslední romantický přístav před koncem plavby a dovedl jsem si představit, jak průvodce zchladil jejich dychtivost komentářem o obchodech na Bay Street. Běžný postup. Průvodci na těchto lodičkách vychvalují zboží v přístavech, kde dostávají z obchodů provizi. V St. Thomasu, Curapau a Kingstonu průvodci ohnivě doporučují jisté obchody. Ale z Bay Street žádnou provizi nevymáčknou, protože je příliš dobře a solidně zavedená a příliš světoznámá, aby se potřebovala vytrubovat. Ten obrovský stroj sice lidi pohltní, ale poskytne jim na oplátku slušnou hodnotu.

Čtyři hodiny na pobřeží napospas prodavačům. Čekalo tu pět taxíků, několik cestujících si tedy objednalo prohlídku ostrova.

Spustili řetěz a lidé se hrnuli dolů po můstku, zatímco je zaměstnanci chvatně počítali. V čele se hnala mocná přesila macatých, cílevědomých ženských, jaké obvykle vtrhnou do obchodního domu v okamžiku, kdy při výprodeji odemykají dveře. Na tučných zadních praskaly šortky řvavých barev.

„Prosíme pozor. Prosíme pozor. Cestující, odjíždějící na obhlídku ostrova, si laskavě nastoupí do taxíků vlevo od můstku. Děkujeme vám.“

Poslední plavba sezóny, krátká, za nejnižší ceny. Přesto, jak mi řekli v cestovní kanceláři, byla loď jen něco přes polovičku plná. Ve vrcholné sezóně, v prvních třech měsících roku, kdy se tyhle kocábky plaví po Karibském moři natřískané až po komín, tvoří dobré dvě třetiny seznamu cestujících „matinky s doprovodem“, jak to nazval jeden můj přítel, který sezónu na palubě pracoval. Napodobil přitom komicky hlas bodrého tatíka: „Pořád jsem mamíně sliboval, že ji jednou vyvezu na pár dní na moře. No a teď, pane, děti se nám povdávaly a poženily, kšeft jsme prodali, tak povídám svý starý: ‚Matko, aby sis začala balit kufr, protože si vyrazíme na vejlet po moři‘.“

Nacpou se tedy do mrňavých rachotín, jedí dovedně upravované a kořeněné mořské jídlo, dostávají mořskou nemoc, léčí si úžeh. Odpoledne se učí tancovat v neapolitánské tančírně, hrají organizované společenské hry, plácají se v malém bazénu na horní palubě, hrají bridž, v mírně stříknutém oparu se všemu hihňají, oblékají se společensky k večeři, stírají šaty ostatních ženských, vytvoří si v hlavě naprostý guláš z přístavů, ve kterých kotvili, navštěvují rychlokursy jazyků, usilovně tleskají chabým výkonům lodního kabaretu, jezdí na všechny okružní jízdy, píší a posílají štosy pohlednic, soutěží o ceny při maškarním bále a tráví povinný počet hodin v pronajatém lehátku na palubě.

Na fotografiích v prospektu ovšem krásní lidé zamilovaně tančili při měsíčním světle v září japonských lucerniček na tropické palubě zbrusu nové lodi, a podobně roztomilí lidé se také usmívali v záplavě jásavého sluníčka a malebně rozkládali zlatavé údy kolem třepotavých vlnek v obrovském modravém bazénu na lodi.

Ale skutečnost je jiná. Z těchhle popelnic oprýskává barva vrstva za vrstvou, personál je přepracovaný, rozpis plavby našponovaný a plechový hlas tlampačů honí celé stádo hned tam hned onam.

Představovali si to jinak. Ale taky nic podobného nepoznali. Z jistého nostalgického pohledu mohou být přece i oni těmi krásnými lidmi, a protože se jim tu naplňuje dávný sen, drží se ho pevně a skutečnost si ve svých očích přikrášlují. A dole, v nepohodlné těsné kajutě, v klimatizovaném vzduchu mírně páchnoucím olejem, za tlumeného brumlání lodních strojů a drobných vibračních otřesů, vyvolávaných vlnami tropického oceánu, snoubí se pak sluncem spálená těla s vášnivostí, kterou naposledy poznali před mnoha lety, a ráno při snídani se jeden druhému tajnůstkářsky usmívají do očí.

Tahle různorodá směsice však představovala poslední výskrabek sezóny. Míjela nás skotačící hejna dětí, promíchaná břichatějícími muži středních let, kteří se nepříliš nadšeně táhli za mladými plnoštíhlými blondýnkami k obchodům na Bay Street; průvod vymydlených středoškoláků střežila nervózní dvojice, jež vypadala jako prezident Woodrow Wilson v mužském a ženském provedení; a v závěsu parta študáků bez dozoru děvčata připomínala pestré třepetající se hejno tropických ptáků, zatímco kluci se netečně vlekli v improvizované póze povznesených intelektuálů. Napočítali jsme jen třicet nebo čtyřicet dvojic typu „mamina s tatškou“.

Karavana taxíků odjela. Ostatní se rozplynuli po Bay Street. Mašinerie obchodů ožila. Hladce by dokázala zhltnout veškeré pasažéry ze čtyř luxusních výletních lodí najednou, dvakrát větších než Monika D. Z hospůdek zazněla hudba. Ženy na slaměném trhu začaly vyvolávat, mávat zbožím a obhrouble se vysmívaly jamajským kloboukům na hlavách výletníků. Těch sto padesát lidí představovalo jen nepatrné sousto, ale při správném tlaku, kalibraci, přesném nastavení válečků, páček a přepouštěcích ventilů, dokáže stroj z téhle strakaté směsice odstředit takových osm tisíc dolarů, a o červnovém pondělním odpoledni stejně není do čeho píchnout.

Tajemství obchodního úspěchu tu spočívá v tom, že nezkušený rekreant koupí věc, kterou nepotřebuje a na kterou nemá, když zjistí, že by doma stála o třicet dolarů víc.

Naše objekty se neobjevovaly. V okamžiku, kdy jsem už už chtěl prohlásit, že bychom měli jít raději na palubu, začala zvolna scházet po můstku. Nemohlo být pochyb. Jako pravá herečka počkala, až jí pól zmizí z cesty.

Bílé bavlněné keprové kalhoty jí neuvěřitelně těsně obepínaly štíhlou postavu. Těsně nad obnaženými kotníky se mírně rozšiřovaly a na vnitřní straně rozvířaly do rozparku. Široký pas kalhot ji přiléhal pevně k tělu, následovalo asi patnáct centimetrů nádherného břicha a nad ním seděla červenobíle pruhovaná krátká halenka s polodlouhými rukávy, tak hustě plisovaná, že vypadala jako barevná cukrová tyčinka. Na vrcholku složitě propleteného plavého účesu z vlasů jako hedvábí seděl dokonale vyvážený bílý matadorský klobouk z jemňoulinké slámy, kolem jehož široké střechy visela bílá krajka. Nesla červenou kufříkovou kabelku. Sandálky měly poloviční podpatek, bílé pásky a silné korkové podrážky. Širokánské obroučky slunečních brýlí zdobil červenobílý šachovnicový vzorek.

Nakloněná rovina spolu s podpatky sandálů vyvolávala daleko výraznější pohyb boků, než jaký by se dal dosáhnout na rovné ploše. Všichni, kdo se vyskytovali na pravoboku, nechali všeho a pozorovali ten balet. Na dokonalé postavě vadila jen nepoměrně dlouhá, silná stehna, zvýrazněná úzkými nohavicemi. Lehké opálení dávalo vyniknout hladké pokožce mezi pasem a halenkou. Skoro jsem z lodi slyšel tichý, napjatý povzdech, když dorazila na betonové molo. Při chůzi vytvářela dojem, že obecenstvo vůbec nevnímá, dívala se upřeně před sebe. Byl to vrchol reklamy, vybraný kousek předváděcí techniky, stejně názorný jako fungující průřez automobilovým motorem, předváděný na autosalónech. Zastavila se a ohlédla se k lodi. Objevil se vysoký chlap a zamířil k ní. Pohyboval se vláčně dlouhými kroky, měl štíhlý pas a pod bílými těsnými leviskami útlé boky, zato pod modrým tričkem mohutné provazce svalů. Jeho světlá předloktí se vyznačovala onou přehnanou masitostí Pepka Námořníka z televizní reklamy na špenát a nesl se způsobem, který prozrazoval úzkostné stavy syndromu stárnoucího Američana. Tvář měl podstatně sešlejší než tělo: protáhlou, zažloutlou, obočí a řasy tak vybělené, že dodávaly obličejí bezvýrazný vzhled. Nepřirozená vyumělkovanost světlých kučer mě utvrzovala v přesvědčení, že jde o příčesek. Z

koutku úst mu trčel dlouhý štíhlý doutník. Chvíli spolu rozmlouvali. Zakláněla hlavu dozadu, aby na něho zpod okraje klobouku dohlédla, a když jsem je takhle pozoroval pohromadě, uvědomil jsem si, že je dost vysoký, abychom se mohli jeden druhému dívat do očí.

Prohlédli si spolu seznam, který vytáhla z kabelky. Pokrčil rameny, oklepl popel z doutníku a zamířil s ní k Bay Street.

Vyzvedl jsem si z hotelu kufřík, na palubě jsem předložil lístek a dostalo se mi velice zdvořilého přivítání.

„Viděl jsem před několika minutami odcházet dvojici a připadali mi povědomí. Oba měli bílé kalhoty.“

„Á, manželé Terryovi. Jistě. Často s námi jezdí. Znáte je?“

„Jméno mi nic neříká. Nejspíš jsem se zmylil.“

„Pravděpodobně si je budete moci prohlédnout zblízka. Jste téměř sousedé. Mají kabinu na levoboku, s východem na vyhlídkovou palubu, stejně jako vy. Čtrnáctku, několik čísel od vaší, pane.“

Na stewardově stanovišti nikdo nebyl a po pokojské ani vidu. Objevil jsem skříňku s klíči, otevřel jsem ji a sňal jsem z háčku klíček od šestky. Kajuta byla útulně zařízená a prosluněná. Zjistil jsem, kde je čtrnáctka, a zamířil jsem podle úmluvy do salónu. Strop z bílých dírkovaných desek byl na mou výšku značně nízký. Velice lehce bych si mohl rozseknout kůži na hlavě o některé z maličkých kulatých kropítek, která z něho vyčnívala. Černé stolky se zvýšenými chromovanými okraji obklopovaly hloučky dobře vypérovaných křesel a kanapátek, s modrými, růžovými, žlutými a karmínovými potahy. Podlahu kryla černá umělá hmota. Vybral jsem si žlutý kroužek křesel a nechal jsem si od vrchního přinést pivo Pauli Girl. Čas od času kolem proběhl někdo z cestujících, měl zamračený, uspěchaný výraz a na krku se mu bimbalo fotoaparát.

Meyer s těžkým povzdechem dosedl vedle mě. „Dole je jako v hrobce a strašidelně tam blikají malé žárovečky.“ Ukázal na zád'. „Našel jsem mrtvou schránku. První schodiště těmihle dveřmi, v poloviční cestě na otočce je skříňka s požárníckou hadicí. Vršek nedoléhá ke stěně. Takže pravý horní roh, když stojíš proti ní.“

„Výborně.“

„A napadlo mě, že bychom mohli použít lodního rozhlasu. Slyšel jsem, jak vyvolávali cestující.“

„Taky se nám může hodit. Odcházím. Měla seznam. Je tu tedy přece jen naděje, že se rozdělí. Jdi si hrát s panenkou.“

Před půl třetí jsem ji zahlédl. Zacházela do obchodu, byla sama a nesla balíček, pravděpodobně krabici se šaty. Vešel jsem za ní. Odložila brýle do kabelky. Zvolna procházela dozadu a zastavila se u kulatého stojanu se sukněmi. Potloukal jsem se asi dva metry od ní, když ji oslovila prodavačka.

Zjistil jsem, že má dětský, trochu pisklavý hlásek tatínkova mazlíčka. „Tahle zelená, to je čisté plátno, že? Žádná nemačková úprava?“

„Čistý len, slečno.“

„Takže si to obléknu a za půl hodiny vypadám, jako kdybych v ní spala. Děkuju mockrát.“

„Něco z krásné vlny, slečno? Například tahle jemně šedá?“

„Myslím že ne. Ale děkuju vám.“

Obešel jsem stojan, střetl jsem se s ní tváří v tvář a vyměnili jsme si pohledy. Skoro jsem cítil, jak mě svýma očima s malým cvaknutím zaznamenala, zhodnotila a zavrhlá, jako by za nimi měla posazený jeden z těch odřených starých fotoaparátů, používaných odkecanými fotografy na nezameteném chodníku zapomenutého letoviska.

Pod širokým kloboukem a tíhou vlasů jsem zahlédl ostře řezanou tvářičku. Klenuté oblouky hustého obočí jí dodávaly zvědavý výraz, který však už neklade žádné otázky. Drobné nenalíčené rty měla tak odulé, že vypadala, jako by už už chtěla zahvízdat. Špičatý nosík, ostrá bradička, ploché, téměř vyzábělé tváře. To vše spojovaly velikánské oči, posazené široko od sebe, nápadně zářivě zelené. Vyzařovala z ní erotická nevinnost a nevinné erotično. Předpokládala, že se ohlédnu a zůstanu za ní zírat a že si všimnu její povznesené, vláčné chůze, nádherné vyzývavosti v dlouhých nůžkách bílých stehů a pružného, lákavě oblého zadečku. Připomínala mi načínanou chodící panenku.

Váhal jsem, co na ni mám zahrát a jak. Nedokázal jsem odhadnout odolnost jejích nervů, kolik bystrosti se v ní skrývá, ani jak dokonale ji Terry ovládá. Kdybych šťastnou náhodou posadil hrot klínu na pravé místo a udeřil přesně vypočítanou silou, celá ta křišťálová

nádhera by se mohla začít hroutit. Ale nejspíš po ní každý pokus sklouzne, vyvolá podezření a už pokluše za Terryem a do podrobná mě vylíčí. Kdyby se však dala přesvědčit několika dobře volenými slovy, že i ji čeká likvidace... Nezbyvalo než vsadit všechno na jedinou kartu: kolik toho ví o smrti Tami Westernové? A vtom mě napadl způsob, který by pravděpodobně zabral.

Poodešla k pultu, kde si pod sklem prohlížela elegantní švýcarské hodinky. Prodavačka odešla pro cosi do skladu. Spěšně jsem se postavil vedle našeho děvčátka a prohodil jsem tiše: „Pokud jste Del Whitneyová, musím s vámi mluvit. Mám pro vás vzkaz od Tami.“

„Bohužel, s někým si mě pletete.“

„Tami mi ten vzkaz dala, než ji zabili, a řekla mi, kde bych vás mohl najít.“

Koutkem oka jsem postřehl, že na mě zírá zpod ploché střechy klobouku. Lehce jsem k ní pootočil hlavu a všiml jsem si, že je úplně zkamenělá, oči rozšířené děsem. Prodavačka se vracela. „Zzzabili!“ špitla Del. Měl jsem tentýž pocit, jako když při otevřeném pokeru koupíte dvě sedmičky, víte, že ta třetí už šla, uvažujete, jestli máte zůstat při těch dvou, když na vás přes stůl koukají dva králové; pak si přece jen přikoupíte, přijde vám třetí sedma a už víte přesně, jak zahrát.

„Myslela jste tohle?“ zeptala se prodavačka.

„Cože. Ne. Ne, děkuju.“ Poodešla od pultu, zastavila se o tři metry dál a opět na mě zůstala zírat. Nejspíš se v ní probouzelo podezření, že se nechala hloupě nachytat.

„Myslím, že by nebylo rozumné, aby nás Terry zahlédl pohromadě.“ Vytáhl jsem náprsní tašku, sáhl jsem do přihrádky za navštívenky a podal jsem jí složený novinový výstřížek se zprávou a identifikací otisků prstů. „Pokud ji náhodou pod tímhle jménem neznáte, asi by vám nedošlo, o koho se jedná.“

Rozložila jej. Náhle se jí ruce začaly neovladatelně chvět. Krabice se šaty jí vyklouzla zpod ramene a spadla na koberec. „Bože! Kristepane!“ Téměř vypískla.

Zdvihl jsem balíček. „Vzchopte se! Prozradíte nás oba. Jestli chcete zůstat naživu, uklidněte se, krucinál! Kde je Terry?“

„Če-če-čeká na mě u Černovousa.“

„Bude lepší, když se něčeho napijete.“

Dovedl jsem ji do Carltonu. Škobrtala vedle mě, jako kdyby měla nohy zdřevěnělé šokem. Usadil jsem ji do šerého koutku útulného baru obloženého dřevem, který byl v tuto hodinu zcela prázdný, a donesl jsem jí dvojitou skotskou s ledem. Obrátila ji do sebe, rozběčela se a roztřesenýma rukama lovila v kabelce papírový kapesník. Plakala tiše, se sklopenou hlavou a ramena se jí křečovitě chvěla až mi jí přišlo líto. Po chvílce osušila oči, vysmrkala se, lehce se otrásla a podívala se na mě.

„Já ničemu nerozumím. Co jste zač? Co se vlastně stalo?“

„Pokusili se ji zabít. Nevyšlo jim to. Přišla za mnou. Jsem její starý přítel a mohla mi důvěřovat, nic víc. Bydlím v Lauderdaleu. Spojit se s vámi a s Dee-Dee představovalo značné riziko, takže jsem jí musel slíbit, že vás budu osobně varovat. Dee-Dee zmizela. Jestli chcete hádat dvakrát, klepli ji po hlavě a zahrabali někde, kde lišky dávají dobrou noc.“

„Bože můj! Co to na mě zkoušíte?“

„Mluvte tišeji! Pokouším se vám předat vzkaz od Tami. Chtěla utéct. Jak vidíte, neunikla jim. Pokusila se proklouznout zpátky, aby si vyzvedla peníze, které ulila bokem, ale nejspíš vběhla do rukou nějakému Griffovi. Bála se, že na ni bude číhat. Mám vám vyřídit, abyste koukala co nejrychleji zmizet. Prý z něčeho nic zjistili, že je jim policie na stopě a rozhodli se zavřít krám. A protože vy tři byste do toho mohly namočit ostatní, a protože tady jde o organizované vraždy, rozhodli se vás všechny odstranit. A nejspíš už zbýváte jenom vy, Del.“

„Ale, ale... to by přece neudělali!“

„Přečtete si ten výstřižek. Holka, narazili do ní takovou rychlostí, že ji seškrábávali z fasády až v prvním poschodí.“ Když jsem viděl, jak zelená, stiskl jsem jí zápěstí a pokračoval jsem: „Měla jednu polovinu hlavy úplně na placku, až k nosu. A od pasu dolů to byl jen pytel mletého masa.“

Zakuckala se, polkla a pípla: „Ale přece bych to zjistila, až bych se vrátila.“

„Kdy se vrátíte? Kdo vám dopřeje čas číst noviny z minulého týdne? Zakrouť vám krkem dřív, než si stačíte vybalit, pár měsíců se budou schovávat a pak někde seženou nová děvčata.“

„Musím to povědět Ansovi! Musíme vystoupit ještě tady!“

Přimáčkkl jsem jí štíhlé zápěstí na stůl, až se jí ústa zkrivila bolestí. „Koukejte rychle dostat rozum, nebo vám nepomůžu, děvenko. To pondělí večer, než jste vypluli, drahoušek Ans přidrátoval Tami ke kotníkům betonovou tvárnici a shodil ji při plném vědomí ze silničního mostu kousek pod Marathonem, ani ji předtím neomráčil. Bylo po půlnoci. Mack řídil. Netušili, že pod mostem jsou rybáři, kteří ji včas vytáhli. Přišla ke mně do Lauderdale. Já tady riskuju, že se do téhle smradlavé všivárny namočím a vy nejste schopná soudně uvažovat. Mysleli si, že to nepřezije a bavili se před ní. Griff a Ans uzavřeli sentimentální dohodu. Ans měl utopit Tami a na oplátku vás předat Griffovi. Tami mě prosila, aby se Ans o mém varování za nic na světě nedozvěděl. Dlužil jsem jí laskavost. Byla pořádně vyjukaná. Shodili ji ve tmě do sedmimetrové hloubky, se svázanými kotníky. Proto jsem koupil letenku sem a mám zaplacenou kajutu na Monice D. Nevěděl jsem, že se mi vás podle popisu od Tami podaří najít už na břehu. Třeba nemáte šanci, ani když jsem vás varoval. Ale musel jsem se o to pokusit. Dělejte dál hlouposti a brzo budete pod drnem, protože z takového podniku jiná cesta na zasloužený odpočinek nevede, dušinko!“

Skelnýma, rozšířenýma očima zírala do prázdna. Mezi pootevřenými odulými rtíky se bělaly pravidelné bílé zuby.

„Byl poslední dobou takovej divnej,“ zašeptala. „Děsně nervózní. Všecko ho našťvalo. A nikdy tolik nenasával jako teď. Byl na mě tak zlej. Ošklivej. Mlátil mě. Začalo to, když jsem se ho zeptala, proč už toho nenecháme. Nejdřív jsme měli dělat tři nebo čtyři akce. Pak deset. A tohle už byla čtrnáctá a já mu povídám, že je mi fuk, jak hladce to pokaždý projde, že když v tom pojedem pořád dál, koledujeme si o průšvih. Řekla jsem mu, že už je mi na blití z věčného napětí a že se mi víc líbilo, když jsme byli jenom sami dva v malém bytě na Goral Gables a já jsem balila chlapy po hotelích u pláží. K tomu vejprasku neměl tentokrát žádný důvod, už měl mockrát lepší. Táhnem to spolu sedm let. Tohle sice sype těžký prachy, ale... když

nemůžu spát, musím někdy myslet na všechny ty nebožáky. Nemůžu věřit, že by Ans... že by je nechal, aby mě zabili.“

„Ovšem, že ne. Je to velice sentimentální hoch. Nesmírně mu záleží na tom, aby vás živou a zdravou mohli sebrat policajti a celý houf lidí vás identifikoval. Pak vás mohou obvinít z vraždy a přitlačit na vás, abyste praskla všechny ostatní. Uvažujte hlavou, děvenko. Věděli, že Dee-Dee by poldům zpívala. Vangie jakbysmet. Proč na jednu by ta třetí měla držet jazyk za zubama?“

Zamyšleně si hryzala palec. „V úterý ráno přišel až skoro v půl čtvrtý. Pak seděl, pil, a nechtěl si jít lehnout. Víte... nejspíš ho hrozně sebralo, jestli Tami něco udělal. Řekla bych, že se z toho nemoh vzpamatovat.“

„A Griff bude ronit ohromné krokodýlí slzy, až vás někde zastrčí po hlavičku do bažiny.“

Otrásla se. „Prosím vás, přestaňte takhle mluvit. Nechtě mě myslet. Bože, já nevím, co si počít. Snad je vám jasný, kolik mi Ans nechává peněz. Nemám v kapse ani sto dolarů. V životě jsem nestála na vlastních nohou. Od šestnácti žiju s Ansem. Vyhrála jsem tenkrát třetí místo na Miss Florida a on byl třetí jako Muž s velkým M. Bylo mu sedmadvacet. Dali jsme se dohromady a vypomáhali jsme jeden druhému. V takovém starém autě jsme najezdili určitě milión kilometrů, tak tak jsme si při soutěžích vydělávali na živobytí a potom Ans v Chicagu onemocněl a já jsem dělala servírku a vykládala jsem svoje trable jedny přítelkyni, jak ho strčili na oddělení pro chudý a jak jsou léky drahý a jak mě ustavičně bolí nohy, a pak mě ta přítelkyně vzala na rande se dvěma pánama a jeden z nich mi pod stolem šoupnul do kabelky padesát dolarů.“

Zamračila se a zavrtěla hlavou. „Když potom Ans zjistil, že jsem si takhle přivydělávala, děsně ho to vzalo. Brečel jako mimino. Když se uzdravil, snažili jsme se žít normálně. Pracoval u benzínový pumpy, ale dostal alergii. Tak hrozně mu otékaly ruce, že nemoh dělat, tak jsem se zas nechala občas někam pozvat, a to už mu moc nevadilo a nakonec mu to přestalo vadit úplně.“

Zničeně se na mě podívala a pokračovala: „Je tak trochu slaboch. Bojí se. Moh to Tami provést, protože se bojí. Uvnitř se ale určitě hrozně trápí, že by mě měli zabít taky. Proto je tak protivný a

vzteklý a chlastá a všechno...“ Její tenký dětský hlásek zmlkl. Seděla v tichém prázdném baru se sklopenou hlavou, okraj klobouku jí zakrýval obličej. Všiml jsem si, že má drobnou, baculatou ruku s krátkými prsty a silnou dlaní. Špičky prstů s ohlodanými nehty vypadaly málem znetvořeně. Nosila úzký zlatý snubní prsten posázený drobnými diamantovými úlomky a miniaturní zlaté hodinky ve tvaru srdíčka, na pásku, upleteném z proužků černé látky. Sjel kousek níž a já jsem na lehce opáleném zápěstí zahlédl vytištěné bílé srdíčko.

Dívčí zápěstí a drobné předloktí mě pokaždé zaskočí svou něhou a křehkostí. Je to možná i jediná část ženské bytosti, která při proměně dítěte v ženu zůstane nedotčena.

Nad námi na stěně obkládané dřevem svítila lampa se žlutooranžovým stínítkem. Del na mé zpod okraje slaměného klobouku upřela zelené oči.

„Ví, že jsem se do tohohle podniku nechtěla zaplést. Ale navyládali mu toho tolik, že ho nakonec donutili, aby sme pro ně pracovali, protože toho víme až nezdravě moc. Teď už mi to celý připadá nezdravý. Pro všechny. Nejspíš sám tuší, co může čekat. Třeba proto tolik pije. Nikdy se takhle nehuntoval, protože byl vždycky pyšnej na svoje tělo. Jestli to fakticky chtějí zabalit, nemůžou Ans a Frankie Loyal dlouho vydržet.“

„O Frankiem se nezmiňovala.“

„Pracuje s Dee-Dee. Teda, pracoval s ní. Dost se podobá Ansovi. Snadno ho něco rozklepe a je z celýho tohohle kšeftu nervózní. Griff je jinej. Kamarádí se s Mackem a s Frťanem. Griff jim pomáhá celej podnik organizovat a dělal s Mackem a Frťanem už dřív. Myslí, že dostává podíly ze všech tří dvojic. Griffa fakt vůbec nic nerozhází. Člověk je pro něho červ a klid'ánko ho zašlápne. Ale zas, kdybych se mu dostala do ruky, myslím, že by mě nenechal trápit. Určitě ne. Vždycky na mě držel. Párkrát mi naznačil, že bysme se mohli prohodit.“

„Kdo je Frťan?“

„Skutečný křestní jméno neznám. Tohle je nějaká legrační přezdívka, šlo o vaječnej koňak na nějakým silvestrovským večírku už před moc lety. Říkají mu Frťan Berga. Mack povídal, že Frťan jede ve spoustě kšeftů, a hodně z nich je úplně legál opičí džungle, aligá-

toří farmy a takový ty westernový městečka pro děti. Ten náš podnik pro něho řídí Mack, získává údaje o kontech chlápků, co nabalíme, a zařizuje, aby jako posílali pohlednice ze vzdálenějších míst, takže se nepříjde na to, že se v tyhle oblasti ztrácí spousta lidí a neudělá se tu z ničeho nic moc velký dusno. Co si mám teď podle vás počít?“

„Dokážete se chovat tak, aby Ans nedostal podezření, že něco tušíte?“

Střelila po mně pohledem a zpitvořila pusinku do ohyzdného úšklebku. „Váženej, už jsem litala ve spoustě věcí, o kterých nesměl mít ani šajn.“

„Ale jestli se vám to nepodaří, Del, a on z vás vytluče, oč kráčí, můžu skončit na krchově.“

Pokrčila rameny. „Řekla bych mu, že v jednom obchodě měli puštěný rádio, co vysílalo zprávy z Miami, a mluvili tam o Dee-Dee a Tami a že mi to došlo i podle toho, jak divně se chová. Každopádně, jestli se bojíte, proč byste s náma jezdil? Našel jste mě. Slib jste splnil. Neznám ani vaše jméno. Vraťte se letadlem.“

„Jmenuju se Travis McGee a mám apartmá šest na vyhlídkové palubě. Navíc mám nápad, jak to zahraju. Vypije dost, aby úplně odpadl?“

„Tak to chodí celou tuhle plavbu, a touhle dobou už má určitě slušnej základ.“

„Necháte mu vzkaz. Napíšete, že jste slyšela zprávy z Miami a že vám to došlo. Takže jste se rozhodla přeskočit zábradlí. Tím bychom vás měli krytou pro případ, že má Griff příkaz čekat na loď a vyřídit všechno hned po příjezdu.“

„A pak co?“

„Pak šoupnu slušné peníze stewardovi, a on už bude vědět, jak to zařídit, abyste nemusela vystoupit s ostatními. Udáme mu nějaký pádný důvod, jako že na vás u celnice čeká manžel s revolverem. Ans Terry určitě ten lístek nikomu neukáže. Mezi vystupujícími pasažéry budou dva scházet, vy a já. Ale steward bude umět těch peněz využít tak, aby se nikdo neplašil. Vaše věci pronese celníci Ans a já mám na palubě známého, který se postará o moje. Až veškerý rozruch skončí a všichni odejdou, budeme moci vystoupit.“

Stáhla klobouk, odložila ho stranou, uhladila si vlasy, přimhouřenýma očima si prohlížela další skleničku s pitím a ťukala prsty do černé desky stolu.

„Jasně. Ukáže jim lísteček. Nikdo mě neuvidí vystoupit. Uvěří, že jsem to skoncovala. A já vezmu roha.“

„Pro začátek vás založím. Pár stovek.“

Opět přimhouřila oči. „Proč?“

„Slíbil jsem Vangie, že vám pomohu. A když něco slíbím, do-
táhnu to do konce.“

„Nikdy neříkala, že by v Lauderdaleu znala nějakýho McGee.“

Vytáhl jsem z náprsní tašky podepsanou fotografii. Prohlédla si ji. „Tak takhle, jo? Odkud vás znala?“

Vrátila mi snímek. „Čím se živíte?“

„Říkám tomu obratné podnikání. Ale postižený občas neuváženě prozradí rodině a přátelům, jak byl hloupý, a potom se to odborně nazývá vydírání nebo zpronevěra.“

„Dovedete vymýšlet hezky prohnané fintičky. Myslím, že byste se docela slušně uplatnil v jiný branži, protože vypadáte spíš jako jachtařskej závodník nebo stavbař nebo bejvalej sportovec nebo tak. Musíte v Lauderdaleu zůstat natrvalo?“

„Proč?“

„Třeba byste dokázal vymyslet nějakou legraci, při který byste mě moh používat jako návnadu. Bůh ví, že už jsem se pro chlapy naučila hrát slušný divadlo.“

„Čtrnáct dějství.“

Lehce pokrčila rameny. „Do takovejch konců už se v životě nechci zamotat.“

„Podívejte, Del. Zásadně nelítám v nějakých špinavostech. Když se člověk dá na drsnější práci, jednou to neklapne, uklouzne a skoro vždycky si pak pořádně natluče. Pravda, ke každému podfuku člověk potřebuje parťáka a klidně bychom se mohli sehrát v tandemu. Teď by třeba byla příhodná doba jet na sever a lovit na newjerseyském pobřeží. Ale co kdyby vaši lidé zjistili, že se Del Whitneyové povedlo proklouznout? Někdo se za vámi vypraví. Mohl bych s vámi přecházet ulici ve chvíli, kdy vás srazí vůz. Proč bych měl tolik riskovat? A policie neuvěří, že se nad vámi zavřelo moře. Jestli se v pří-

padu začnou vrtat, právě vás budou shánět skoro nejvíc. Hezky by mi to spočítali pomáhat vrahovi v útěku před zákonem.“

„Nikdy jsem nikoho nezabila. Nedokázala bych to!“

„Jenom jste je přihrála Ansovi do rukou. Čtrnáctkrát. Tak hezkou a mladou by neposlali na elektrické křeslo. To skoro nikdy nedělají. Ale usvědčili by vás z tolika bodů obžaloby, že byste se nakonec dostala ven v černé bedně a zadní bránou. Mně by napařili pět nebo deset za ukrývání stíhané osoby. Děvenko, já si chodím po světě volný jako pták právě proto, že jsem takovéhle hovadiny nikdy neriskoval.“

Zvedla hlavu, přitiskla mi krátké prstíky na zápěstí a začala mě těmi zelenými kukadly zpracovávat. Žádný uhrančivý pohled. Jezdila očima nahoru, dolů a do stran, ale pokaždé se na chvíli zapíchla do mých. Čistý, stříbrný hlásek nabral drsný, sytý nádech.

„Od šestnácti jsem koukala po mužských a jiná už nebudu, brouku. Prostě musím někomu patřit. Ans je třasořítka, a proto to nikdy nebylo úplně to pravý. Tys mi tu všechno naservíroval hodně rychle a bez obalu. Určitě hodně vydržíš. A já vím, že se shodnem. Na to mám nos. Mám jedinou volbu, brouku. Musím ti věřit, protože ty mě z tyhle bryndy dostaneš. Takhle to mezi náma stojí a možná, že to dopadne líp, než by sme čekali. Když někoho mám, poslouchám jako hodinky. Pomůžu ti, v čem budeš potřebovat, nechci než jídlo, šaty a střechu nad hlavou. Jestli mě najdou, přísámbohu že je přesvědčím, žeš vůbec o ničem nevěděl. Můžu ti pomoci. Dovedu hrát studentku, hospodyňku, modelku, mladou vdovu, cokoli. A až řekneš vypadni, půjdu. Žádné výčitky, žádný slzy. To přece můžeš risknout, ne?“

Ale já nedokázal zapomenout na čtrnáct mužských, co naletěli na tenhle kukuč, na ten něžný hlásek, co vášnivě líbali ty našpužené rty a cítili nesmírné blaho při stisku dlouhých, teplých stehů. Mužských, kteří se nestačili divit, proč jim štěstí uprostřed života přihrálo žár a oddanost tak líbezného stvoření. Vyjeli si s ní na moře a nepřežili první noc, protože jejich kajutu zabral stárnoucí Muž s velkým M.

„Možná,“ kývl jsem. „Promyslím si to. Třeba přijdu na způsob, jak se dobře pojistit. Jsou čtyři pryč. Kdy se ho budete moct zbavit?“

Nevnímala mě. „Děsí mě jen na to pomyslet.“ Zavrtěla hlavou. „On by mě předhodil Griffovi, přesně jako já mu lákala ty chlapy. Máš úplnou pravdu, brouku. My holky jsme si měly spočítat, že se povezem první, sotva se podnik začne houpat. Víš, že se mi po těch žábách bude stejskat? Užili jsme spoustu psiny.“

„V kolik?“

„No, podle jeho současnejch atletickejch výkonů bych řekla, že odpadne už před jedenáctou. Možná i v deset.“

„Apartmá šest,“ řekl jsem. Zatřukal jsem klouby prstů na stůl. Dvakrát za sebou, pauza, a zase dvakrát. „Takhle zaklepete.“

Jako nezúčastněného pozorovatele mě zaujalo, že cestou od stolu na ulici se jí třikrát podařilo přitisknout se ke mně naléhavě hýždí obepnutou v těsných kalhotách, ačkoli cestou sem žádné potíže s rovnováhou neměla. S vrozenou pohotovostí vyměnila majitele. Teď už jen potřebovala spečetit nové přátelství jediným způsobem, který znala.

12

Vrátil jsem se na loď v půl páté a v mrtvé schránce jsem našel proužek papíru s nápisem „Jsem doma.“

Vydal jsem se hledat Meyerovu kajutu. Otevřel mi na zaklepání. „Vítej v dobytčáku,“ šklebil se. Ukázal na panenku na toaletním stolku. Zvedl jsem ji. Vyřezal ucházející betonovou tvárnici. Houkala se na stříbřitém drátku asi dva centimetry pod kotníky.

Panenka byla nahá. Jakákoli jiná by vypadala obnažená nebo neoblečená. Ale japonský řemeslník se puntičkářsky věnoval každému detailu, i když věděl, že panenku zalepí do kimona, takže výsledek působil spíš jako soška. Dokonce i pupek tvořil typicky asiatský pahýlek s vyrytou volutkou.

„S těmi zatracenými vlasy jsem vůbec nic nesvedl,“ vysvětloval Meyer. „Musel jsem je odtrhnout, namočit v horké vodě, narovnat, přilepit je zpátky pro lepidlo jsem došel na břeh a ještě jsem jim nůžkami vyrobil fazónu.“

„Skvostná práce, Meyere. Úplná nádhera.“

„Kapka tuše na obočí zvýraznila podobu.“

„To s tím playboyem sakra zatřese.“

„Jak se dařilo tobě?“

Seděl na lůžku. Pro mě zbyla nepohodlná kovová židle u toaletního stolku. Meyer dovedl skvěle poslouchat a vyjadřovat přitom údiv, překvapení, strach, obavu, chválu na správném místě pobrukovat, přizvukovat a souhlasně mručet.

„Takže jsem stál před vchodem a díval jsem se za ní, jak cupitá po Bay Street, a připadalo mi, že tu vyzývavost přehání do afektu. Policista v třpytivé uniformě nahoře v koši pod slunečníkem hvízdal na píšťalku, vyplašil i ptáky na stromech a zastavil všecku dopravu v centru, aby mohla přejít East Street, a chlápek v tropické přilbě vrazil do staré dámy, která nesla plnou náruč balíčků. Šel málem pozpátku, jak se ohlížel přes rameno.“

„Sakra, Traviši, tenhle hazard ti teda fantasticky vyšel!“

„Riskoval jsem jen ten první kontakt. To byl fakticky hazard. Od té chvíle už jen nesla a já přiznával barvu. Stačilo vycítit, kolik toho zbaští a kam až mi uvěří. A když to někdy zrovna nezapůsobilo, zas jsem kartičky trochu zamíchal. Angláni by o ní řekli, že je to hanebně nevydařený kousek. Podstatně větší mrcha než Vangie. Daleko víc blafe sama sebe. Ochotně věří, že by ji Terry hodil přes palubu, protože se sama nechala přemluvit, aby podrazila jeho. Při trošce přesvědčování by za tuhle plavbu stihla dvojité salto. Nejdřív přilákala Terryemu kunčáfta a teď by Terryho předložila na talíři Griffovi, aby s ním naložil úplně stejně.“

„Ale ten nápad s tím, že ona zůstane na palubě a ty ji odvedeš s sebou, tady jsem v nějaké zatáčce spadnul.“

„Vysvětlím ti teď podrobně, co od tebe potřebuju, takže se stihneš zase hezky pohodlně vyškrábat na sedátko.“

Poslouchal mě naprosto soustředěně, a když jsem skončil, bez jediné chyby zopakoval celý postup. Parták k pohledání.

„Myslíš, že ji přesvědčíš?“

„Přesvědčí sama sebe, že nemá jinou volbu.“

Večeře měla slavnostnější ráz poslední noc na palubě. Přišla dost pozdě, seděla sama u stolku pro dva. Měla na sobě tmavomodrý přiléhavý živůtek, šitý z nějakého materiálu, který se leskl jako kov,

světle modrou indickou šerpu kolem pasu a dlouhou bílou sukni, která jí při chůzi půvabně povlávala kolem lýtek. Objednala si a začala mě hledat očima. Seděli jsme asi patnáct metrů od ní. Sklouzla po mně pohledem, pak se vrátila. Chvilku si mě s naprosto neutrálním výrazem prohlížela a pak téměř neznatelně přikývla.

Když jsem o něco později vzhlédl, viděl jsem, jak se o její stůl opírá obtloustlý turista, naklání se k ní a hučí do ní. Na upoceně pleši se leskla světla lustrů. Nevěnovala mu sebemenší pozornost, zatímco on se usmíval s bohorovností opilců a lehce se potácel. Najednou vzhlédla, jako by si ho teprve teď všimla, a naznačila mu, aby se sklonil blíž. Položila mu dlaň na zátylek, přitáhla si ho a asi deset vteřin mu něco šeptala do ucha. Prudce se vztyčil a poodstoupil od ní. Nevzrušeně ho pozorovala. Vrazil zády do číšníka, pak se otočil a klopýtal zpátky ke svému stolku. Procházel těsně kolem nás. Měl nepěknou barvu a těžce supěl pootevřenými ústy. Skelným zrakem připomínal člověka, jehož právě krátký pohled do horoucích pekel obrátil na víru.

Sedl si, chvíli se šťoural v jídle a pak odešel.

Když jsem se po ní přiště podíval, místo u stolku bylo prázdné.

Zaklepala na dveře z chodbičky přesně v deset třicet. Chvatně vešla, hodila na mou postel malou leteckou cestovní tašku a velkou bílou kabelku, schoulila se mi do náručí a pevně mě objala kolem pasu. Celá se chvěla, ale mně připadalo, že vzrušení napůl předstírá. Tiskla se ke mně a šeptala: „Miláčku, miláčku, miláčku. Teď už jsem v bezpečí.“

Zlehka jsem se jí vyprostil a poodstoupil jsem. „Neměla jsi nic balit.“

„To já přeci vím! Taky jsem nebalila. Nezlob se na svou Delly. Jsem teď tvoje, brouku. Nakoupila jsem jenom pár drobností, samý levný věci, prostě nejnnutnější potřeby, kocourku, a malou tašku na to, co se mi nevešlo do kabelky. Ta je taky nová. Ans si všechny moje šaty pamatuje. Najde všechno kabelku, pas i peníze, co mi zbyly. Zmizela jedinež kostičkovaná noční košilka, kterou jsem si předtím připravila na posteli. Je v ty modrý tašce. Nechala jsem tam i krásné šaty, co jsem si dneska koupila, ani jsem je nevybalila. To ho přesvědčí, že jsem byla rozrušená. Na nočním stolku jsem dokonce od-

ložila svoje milovaný srdíčkový hodinky. Zmuchlala jsem deku, jako že jsem se pokoušela usnout. Ten vzkaz jsem připíchla k polštáři. Napsala jsem tam, cos mi radil, brouku, o ty zprávě z rádia a o Dee-Dee a Tami a že jsem pochopila, proč se tak divně chová. Dveře se zamykají klíčem, tak jsem jenom zaklapla. Ten lístek jsem složila a velkýma písmenama jsem na něj napsala Ans Terry. A napsala jsem mu, že po tom, co jsme provedli, už nemůžu se svým svědomím dál žít. Nezapochybuje ani na vteřinu! Takže jsem tady, celá jen pro tebe, úplně švorc, a mám jenom oblečení, ve kterém bych se normálně styděla objevit na ulici. Koupila jsem je, aby mě nikdo nepoznal. Koukej: krátká zelená sukně a tahle pitomá blůžička s námořnickým límcem, střevíce bez podpatku a punčochy jak pro třináctku. Počkej, posoudíš sám.“ Spěšně otevřela kabelku, vytáhla hřeben a posadila se před zrcadlo. Uvolnila sponky z vlasů, rozpustila je a se skousnutým spodním rtem tu plavou houštinu pročesala. Upravila je do dlouhého ohonu, začínajícího vysoko na temeni, tak, aby jí převážná část padala přes pravé rameno. Růžovou rtěnkou rozšířila rty. Nasadila si nové, čtverácky zkosené sluneční brýle s uzounkými rámečky, vstala a s úsměvem se předvedla.

„Tahle opustím tu talijánskou kocábku.“

„Poznají tě podle chůze.“

Klackovitě se prošla ke dveřím a zpátky, chodidla vytáčela ven, lehce se hrbila a značně uvolněně komíhala rukama. „Poznají?“

„Prima. Je ti osmnáct. Necelých.“

Sundala brýle, rozkročila se a pohlédla na mě s hlavou nakloněnou na stranu. „Už ses rozhod, že mě bereš. Poznám to.“

„Pod jednou podmínkou.“

„Jen si řekni.“

Položil jsem na skleněnou desku stolu list dopisního papíru s hlavičkou lodi a svoje pero. „Tady si sedni a piš, co ti budu diktovat.“

Když se s perem usadila, řekl jsem jí, aby nadepsala včerejší datum. „Policejnímu okrsku Broward Beach, Florida. Vážení...“

„No moment! Co to máš...“

„Piš. Můžeš to roztrhat, jestli odmítáš pochopit, k čemu to bude dobré. Klidně to roztrhej a pak z téhle kajuty vypadni.“

Hrbila se nad papírem jako šolačka a psala. Diktoval jsem: „Rozhodla jsem se, že si vezmu život a skočím do moře dřív, než tahle loď dopljuje na Floridu. Předám tento dopis osobě, která vám ho doručí.“

„Trošku pomalej, prosím tě.“

„Raději se utopím... než bych čekala, až mě zabijí... jako Evangelinu Bellemerovou. Tečka. Myslím, že všichni, co s tím mají něco společného, by měli pykat za svoje zločiny. Proto... se v tuto chvíli... chci ke všemu přiznat. Tečka. Popíšu vám..., kde je všechny najdete... a co jsme poslední... dva roky dělali.“

Čekal jsem. Dopsala, otočila se a upřeně si mě prohlížela. „To se tedy chceš pojistit opravdu důkladně.“

„Mysli, ženská. Pojistíš i sama sebe. Ans Terry se sesype v pěti minutách a potvrdí jim, že jsi skočila přes palubu. Poldové posbírají všecky, co s tím měli co společného, takže nezbyde nikdo, kdo by tě mohl začít hledat, pokud by někdy dostali nějaké echo. Ze záhrobí už si pro tebe nikdo nepřijde.“

„Asi máš pravdu. Ale strašně nerada takový věci píšu. Nemohli bysme to sepsat pozdějc? Věř mi, zlato, až budeme v bezpečí, hodím všecko na papír.“

„Napíšeš a podepíšeš všechno teď, Del, a až já budu mít v ruce zapečetěnou obálku, se známkou a adresou, pak se budem bavit o tom, nakolik ti důvěřuju.“

„Ty seš ale krut'ák krut'ácká!“

„Navíc volný jako pták a nehodlám na tom nic měnit. Pokud se ti to nelíbí, můžeš se zkusit dohodnout s Terrym a Griffem.“

Prudce se otočila zpátky ke stolku a popadla pero. „Dobře, dobře, ksakru! Co dál?“

„Slečna Bellemerová bydlela na Cove Lane 8000, v bytě č. 7B na Quendon Beach... pod jménem Tami Westernová. Tečka. Jak se jmenuje Griff?“

„Walter Griffin.“

„Na téže adrese bydlí v bytě 7C Walter Griffin, který ji pravděpodobně hodil pod jedoucí auto, když její likvidaci nařídil... jak se jmenuje Mack?“

„Webster Macklin.“

Při Meyerově trojím ostrém zaklepání na dveře kajuty prudce nadskočila. Dohodl jsem si s Meyerem celý kód, postavený na různých možnostech, jak na zaklepání odpovědět.

„Ano?“ zvolal jsem. Tím jsem mu naznačil, že mu podle našich předpokladů usnadnila práci a čtrnáctku nezamkla, takže Meyer může Ansovi uchystat suvenýrek.

„Promiňte. Zmýlil jsem si dveře,“ zamumlal.

Nedal jsem jí vydechnout. Tu a tam se cukala, například když jsem po ní požadoval, aby podrobně popsala poslední vraždu. Šlo o čtyřiapadesátiletého rozvedeného drogistu z Youngstownu v Ohio. Vyjel si na dovolenou sám a na palubu přišli jako manželé Terryovi každý s vlastním lístkem. Ve speciálním opasku vezl šestadvacet tisíc na hotovosti, výtěžek z prodeje obligací a ze zrušených pojistek. Ten opasek teď nosí Ans Terry a pan Powell Daniels třel z nánosu na mořském dně někde jihozápadně od Miami a pod letním oblekem má zcela jiný druh opasku, používaný potápěči, a v každé z jeho přihrádek má pevně zapnutou olověnou destičku.

„Řekla jsem mu, aby se jen tak procházel, dokud se nepřesvědčí, že nám přinesli zavazadla na palubu,“ vyprávěla. „Nastoupili jsme tentokrát odděleně, protože posádka už mě zná. Sešli jsme se v kajutě a připili jsme si na oslavu. Po ty skleničce vždycky úplně ztvrdli. Pak jsem otevřela Ansovi. Mohli jsme počítat tak se čtyřma nebo pěti hodinama, než jsme je propleskali, aby se trochu probrali. Od dřívějšíka jsme znali nejlepší místo na lodi. Je to na promenádní palubě, uprostřed lodi, takovejch deset metrů odzadu. Úplně na konci jsou dveře do jídelny. Shora tě nemůže nikdo vidět, protože na vyhlídkový palubě v tom místě není zábradlí a nahoře na sluneční palubě zas překáží záchrannej člun. Na levoboku i pravoboku je to stejný. Provedli jsme to vždycky tak asi ve tři ráno. Nejsou úplně probuzený, ale můžou chodit. My jsme je z obou stran podepírali. Když nás někdo potkal, prozpěvovali jsme a ptali jsme se ho, jestli už mu je lip. Já jsem se potom postavila k nejbližším schodům, a když někdo šel, mlaskla jsem. Ans je zvedl jako ospalá mimina, vyklonil se přes zábradlí a pustil je.“

Všechno jsem jí nadiktoval. Tu fintu s kartičkami pro návštěvy vydedukoval Meyer naprosto přesně.

Vrtalo mi hlavou, proč se tolik zjevně inteligentních mužských nechalo tak docela zmagorit.

„Ale, vždycky dokážeš rozeznat ty, co stojí za zkoušku a z nich ty, který by mohli připadat v úvahu. Nezačínáš si ženatejma a s těma, co se moc dobře vyznají. Pak z nich vydoluješ jméno, adresu hotelu a bydliště. Pokud musejí brzo odjet, můžeš to zabalit. Někdy to trvá i deset dní, než se najde jeden vhodnej a pak se jméno předá Mackovi, kterej ho prověří. I potom to Mack mockrát stopnul. Musely jsme několikrát chlápka pustit k vodě buď proto, že byl moc důležitěj a měl moc peněz, nebo zas proto, že by nedokázal schrstit těch minimálních dvacet tisíc. A když jsme dostali zelenou, dráždily jsme ho pořád dál a občas jsme si ho pustily k tělu. Všecky jsme používaly stejnej postup. Musíš hodně brečet. Vykládat mu, že se s ním nemůžeš scházet, že je to moc nebezpečný. Slejzáš se s ním na zastrčených místech v nejnemožnější dobu. Pak se mu přiznáš, že tvůj bejvalej je na hlavu a že tě chce zabít. Řekneš chlápku, že se o něm ten cvok dozvěděl a přinutíš ho, aby se ubytoval někde jinde pod jiným jménem. A pak to s ním rozjedeš naplno a začneš ho rajcovat, jako že ses do něj blázen a vykládáš mu, že takový to nikdy předtím nebylo. Jak si to s tebou může rozdat častěj, zbaští ti každou pitominu, co mu nakukáš, a udělá každou blbost, jakou mu řekneš. Takže předstíráš, že tě někdo chce zabít a hučíš do něj, že nezbejvá než odjet pod falešným jménem výletní lodí a vzít s sebou spoustu peněz, protože máš v Kingstonu nebo v Saint Thomasu nebo někde, kam ta loď jede, dávnou přítelkyni, která zas má někde o samotě domek a může to zařídit, abyste tam spolu pod nějakým jiným jménem zůstali neomezenou dobu. V tyhle fázi už všichni příbuzný a přátelé a společníci od něho dostávají pohlednice ze Spokane nebo z Toleda nebo z Albuquerque nebo odněkud, a tam nejspíš začnou hledat, když od něj potom žádná další zpráva nepřijde. Postupovaly jsme vždycky podle stejného klíče, ale Dee-Dee je zpracovávala trochu jinak než Tami nebo já, a já zas jinak než Tami. Jak mu dáš naději, že spolu budete pár dní sami na lodi, nedokáže už na nic jinýho myslet. A je daleko bezpečnější, když ho přesvědčíš, že se s ním vůbec nemůže objevovat na veřejnosti. Vždycky jsem na loď brala kufr i Ansovi. Nedokázala jsem je pokaždý zpracovat stejně rychle. Jeden mi utek

den před odjezdem a Tami a Dee-Dee mi kvůli tomu děsně vynadaly. Myslím, že když se to vezme kolem dokola, Dee-Dee je dokázala nejlíp zblbnout a nejrychleji omotat kolem prstu. Zásadně jim nesmíš dát hned na začátku najevo, že tě lehko dostanou, jinak to zbabráš. Všichni osamělý mužský přes pětáctyřicet jsou děsně zatížený na mladý holky a toho musíš umět využít.“

Trvalo dlouho, než jsme výpovědi dali náležitou formu. Nakonec rezignovala a už se ani nevzpírala, když jsem po ní chtěl seznam všech čtrnácti obětí. Zmohla se jen na devět a ještě si dvěma jmény nebyla úplně jistá. Odhadovala celkový výtěžek dvojice na něco pod čtyři sta tisíc.

Byly asi dvě pryč, když unaveně zakňourala: „Miláčku, mně už fakticky upadne ruka. Chytá mě do ní křeč.“

„Odpočiň si, já si to přečtu.“

Podala mi patnáct stránek pokrytých nevypsáním rukopisem, písmo skloněné doleva, zatímco řádky se svažovaly doprava. Každému vyšetřovateli by dopis poskytl víc než dost důkazů. Nemělo smysl z ní páčit víc. Hlava jí co chvíli klesala. Byla duševně i fyzicky vyčerpaná.

„Dobře, Del. Připíšu ještě kousek na závěr. Jsi připravená. Nový odstavec. Ansovi o tomto dopise neřeknu. Nechám mu lístek..., že jsem se zabila. Tečka. Připíchnu ho na polštář... zítra večer... až se opět opije do němoty. Tečka. Lituju všeho... co jsme těm lidem udělali. Tečka. Jsem ráda, že jsem napsala... tento dopis. Tečka. Pane, buď ke mně milosrdný. Tečka. Podepiš to, Del.“

Pohlédl jsem jí přes rameno. Podepsala se Adele Whitneyová. Zaváhala. „Když mě párkrát zatkli, třeba v Chicagu, řekla jsem jim svoje pravý jméno.“

„Napiš je tam taky.“

„Jane Adele Stusslundová,“ podepsala se. Pero jí vypadlo z prstu a pod podpisem se rozstříklo pár kapek inkoustu. Vstala, obrátila se a přitiskla se ke mně. Zešíroka zívla, zachvěla se a opřela mi čelo o bradu.

„Dostanu jedničku s hvězdičkou, pane učiteli?“

„Velikánskou jedničku, Jane.“

Ucukla hlavou. „Neříkej mi tak.“

„Dobře, nebudu.“

Opět zívla. „Jsem přišerně zničená, miláčku. Sotva stojím na nohou. Co kdybys mě svlékl?“

„Měli bychom se radši pořádně vyspat. Zítra to nebude žádná psina.“

Chladně a zkoumavě si mě změřila. „Spočítala bych na prstech jedny ruky, kdy mě kdo odmít, kamaráde. Seš teplej, nebo co?“

Pomalu jsem složil objemné doznání a zasunul je do obálky. Monika D. se prudce zhoupla přídí dolů, až stěny kajuty zavrzaly, oba jsme ztratili rovnováhu a udělali úkrok stranou, jako bychom začínali nějaký improvizovaný tanec. Vpluli jsme do průlivu New Providence, kde se do nás opřel silnější vítr.

„Zítra tě zašiju na bezpečné místo v Lauderdale. Nějaké čtyři pět dní potrvá, než zařídím pár věcí, co mi visí v luftu. Ještě budeme mít fůru času, abychom se sblížili, Del.“

Přimhouřila velké, třpytivé oči a naklonila hlavu na stranu. „Jistě,“ opáčila suše, posbírala kabelku a tašku a práskla za sebou dveřmi koupelny.

Než se vrátila, zhasl jsem. Přichystal jsem si kalhoty, košili a boty na úhlednou hromádku, tlustou obálku jsem zastrčil do zadní kapsy kalhot a klíč od kajuty do postranní, Zalehl jsem ve spodkách pod příkrývkou. Sítí řas jsem viděl, jak Del stojí nehybně v žlutém obdélníku koupelnových dveří. Hustá hříva jí padala na záda jako Alence v Říši divů. Volná noční košile propouštěla téměř všechno světlo z koupelny; měla krátké rukávy, kolem krku krajky a sahala asi deset centimetrů nad kolena. V tomhle se Del hodlala jít utopit.

Zhasla. Ticho zesilovalo zvuky na lodi: šplouchání vln, protínaných trupem, téměř neslyšitelný svist převodů v podpalubí a drobný, fázovaný chrastot rezonujících přepážek.

V nohách postele se prohnula matrace a příkrývka se mi přitiskla k chodidlům. Drobná ručka našmátrala moje koleno a jala se se je hníst buclatými prstíky.

Zanaříkala tím zpěvavým hláskem šestnáctileté holčičky, sladkým jako karamel: „Připadám si, jako kdybys mě nechal stát venku na dešti. Odtahuješ se ode mě, jako kdybych byla nějaká prolhaná

poběhlíce. Slova přece tolik neznamenaají. Víš, jak si teď připadám? Propána, Traviši, to jsem taková příšerná mrcha, že se mě nemůžeš ani dotknout? Chtěli mě zabít. Necítím se takhle vůbec v bezpečí. Prosím tě, miláčku, obejmi mě. Pomiluj mě. Pak ti budu úplně a doopravdy patřit a bude nám spolu krásně. Prosím!“

Zaskočilo mě deprimující zjištění, že ve mně roste dravá chuť si to s touhle vyplašenou mrňavou rozhod' nožkou rozdat. Vangie byla mnohem hezčí a solidnější, ale nerozehrála ve mně ani nerv. Zato tuhle bych byl s gustem zatáhl pod deku. Možná každého někdy v životě neodolatelně přitahuje něco sladce nahnílého, čím by sám sebe maximálně shodil. Měl jsem nutkání strhnout ji pod sebe a vklouznout do té horké, proškolené pasti, která připravila čtrnáct chlapů o život. A navíc jsem si svoje choutky dokázal hned pádně odůvodnit: Pak ti přece bude bezmezně důvěřovat. Dělej, uklidni ji. Jsi přece kus chlapa. Ztratíš ze života pouhopouhých devět minut. Ženská je ženská a nikoho neubyde.

Ale ano, McGee. A dlouho si to neodpustíš.

Nějaké gesto jsem ale udělat musel. Potřebovala ukonejšit. Posadil jsem se, přisunul se k ní, objal jsem ji a přitiskl si její hlavu k rameni. „Všecko dopadne dobře, děťátko, neboj.“

Chvěla se a prudce oddychovala. Stihla si už svléknout košilku a moje ruka nahnátla rozpálenou kůži, hebkou jako samet. Přivinula se. „Dělej kocourku. Propána, ty mě tak vzrušuješ, že už skoro jsem.“

„Ne, zlatíčko. Počkáme a dáme tomu pořádnou formu. Já potřebuju k milování pravou chvíli a místo, a když trochu počkáme, bude to teprve pořádný odvaz. K čemu spěchat? Až vypadneme z lodi, někde se bezpečně ukryjem, nervozita pomine a nevylezeme celé dny z postele.“

„Ale tím teď přece nic nepokážeme.“

Napadlo mě, jak na ni úplně ztratím chuť. Z té boubelaté pusinky se mi lehce zvedal žaludek. Tvrdým a dlouhým polibkem jsem jí drtil rty o zuby, lámal krk dozadu a mačkal hrudní koš. Když jsem ji posléze pustil, funěla jako parní stroj. Otočil jsem ji na břicho a plácnul jsem ji přes zadeček, až to mlasklo.

„Au! Co to děláš!“

„A zpátky do postýlky, děťátko!“ Mrmlala něco rozmrzele, ale když zalezla pod deku, zahihňala se. „Teď mám alespoň důkaz, že nejseš přihrátej, brouku!“

„Snaž se trochu prospat.“

Počítal jsem, že ji zmůže vyčerpání z prožitého strachu. Poskytl jsem jí, jak jsem doufal, dostatečně dlouhou dobu, vstal jsem a v tichosti jsem se spěšně oblékl. Sklonil jsem se nad ní a slyšel jsem tiché, vrnivé pochrupování, jaké vydává člověk ponořený v nejtvrdším spánku. Zamkl jsem za sebou dveře.

Meyer mi otevřel a rozespal na mě zamžoural. V pruhovaném zeleno-černo-oranžovém pyžamu vypadal jako medvědík atrakce na pouti. Zíval, vzdychal, ale usadil se na místě, kam dopadalo nejjasnější světlo, a rozložil před sebou Delino doznání. Okamžitě přestal zívat a vzdychat. Četl tak soustředěně, že mě snad úplně přestal vnímat. Skončil, složil papíry a zasunul obálku do saka ve skříni.

Pak se podmračeně zahleděl někam za mě a povídá: „Bylo by absurdní, Traviši, moralizovat její počínání v nějakých simplistických výrazech a prohlašovat, že je zkažená a bez citu.“

„Prokrindapána, Meyere!“

„Vhodnější odpověď bychom mohli nalézt v knize, jejíž autorka mi momentálně vypadla z paměti. Myslím, že titul zní Já a Nejá. Je to rozvedená interpretace jednoho aspektu Jungovy teorie.“

„V tuhle pozdní hodinu?“

„Rozpracovává v ní myšlenku, jak otřesně málo lidí si v tomto světě uvědomuje, že kolem nich skutečně žijí a vnímají ostatní lidské bytosti. Jedná se o naprostý nedostatek empatie v lidském počínání. Lidé sice sami sebe považují za skutečné, ale postrádají dostatek představitivosti, aby si uvědomili, že ostatní existují stejným způsobem a na jejich úrovni. A tak, i když dodržují všechny požadované společenské regule a osobní vztahy, druzí jsou pro ně spíš jen objekty. A pouhé objekty v nich přece nemohou vyvolat psychické trauma. Ta dvojice odstranila čtrnáct objektů, nikoli čtrnáct svých bližních. Jejich úzkost nepramení z lítosti, ani ze soustrasti nad mrtvými objekty, ale pouze z vědomí, že společnost na takové počínání pohlíží s nevolí.“

„Meyere, prosím tě!“

„V jistém smyslu by jim člověk mohl závidět, protože na rozdíl od nás dvou, Traviši, se oni nedokážou s někým ztotožnit, projektovat se do jeho nitra. My ano, a hodně krvácíme. Zkoušíme i pro ženu tak ubohou jako slečna Bellemerová. Ty nemůžeš zapomenout na Griffův zátylek. Tahle dvojice proplouvá životem zcela nezatížena takovými nepohodlnými zavazadly. Není zajímavé aplikovat toto pojetí svědomí na osobní cíle?“

„Už jsi skončil?“

„Verbalizace mi vždycky pomáhá objevovat vzájemné souvislosti.“

„Meyere, jak to dopadlo?“

„Aha! Moje malá návštěva? Vplížil jsem se tam jako úplný duch. Po chvilce jsem si začal uvědomovat, že tou kajutou mohu klidně pochodovat s píšťalami a bubny. Srdce mi přestalo bušit v hrтанu a sklouzlo na patřičné místo. Vybral jsem pro naše maličké wudu působivé místo. Zátka v umývadle zřejmě těsní dobře a naštěstí je umývadlo dosti hluboké, takže ji voda nadnáší. Porézni kámen se nasákl a panenku přidržuje u dna. Mírně se kolébá spolu s lodí, působí to až hrůzostrašně. Opilci se často musí nad ránem vypravit do koupelny, proto jsem tam nechal našemu příteli rozsvíceno. Jak se v člověku začíná probouzet kocovina, svět mu připadá trochu jako přelud. Možná, že nějakou dobu potrvá, než odliší skutečnost od napodobeniny.“

„Občas mě upozorni, abych tě v tuto hodinu nebudil. Řečníš, až mě pobolívá hlava. Spíš uvažuj, kde se momentálně nacházejí peníze Powella Danielse.“

„Na Terryho bedrech. No a?“

„Pokud nechceme, aby nám úspěšně pláchl, měli bychom mu přistříhnout křídýlka.“

Pohlédl na hodinky. „Jsou čtyři pryč. Narkotické účinky už ochabují. Spí takových sedm hodin. Neriskuj zbytečně, Traviši. Je to nebývalé bicepsiální bestie. Co kdybys ty peníze nechal na pokoji?“

„Zkusím to.“

Bystré oči mě zkoumavě pozorovaly. „Shledávám toto nutkání podivným. Tvoje obvyklá jarost jaksi zakysla. Že by se ta mrská mrňavá dožadovala zpečetění dohody po svém způsobu?“

„Schovej ten špendlíček, Meyere.“

„A ten husarský kousek má být pokáním, že, důkazem nezkorodovaných hodnot v osobnosti pana McGeeho, symbolickou očistou pokáleného štítu.“

„Ty si vážně myslíš, že bych si z něčeho takového odkrojil?!“

„Milý hochu, kdybys si to myslel, nevtipkoval bych nejspíše na tak ožehavé téma.“

„Věz tedy, že jsem nebyl příliš daleko.“

Oči mu vystoupily z důlků. „Skutečně?“

„Zřejmě jsem méně háklivý, než jsem si myslel. Takže vzduch přece jen trochu páchne pucováním štítů.“

„Pouze apologetové považují pouhý chtíč za poloviční skutek. Nepodlehl jsi. A kdybys byl podlehl, děva je konec konců mladá, dobře vypéřovaná, promazaná a nepochybně vysoce obratná. Každý rodič ti poví, že když oblékneš dítě do nejsvátečnejších šatů a pošleš ho ven, ať si jde hrát, najde si tu nejhlubší, nejmazlavější blátivou louži ve městě a bude se v ní cachtat, přestože si jasně uvědomuje, že až přijde domů, čeká je pořádný sekec. Bahno v sobě skrývá jakousi hypnotizující rozkoš.“

Zazubil jsem se na něho. „Potřebuji si vás brát s sebou častěji, sire. Fajn. Všechny povinnosti jsou ti jasné?“

„Naprosto. A s tím fešákem opatrně.“

Vyšplhal jsem po žebřících na zádi na vyhlídkovou palubu a postál jsem chvíli vzadu u zábradlí. Kolmo na nás vanul severozápadní vítr. Loď pobrukovala a supěla po černé, zvlněné hladině, zvířená brázda za ní lehce zelenobíle světélkovala.

Uvažoval jsem, zda si nemám dodat jistoty nepatrnou váhou svého bodyguardu. Nechtěl jsem však riskovat, že probudím Del. A taky jsem si odmítal připustit, že bych nedokázal zvládnout spícího opilce, byť by mu na těle hrál sebevětší počet svalových provazců.

Nesmírně tiše jsem zavřel dveře čtrnáctky a dlouho jsem nehybně čekal, až se můj zrak přizpůsobí matné záři světla v místnosti, vycházející ze žluté šterbiny pod dveřmi koupelny.

Konečně se přede mnou začaly vynořovat tvary: spící Terry, nezřetelné obrysy nábytku, dokonce i obdélníček lístku připíchnutého k polštáři na prázdném lůžku. Přesunul jsem se ke kulatému okénku a roztáhl jsem záclony, aby světlo z lampy na palubě víc pronikalo dovnitř. Odtud jsem ho mohl pozorovat shora a slyšet jeho pomalý, chraplavý dech. Ležel na levém boku, zakloněný mírně dozadu, ruce zasunuté pod polštářem, pravé koleno pokrčené.

Přešel jsem za něho. Byl přikrytý do pasu. Sáhl jsem přes něho pravičkou, opatrně jsem oběma rukama nadzvedl příkrývky a pomalu jsem je překládal napůl dozadu, až měl ohyb pod pasem. Uchopil jsem cíp kabátku od pyžama, v němž spal a přehodil jsem ho vzhůru. Kolem štíhlých boků Muže s velkým M se černal opasek s penězi, široký asi deset centimetrů. V té tmě jsem neviděl na zapínání. Připadalo mi, že je to jeden z těch typů, co se vyrábějí z látky na vojenské maskáče a mají vpředu dva řemínky a dvě spony nad sebou.

Nesmírně opatrně jsem po látce přejel špičkami prstů. Vpředu, přesně uprostřed Terryho pupku, jsem nahmatal okraje kovové přezky a proužky řemínků. Jak dýchal, břicho se mu nadzvedávalo a klesalo. Zavřel jsem oči, abych veškerý cit soustředil na hmat, a zjistil jsem přesně, jak jsou zapnuté. Jeden po druhém jsem pásy vyprostil z kožených ok. Další krok byl obtížnější vytáhnout řemínky zpod první kovové části přezky. Na konci každého výdechu se Ans lehce uvolnil. Jemně jsem zatahal vždycky, když vydechl, a pokaždé jsem získal tak osm milimetrů. Na oba pásy jsem potřeboval dvanact výdechů. Pak už opasek držely jen malé kovové hroty, zasunuté do dírek v řemíncích. Nejprve jsem sevřel spodní kroužek. Po každém výdechu jsem riskl mírně zesílený tah. Vzápětí jsem ve špičkách prstů ucítil lehké škubnutí, jak přezka povolila. V tu chvíli jsem měl jasno, jak to provedu dál. Rozepnu druhý, pak zlehka rozložím opasek tak, aby na něm ležel. Potom už by opatrnost jen zvyšovala riziko. Prostě opasek pevně uchopím, prudce jej zpod Anse vytrhnu a

budu venku, než si postačí vytrít pavučiny z očí. Snad na chodbičce nepotkám nikoho ze společnosti.

Asi jsem se víc soustředil na poslední kroky než na poslední přezku, nebo jsem příliš silně zatáhl. Zabrumlal, otočil se ke mně a hmátl dolů tak rychle, že mi prsty přejel po ruce dřív, než jsem ji stačil odtáhnout.

Slyšel jsem, jak ohmatává přezky. Prudce se posadil. „Ty děvko!“ povídá. „Ty mrcho zkurvená, co vyvádíš?“

Když jsem viděl, jak se natahuje po vypínači, sepnul jsem pevně ruce a sekl jsem do obnažené strany hrdla. Ve tmě jsem však udeřil příliš dozadu a pěsti se odrazily od mocného balíku trapézového svalu. Zaskočilo mě, jakou rychlostí se vymrštil z lůžka, vrazil mi ramenem do hrudi, sevřel mě mohutnými pažemi a tlačil mě dolů na prázdnou postel, až jsem cítil, že se mi prohýbá hrudní koš. Navíc prozíravě tiskl obličej na mě, takže jsem se mu nemohl dostat na oči. Zachrčel námahou a mně už se za očima zvedala tma. Tloukl jsem ho pěstí do zátylku, ale nemohl jsem těm nemotorným ránám dodat větší razanci; našel jsem ucho, zežmoulal je a pokusil jsem se je ukrotit, ale bolest jen zvyšovala jeho sílu. Pak jsem objevil poslední šanci: zasadil jsem mu palec pod sanici, zapřel jsem ostatní prsty o jeho býčí šíji, abych zvýšil tlak páky, a s ochabujícími silami jsem zaryl palec, jak hluboko to šlo. Zasípěl a tlak povolil alespoň natolik, že jsem dostal opět něco vzduchu do plic a zahnal tmu z očí. Najednou mě pustil, rozpráhl se rukou dozadu a pokusil se mi zasadit přímou ránu pěstí do obličeje; odhadl však špatně vzdálenost a udeřil mě zpředu prudce do hrdla. Bolest ve mně vyvolala takovou křeč, že jsem vymrštil sebe i jeho z postele a dopadli jsme do uličky. Zdálo se mi, že mám hrdlo plné sekaného šterku. Ležel pode mnou. Zvedl jsem mu hlavu za uši a třásl jsem s ní dvakrát o zem, jak nejsilněji jsem dokázal. Překroutil se na bok, opřel se o ramena, sevřel mi hrudník nohama pevněma jako mramor, a kdybych mu byl dopřál ještě půl vteřiny navíc, byl by to býval můj konec. Zběsile jsem mu hmátl po rozkroku. Spíš vypísl než vyjekl, mrskl sebou na stranu, uchopil mě za prsty, uvolnil stisk, zvedl se dřív než já a kopl mě tvrdě a přesně do brady předním polštářkem pravého chodidla. Složil jsem se na

záda, naprosto při vědomí, ale úplně neschopný pohnout prsty, přesunout jazyk na druhou stranu úst či jen mrknout.

Naprosto chladně jsem uvažoval, že teď by mohl naše malé kočkování zakončit nejspíš tím, že vysoko zvedne bosou nohu a dupne mi na krk. Zábradlí je naproti dveřím, necelé tři metry po temné palubě. „Pro takové jsi pouhý objekt,“ slyšel jsem Meyerův profesor-ský tón.

Jak se loď houpala, kutálela se mi hlava ze strany na stranu. Když se překulila k němu, mohl jsem ho sledovat. Seděl na okraji postele, hlavu mezi kolena, a tiše pofňukával.

Vstal, obezřetně se kolem mě protáhl, jako by ho bolel každý krok, zlomil se v pase, přešel ke dveřím koupelny a otevřel je. Pohnul jsem prstem, dokonce celou rukou. Ohnul jsem pravou nohu v koleni. Převalil jsem se na tvář, zapřel jsem se dlaněmi o podlahu, zvedl jsem svých osmdesát tun na lokty a kolena, natáhl jsem se, zachytil se desky u nohou lůžka a postavil jsem se na makarónovité nohy. Skláněl se nad umývadlem. Jednou rukou si držel přirození a v druhé svíral mokrou panenku, pod kterou se houpala napodobenina tvárnice.

Zavíral a otevíral ústa, nevydal však ani hlásku. Do svalů se mi vracela šťáva jako Pepkovi Námořníkovi, když si v televizní reklamě hodí do jícnu pořádné sousto konzervovaného špenátu. Připadalo mi, že tam ztuhl a nevnímá mě ani cokoli jiného. Šel jsem ke dveřím. Věšák byl natočen velice výhodně, ve výšce mých prsou, metr ode mne. Stáhl jsem z tyče ručník, omotal jsem si pevně pravou pěst, zapřel jsem se patami o podlahu a ještě jsem zvýšil švih otočkou v bocích. Pěst prolétla těch pětadvacet čísel k místu zásahu a pak ještě skoro metr, až jsem si málem rozbil klouby o podlahu. Přešlápl stranou a šel do kolen tak bezvládně, že se mu po dopadu čelo odrazilo od kachlíků. Opasek s penězi čouhal zpod postele. Druhý řemínek při rvačce praskl.

Před odchodem jsem se ještě naposledy rozhlédl. Uložil jsem Terryho předtím zpátky do postele, ve stejné poloze, v jaké jsem ho našel. Pravidelně oddechoval. Díky zbylému řemínku mi opasek s penězi bezpečně přiléhá k břichu pod košilí. Obě části panenky jsem odnášel v ruce. Ulomená hlavička se ztratila kdesi v koutě, ale hou-

pání lodi mi ji opět přikutálelo do ruky. Vodu z umývadla jsem vypustil.

Zítřka těžko rozezná, co z toho se mu vlastně zdálo.

Když se ráno ozvalo houkání, zvonění a pokřik na chodbách, spěšné ťukání na dveře kajut a hlášení rozhlasu, aby všichni co nejrychleji vynesli zavazadla na chodbu, chvatně jsem se oblékl. Del se ani nepohnula, spala dál v tůni svých plavých vlasů, odulou pusinku otevřenou a pod očima kruhy od únavy.

Podle malé kartičky na klopě se ubytovací steward jmenoval Arturo Taliapeloleoni.

Vmanévroval jsem ho do zadního koutku jeho těsného kanclu. „Scusi,“ povídám. „Musím vás požádat o něco velice důležitého, per favore.“

Pohmožděné hrdlo dodávalo mému hlasu výrazně spiklenecké zbarvení. Zatvářil se vyplašeně. „É?“

„Jsem na numero sei. Tady máte důkaz, že skutečně kráčí o velice choulostivou věc.“

Přijal bankovku zcela ledabyly, zřejmě ji považoval za desetidolarovku. Pak uviděl druhou nulu, krev se mu vytratila z tváří a zachověl. „Pokud je to něco, co je v mé moci, signore.“ Bankovka bleskově zmizela.

„Koupil jsem lístek jen pro sebe, ale teď se v mém apartmá nachází dáma. Přestěhovala se z jiné kajuty na lodi. Je nesmírně důležité, abychom mohli oba na lodi zůstat alespoň do deseti hodin.“

„Ale to je zcela vyloučeno!“

„Mnoho věcí se dá zařídit. A tohle se opravdu zařídit musí. Jinak se třeba stane, že vyjde z celnice a tam ji, přímo před očima vašich cestujících, zastřelí její manžel. Často jedná ukvapeně. Mohl by poranit lidi kolem. To by společnosti neprospělo.“

Teď mu zesinaly i rty. „To bychom si vskutku nepřáli. Ale jak proclíte zavazadla?“

„Její kufry odnese její partner. Moje vezme někdo jiný, přítel. Projdou celníci a zmizí.“

„Ale když budou dva cestující scházet?“

„Tomu, kdo je počítá, byste mohl vysvětlit výjimečnost situace.“ Vytáhl jsem z kapsičky košile další bankovky, dvacet a padesátido-

larovku. Padesátku jsem mu dal. „Tohle by mohlo zaplatit za jistou spolupráci při počítání?“

„Pravděpodobně.“

Dal jsem mu dvacku. „A tohle je pochopitelně pro vás a pro pokojskou.“

„Ale úklid a dezinfikace už začínají. Od kajuty ke kajutě.“

„Copak člověk ve vašem postavení nemá nějakou kartičku, kterou může pověsit na oboje dveře numero sei, kde by stálo, aby apartmá vynechali, dokud neudělají nějakou další práci? Konec konců, jak mi říkali, odplouváte domů až v pátek.“

„Bude to velice těžké, ale...“

„Kolikrát má člověk příležitost zachránit život krásné ženě?“

Napřímil se a vystrčil bradu. „Spolehněte se.“

„Děkuji vám za laskavost a ochotu.“

Když jsem se vrátil do kajuty, pořád ještě spala. Vytrídil jsem pár nejnutnějších věcí, které bude potřebovat. Hladce se složily do kabelky. Žlutobíle kostkovanou noční košili jsem strčil do letecké tašky a splácl jsem ji tak, aby se vešla do moje, opět jsem za sebou zamkl a vlekl jsem kabelu k Meyerově noře.

„Ty ses nachladil?“ vyptával se.

Hodil jsem tašku na zem před kajutou vedle něho. Obě jsme opatřili visačkou. Obě dopraví při celní prohlídce na stůl M. Zavřel jsem dveře, vyhrnul jsem košili a odepnul pásek s penězi.

Než jsme ho připevnili k Meyerovu břichu, museli jsme pomocí provázků přemostit patnácticentimetrovou mezeru od konce řemínku ke sponě.

„Jen pro případ, že při vystupování z téhle kocábky něco kiksne,“ vysvětloval jsem. „Kdyby si někdo myslel, že to zdržení na lodi je mazaná pašerácká finta.“

Upravil si košili a poplácal břicho. „Ekonom by tedy takhle ubohým způsobem s penězi nakládat neměl.“

„Jistě. Za tu dobu, co tu stojíme, už by na úrocích vynesly dvaadvacet centů. Tvým příštím úkolem bude chovat se jako nedůtklivá baba v samoobsluze.“

„Pokud nebudu na břehu první, horší než třetí místo určitě neobsadím.“

„Tvoje umělecké dílo jsem hodil do moře. Omlouvám se.“

„A toho chlápka s ním?“

„Ne. Nejspíš si bude lámat hlavu, co z toho byl sen. S určitostí ví, že ho nezbořila Del. Panenku si prohlédl a dostal z ní šok. Po menším kočkování se mnou se mu poněkud přitížilo, protože jsem ho pak uložil do hajan. Podplatil jsem stewarda. Naše rajda chrní, jako když pilou řeže, a my dva jsme vypráskaná dvojčka oboustranně trestuhodných prevítů.“

„Oboustranně?“

„Je totiž fuk, jestli se na nás koukáš zezadu nebo zepředu.“ Otevřel jsem dveře. „Hodně štěstí.“

Když jsem se vrátil do šestky, visely na obou dveřích zdobně psané italské cedulíčky. Vešel jsem a zamkl zevnitř. Její postel byla prázdná, zato pootevřenými dveřmi koupelny bylo slyšet tekoucí vodu.

Zaklepal jsem.

„Miláčku?“

„Všechno vyřízeno.“

„Pojď dál, brouku.“

Vstoupil jsem. Dvě malé žárovky vrhaly po nevelké koupelnu šeré světlo. Omývala se vsedě ruční sprchou. Vlasy, svázané na zátylku, jí padaly na záda. Tvář měla čistě vydrbanou, na bradě jí zasychaly zbytky mýdlové pěny. Pohlédla na mě s úsměvem a něhou ve velkých zelených očích.

„Dobré jitro, láska.“

„Slyšela jsi, že jsem...“

„Jasně. Věděla jsem, že všechno zvládneš.“ Namydčila zinku, podala mi ji a řekla: „Uměj mi záda, jo?“ Natáhla ruku dozadu, přehrnula si vlasy nahoru a opřela se čelem o mokrá kulatá kolínka.

„Čestný slovo, já se do ty pitomý vany sotva vlezu a přitom jsou na lodi ženský, co mají zadek jako sud. Určitě je musí páčít tlupa mrňavejch Taliánků. Každou chvilku mě probudil rambajz venku, ale hned jsem zase usnula. Hotovo, drahoušku? Díky. Koukni, vezmi tu sprchu a spláchni mi mejdlo. A pak mě osuš, abych si mohla spustit vlasy. Fakt, jsou tak hustý a těžký, že když se namočí, schnou celý hodiny.“

Když jsem splnil její prosby, setřásla vlasy zpátky, vymáchala zinku, vyždímala ji, znovu ji namydčila a podávala mi ji: „Když jsi mi tak hezky umyl záda, musíš mě umejt ještě zepředu.“

„Na legrácky není čas, děvenko. Pospěš si.“

„Co ses tak naštvanéj? Tys nastyd? Chraptiš. Tak si támhle sedni a povídej si se mnou.“

„Nejsem naštvanéj, ale nervózní. Kdyby moje ujednání nevyšlo, a někdo z posádky nebo celníci nám začali bušit na dveře, radši bych tě viděl oblečenou a nachystanou.“

„Dobře, kocourku,“ prohlásila nečekaně pokorným a poslušným tónem.

Ve tři čtvrtě na osm jsem vyšel na palubu a podle boje v průlivu jsem odhadl, že za třicet minut přistaneme. Potkal jsem Artura Talia-peloleoniho a utopil jsem v jeho kapse další bankovku, aby nám přinesl snídani. Za deset minut přinesl táč. Zahnal jsem Del do koupelny, abych mohl od stewarda převzít snídani, zatímco on se mi snažil nenápadně pokukovat pod ramenem. Odkráčel se spikleneckým úšklebkem.

Když uviděla jídlo a především karafu brandy, kterou jsem objednal ke kávě, vypískla radostí. Sotva se usadila a lokla si ledového džusu, naklonila hlavičku na stranu a povídá:

„Ty, poslyš, my zpomalujeme.“

„Projíždíme vlnolamy.“

„Kdy vystoupíme, miláčku?“

„Asi v jedenáct. Chtěl bych se tam zajít na pár minut podívat a přesvědčit se, že Terry při odchodu nezpůsobí žádný velký rozruch.“

„Odplíží se jako zpráskanej čokl, věř mi. Proč si s ním dělat starosti?“

„A taky se chci podívat, jestli tam na vás dva náhodou nečekají policajti. Pokud se celá akce provalila, mohli vyhrabat víc, než si myslíš. Budu jen přihlížet a uvidím, jestli si ho někdo neodvede, až bude vystupovat. To by nám mohlo zamíchat karty.“

Přestala žvýkat a zeptala se se sladkým rohlíkem v puse: „Jak, zamíchat?“

„Pokud se na tebe budou informovat u někoho z vedení posádky, steward si dá okamžitě dvě a dvě dohromady a bude mít v tu ránu plné kalhoty.“

Začala opět pomalu žvýkat. „Ty, poslyš, tak rychle se ničeho domáknout nemohli. To ne.“ Mrkla na mě. „Zato se pěkně rozjedou, jen co dostanou moje doznání. Cos s ním vlastně udělal?“

„Napsal jsem na ně adresu a dal jsem je svému příteli, aby je na pevnině hodil do schránky.“

„Drahoušku, myslím, že jsme je měli poslat my. Co když něco zvětří? Kdyby mně dal někdo dopis adresovaný policajtům, nevydržela bych zvědavostí.“

„Tady rozhoduju já. A ty děláš co?“

„Já... já dělám, co ty řekneš. Dobře, miláčku. Zůstane to tak. Ty poroučíš, já poslouchám.“

Vypil jsem spěšně druhý šálek kávy, nakázal jsem jí, aby na žádné klepání neotevírala, a zamkl jsem dveře zvenčí. Vyšel jsem na promenádní palubu. Manévrovali zvolna pravobokem k přístavní hrázi. V ranním slunci postávala za metr a půl vysokým drátěným plotem asi stovka opálených lidí v pestrých šatech a čekala na cestující a posádku poslední vyjíždky Moniky D. v této sezóně. Mávali. Doléhal ke mně jásot na přivítanou. Parkoviště se třpytilo vozy. Posádka nahazovala těžké manily a dělníci v přístavu upevňovali smyčky na mohutná pacholata. Navijáky na palubě zasténaly, napjaly lana a zvolna přitahovaly loď bokem k hrázi. Hluboké brumlání strojů utichlo a zbyl jen tichý svist generátorů, které dodávaly kotvící lodi nezbytný elektrický proud. Spustili a zahákli dvě lávky a ve chvíli, kdy po nich sestupoval kapitán a dva důstojníci ve sněhobílých uniformách s kabelami a kufříky v rukou, tlampače na palubě začaly pokřikovat na cestující, aby se shromáždili u můstku na středu promenádní paluby a byli připraveni vystoupit, jakmile budou z lodi odvezena zavazadla.

Přesunul jsem se víc na zád', odkud jsem viděl na začátek můstku. Spatřil jsem Meyera prvního v řadě, s břichem opřeným o závoru. Vypadal velice rezolutně. Dole v trupu otevřeli průvlak a z hráze k němu přisunuli samospádový dopravník. Spouštěli po něm zavazadla a nosiči nakládali první velký ruční vozík. Odvezou ho do celnice

a začnou nakládat druhý, zatímco v celnici další nosiči spěšně přenesou zavazadla abecedně podle visaček do jednotlivých oddělení. Připadalo mi, že každý třetí kousek je demižon s likérem obalený slámou. Cestující už vyčkávali v dlouhé frontě, svírali v rukou celní prohlášení a očkovací průkaz; ti, co stáli zaklínění u zábradlí, se nakláněli dolů a pokoušeli se rozeznat svá zavazadla. Amplióny na břehu začaly vytrubovat sérii pochodů, ale přebuzené reproduktory vydávaly jen vzájemně se tříštící hluk. Vyvolali několik cestujících se zvláštními výsadami a poslali je k druhému můstku. Patřili k těm, co tahají za jisté politické páčky. Museli projít po široké ploše mezi drátěným plotem a bokem lodi a pohled na takovou nerovnoprávnost ještě zesiloval netrpělivost jejich spolucestujících. Loď první třídy se tak v posledních minutách plavby rozdělila na dvě, a protěžovaný hlouček šlapal poněkud strojeně pod příjemným břemenem vlastní důležitosti a klábosil s lehce afektovanou živostí. Na celnici je přednostně vyřídí.

Vtom jsem mezi nimi uviděl i Meyera. Jeho jméno nevyvolávali. Valil se jako král medvědů, pohlížel nahoru na loď a hledal mě. Když mě zahlédl, pokynul mi povzneseně rukou, jako když princ z urozené krve hází sprostému chalupníkovi zlaták. Dokázal jsem si přesně představit, jak by na celnici odrazil projev výjimečné zvidavosti: nasadí chladný profesorský pohled, pompézní chování, vylučující jakoukoli pravděpodobnost, že by Herr Doktoru Profesoru Meyerovi mohla být odepřena nejvyšší privilegia.

Pak jsem si všiml, že Meyer stejně jako já vyhlíží mezi návštěvníky za plotem Merrimay Lanovou, naši imitaci Vangie. Nejspíš také postřehl, že děvče stojí v příliš hustém hloučku lidí, zabočil k ní a naznačil, aby šla podél plotu s ním. Když dorazila k volnému místu, zastavil se, řekl jí pár slov, spěšně došel zbytek protekčních a vykračoval si do rytmu Hvězd a pruhů. Anse Terryho jsem nikde nezahlédl. V obavách už jsem ho začínal vidět na lůžku přesně tak; jak jsem ho zanechal, a představoval jsem si, jak mu koule sražené krve v hlavě zvolna potlačuje automatickou činnost plic a srdce. Hlava mu od těch kachlíků odskočila hezky vysoko. A dokonce i pod ručníkem mu vystouple klouby na zápěstí mohly dočasně promáčknout čtyři doličky v lebce. Mozkový rosol uvnitř se občas dost ochotně trhá. I

menší poškození může někdy postiženého zanechat sedm hodin, sedm týdnů nebo i sedm let v komatu.

Moje obavy narůstaly, takže jsem nakonec vyklusal zpátky na vyhlídkovou palubu. Čtrnáctka zela dokořán, dvě pokojské tam svlékaly lůžkoviny a švitořily na sebe veselou plynou italštinou. Děvčata se pochopitelně zmocňovala rozjařenost. Poslední náklad sluncem spáleného masa převezly po ostrovech, poslední svazeček tuzérů přišpendlily ke kalhotkám a v pátek už zamíří domů s vyhlídkou na dva týdny u rodiny, než Moniku D. načechrají a připraví na první červencovou plavbu po středomořských přístavech.

Vyklonil jsem se víc a uviděl jsem nad sebou Anse Terryho, opřeného o zábradlí na sluneční palubě, asi šest metrů dál k přídi.

Postávaly tam ještě další osamocené dvojice. Tihle patřili k ležérnějším, co se nehodlají strkat někde v davu na dolní palubě. Teprve až se stádo s dusotem odvalí, sejdou zvolna dolů a v klidu opustí loď. Patří k typu lidí, co zůstávají v letadle sedět na svých místech, zatímco se v chodbičce mačká chumel ovcí a čeká, až otevrou dveře. Teprve když je cesta volná, povstanou, posbírají své saky paky a dost často se ještě první dostanou k zavazadlům a chytí prvního taxíka.

Vyšel jsem za Terryem. Postavil jsem se asi tři metry od něho směrem k zádi. Jeho protáhlá, zažloutlá tvář měla naprosto nicneříkající výraz. Jeho nehybnost působila skoro nepřirozeně. Na čele jsem zahlédl malou purpurovou bouli, jako polovičku hroznové kuličky. Pokoušel jsem si představit, co se asi odehrává v jeho mozku, a najednou mi vytanula živá vzpomínka na návštěvu v malém zoo, kde mě jako chlapce fascinoval polární medvěd, který neúnavně a bezcílně přešlapoval sem tam u předních mříží klece. Šest kroků sem, šest kroků tam a při každé otočce stejným způsobem překládal tlapy a přenášel váhu. Mozek Anse Terryho teď nejspíš prováděl něco podobného. Nemohl tušit, že se Vangie neutopila. Jenom on a Macklin věděli, kde ji shodili a jak ji zatížili. Ale přesto skutečně držel v ruce panenku, která vypadala jako utonulá Vangie. Navíc mu Del napsala ne zrovna smysluplný vzkaz na rozloučenou a skočila do moře. Ke všemu ve tmě někdo přišel a vzal mu peníze. Jeho myšlenky teď určitě přešlapovaly šest kroků sem a šest kroků tam a pokoušely se mezi těmito událostmi najít nějakou souvislost.

Nedíval se dolů. Zíral do prázdna, přímo před sebe. Mrkl jsem na hráz a uviděl jsem Merrimay na volném prostranství. Jednou rukou se přidržovala trubky, kterou jí ve výši prsou končil plot. Zakláběla se a dívala se nahoru na mě. Otočil jsem se mírně bokem od Anse, aby mě neviděl, a rychle jsem na něho třikrát ukázal. Přikývla. Měla tmavé brýle.

Pochod skončil. V elektronickém šumu před začátkem dalšího na nás zakřičela. „Ansi! Hej, Ansi!“

Trhl sebou a naklonil se dolů. Začal další pochod. Našel ji a nedokázal odtrhnout oči. Mávala na něho, stáhla si brýle, zaujala Vangiin postoj s přehnaně vysazeným bokem a prohlížela si ho zdola s Vangiiným širokým, pohrdavým úsměvem.

Vyklonil se ještě dál a mohutnými zažloutlými tlapami sevřel zábradlí. Spodní čelist mu klesla. Mrkl jsem na ni. Posílala mu polibek. Vydralo se z něho něco mezi chroptěním a kašlem, a když jsem se k němu otočil, svítily mu na bradě sliny a část jich vlála ve větru jako babí léto.

Prudce se otočil a vyrazil ke schodům. Od zábradlí právě odcházela dvojice středních let, dost elegantně ustrojená. Terry nezpomalil ani nezměnil směr. Mírně sklonil rameno a prolétl patnácticentimetrovou mezerou mezi nimi. Muž se roztočil jako káča, narazil do zábradlí a přidržel se ho. Jeho drobná žena zcela ztratila rovnováhu. Zavrávala, mávala rukama a snažila se zapřít nohama, ale padala víc a víc dopředu. Snažil jsem se k ní co nejrychleji doběhnout, abych ji zachytil. Všecko se to odehrávalo jak ve zpomaleném filmu. Dopadla hlavou do štosu složených lehátek, div jej neporazila, skutálela se na záda a zůstala bezvládně ležet. Značným počtem tržných ran začala prýštit krev. Zahlédl jsem ji už jen koutkem oka, protože jsem se prudce stočil za Terryem, jen za zády jsem slyšel, jak její muž vyděšeně a pohoršeně volá: „Pomoc! Pomoc!“ Jeho výkřiky přehlušoval vojenský pochod. Když jsem doběhl na palubu pod námi, Terry už mizel ve schodišti k hlavní palubě. Na zemi seděl jakýsi tloušťík a rozhořčeně pokřikoval. Jak jsem se mu snažil vyhnout, s překvapivou hbitostí mi sekl háčka a podrazil nohy. Stačil jsem dopadnout tvrdě oběma dlaněmi na prkna, sbalil jsem se, překulil, zvedl na nohy, udě-

lal jsem tři nemotorné kroky pozpátku a dosedl jsem těžce tváří k němu.

„Přestaňte tu krucinál běhat!“ ječel. „Rozmačkal jsem si v kapse všechny doutníky.“

„Chtěl jsem zastavit toho přede mnou.“

„Jednoho je až až, kamaráde. Dej si pohov. Všichni vystoupí. Už tak tu pobíhá kde kdo.“

Zaslechl jsem zespoda vzrušené výkřiky, přešel jsem k zábradlí a uviděl jsem, jak Ans Terry sjíždí po dopravníku vsedě pozpátku a buší pěstí do rozložitého dělníka, který ho drží za kotník. Nosič koupil tvrdší ránu a pustil, Terry sevřel nepohyblivý okraj zábradlí, které bránilo zavazadlům, aby nepadaly, přehodil přes ně nohy, pružně přistál na betonové hrázi, otočil se a zamířil k místu, kde za plotem stála Merrimay. Bodyguard mi hladce vklouzl do dlaně, položil jsem si levé předloktí na zábradlí, opřel ho o ně a zamířil. Zřetelně jsem si uvědomoval, jak rychle na takovou vzdálenost klesá přesnost zásahu z tak krátké hlavně, připomínal jsem si, že při minusovém úhlu náklonu přestřeluje, takže když zamířím na kříž, zasáhnu ho do oblasti mezi lopatkami a při troše štěstí ho tím odrovnám. To slepé, divoké, zvířecí nutkání prorazit za každou cenu k mrtvé Vangie se dalo vykládat pouze jediným způsobem: že jí teď musí jednou pro vždycky típnout knot, bez ohledu na následky.

Z boku se však pohotově přiřítíl šlachovitý nosič, skočil na Terryho široká záda a rukama mu obemknul hrdlo. Ten pod břemenem zavrával a zpomalil. Přiklusal jeden ze strážců přístavu a švihl Terryho tuhým obuškem tvrdě přes břicho. Taková domluva sníží agresivitu devadesáti devíti mužů ze sta na úroveň velikonočního beránka. Avšak tentokrát bušil do trojitě vrstvy vytrénovaných svalů, tuhých jako proplétaný kordován. Terry zachytil obušek, zastavil se, zapřel se na patách a máchl rukou jako palicí. Dozorce měl obušek upevněný řemínkem na zápěstí. Někdo vypnul hudbu. Když se strážný kutálel po betonu, zřetelně jsem slyšel prasknout kost. Terry se evidentně rozhodl, že když už stojí, odstraní i tu nepohodlnou menší zátěž na zádech. Strhl z hrdla nosičovy ruce, zkroutil mu zápěstí dopředu, prudce se sklonil a škulbl pažemi vpřed, takže drobný hrdina prolétl vzduchem, narazil do drátěného plotu a odrazil se na zem. Di-

váci ucouvli. Merrimay se k mému naprostému zděšení ani nepohnula, jen se dál chápavě usmívala.

Ve chvíli, kdy jsem opět zamířil, dorazil k Terrymu hromotluk, s nímž Terry předtím vybojoval úspěšný duel na dopravníku a který po tomto zařízení sjel na hráz. Sevřel Terryho býčí rameno, otočil si ho a s nesmírným gustem ho praštil přímo do úst. Mezi lidmi na břehu i na palubě zavládlo prazvláštní ticho. Slyšel jsem dokonce plakat malé děti. K místu zápasu se stahovali další muži, někteří spěšně, jiní obezřetněji. Terry zasadil sporému optimistovi hák do břicha, ten se pomalu přelomil v pase a sesypal se na zem. Další dozorce přetáhl Terryho po umných blondatých kučerách. Dva nosiči ho bili, jeden do trupu, druhý do nohou. Dva nakladači z lodi soutěžili, kdo ho víckrát bací do obličeje. To už se do chumlu vrhali ti obezřetnější. Někteří po chvilce zas vrávorali pryč na sulcovitých nohou. Jeden upadl a bezvýsledně se pokoušel vstát. Strhli Terryho na zem, ale vykroutil se jim, téměř se vztyčil na nohy, nějaký chlap zaječel a potácel se pryč, rukama si svíral podbřišek. Terry ještě chvíli stál a někdo mu strhl příčesek. Na slunci zasvítila holá lebka. Zřetelně jsem slyšel lupnutí, jak do ní udeřil obušek. Ztratil se mi z očí a mela skončila. Začali vstávat, ustupovali od něho, ohmatávali si obličeje a hledali na nich stopy krve. Nad Terryem se sklonil přístavní dozorce, stáhl mu bezvládné paže za záda a přicvakl na ně pouta. Nade mnou na palubě stále týž křaplavý hlas volal: „Sežeňte doktora! Honem! Sežeňte doktora!“

Thlustoš stál vedle mě a upřeně pozoroval moji tuponosou osmatřicítku. Zacvakl jsem ji zpátky do pouzdra v kapse. Thlustoš prohlásil: „Nic jsem neviděl a nic si nepamatuju,“ a spěšně zmizel.

Všichni na hrázi i na palubě začali naráz brebentit a vykládali si, oč šlo. Každý pochopitelně viděl něco úplně jiného. Poslední mrtvolky už stály na nohou, některé z nich podpírali přátelé. Terry se začal převalovat ze strany na stranu; zdvihli ho, postavili na nohy. Z čerstvých škrábanců na holé lebce stékala krev. Nejprve šel krotce, z každé strany ho vedl dozorce, ale po deseti krocích začal poskakovat, roztočil se dokola, kopal a s ústy otevřenými dokořán ječel „Jááách! Jáách! Jááách!“ až mě mrazilo v zádech; Dav znehybněl. Jednomu strážci se vytrhl, druhý na něm visel a nechal se vláčet po betonu.

Třetí přiklůsal, načasoval si Terryho otočku a binknul ho znovu po lebce. Terry klesl na kolena. Zvedli ho a odváděli k nějakému přístěnku v budově za celnicí. Klopýtal se skloněnou hlavou a vrávoral ze strany na stranu. V davu to opět zašumělo. Jeden z přístavních dozorců totiž došel k blondátému přičesku, sklonil se nad ním a zvědavě si ho prohlížel. Natáhl ruku, aby ho zvedl, stáhl ji zpět a otřel o kalhoty. Dav propukl v polohysterický smích. Dozorce nabral přičesek na obušek a mával jím ve výšce. Na smích a potlesk se lehce uklonil směrem k lodi, pak se otočil k plotu a odpochoďoval v okamžiku, kdy se jaká souhra náhod z tlampačů ozval Pochod plukovníka Bogieho.

Podíval jsem se na Merrimay. Vzhledla ke mně, nasadila opět brýle, zlehka tázavě pokrčila rameny a přitom otočila ruce dlaněmi vzhůru. Sevřel jsem ukazováček a palec do kroužku, ona přikývla a zamířila k místu, kde se měla podle dohody setkat s Meyerem, jakmile projde celnicí. Právě táhli dovnitř poslední zavazadla. Spustili řetěz a stádo ve slaměných kloboucích, s kůží rozleptanou mořskou slaní, vyrazilo na můstek. Spěšně jsem se vracel do apartmá č. 6. Bylo devět hodin.

Když jsem vešel, vzhledla, obličej jeden velký otazník.

„Žádný strachy,“ řekl jsem. „Vystoupil a je pryč. Vítací výbor se nekonal.“

„Přesně to jsem čekala. Drahoušku, proč tam ty lidi tak ječeli?“

„Jeden cestující byl pořádně namazaný. Rozsypal balíčky, vždycky dva sebral a tři mu spadly. Hotová fraška.“

Káva ve velké konvici ještě úplně nevychladla. Del snížila hladinu v malé karafě asi tak o dva centimetry. Když jsem si představil, jak málo scházelo, aby Terry stiskl Merrimay pod krkem, ještě jsem se uvnitř klepal, takže jsem neodolal a kávu jsem si okořenil notnou dávkou brandy.

Čas od času přešla kolem našich dveří parta, která se hlasně a vesele bavila italsky. Uklízeči čtyři. Del si setřela z úst všechnu růž.

Obrátila mi záěstí, aby se podívala na hodinky. „Jsem bez těch svejch srdíčkovejch jako bez ruky. Ustavičně se koukám na prázdný zápěstí. Šly báječně přesně. Dostala jsem je se slevou. Devadesát doláčů. V normálních obchodech se prodávají za sto pětasedmdesát.“

Naklonila se ke mně, zahleděla se mi do tváře rozšířenýma zelenýma očima a pohladila mě po paži. „Tys to tedy chyt, vid’? Na sebe mám jen tyhle příšerný hadry a v peněžence ani deseták pro štěstí. Chudáčku McGee. A přitom mi doma stojí nejmíň čtyřicet párů bot boty, to je moje slabost, mám plnej šatník a šuplíky báječnějších šatů a víc parfémů než drogerie. Ted’ už mi nejsou k ničemu, Ans je nejspíš rozprodá. Nebo se pokusí nabalit holku v my velikosti. Vlastně já zapomněla. Tys přece říkal, že nejspíš Anse i Frankieho seberou.“ Zavřela oči, zavrtěla hlavou a zaťukala si krátkým ukazováčkem na spánek. „Už začínám blbnout. Až poliši dostanou ten dopis, nebude mít nikdo čas se zdechnout. Víš, je to zvláštní, že jedině mně se to povede. A to jenom proto, že ty jsi tak hrozitánsky chytřej. T... T... Miláčku, promineš? Neuraz se, prosím tě, ale ty jsi mi říkal křestní jméno a já vím, že začíná na T, ale nějak si nemůžu vzpomenout.“

„Travis, Trav.“

„Fajn. Už je nikdy nezapomenu. Travis jako tráva. A budeme hodně cestovat, miláčku. Daleko široko. Víš, jak se se mnou budeš mít? Ani půl toho ještě nevíš. Kde mě chceš v Lauderdaleu schovat? Nějaká fikaná skrýš? Mně je to fakt jedno, jestli to bude kůlna nebo sklep. Víš co, miláčku? Já si ti připadám, jako dítě, když mu začínají letní prázdniny. Budu si muset změnit jméno. Ale když se ti nebude líbit, musím si vymyslet jiný. Už mě jedno napadlo. Zkusíme, jestli se ti bude zamlouvat. Říkala jsem si, že křestní jméno by mělo znít podobně jako to, na který jsem zvyklá. Víš, abych na ně slyšela. Tak mě napadla Nel. Tolik jich zas neběhá a je to takový romantický. A příjmení si můžu vypůjčit z nějakého obchodu na Bay Street, protože jsme se tam potkali. Třeba s pomlčkou uprostřed, ty mě vždycky vzrušovaly. Tak řekni, jestli se ti líbí tohle: Nel Cole-Thompsonová.“

„Úplná nádhera.“ Rozdělil jsem se s ní o zbytek kávy. Chtěla už jen kapku brandy, zbytek jsem dopil já.

Přistoupila ke mně a zaryla mi prsty do svalů kolem zátylku.

„Trave, miláčku, ty jsi pořád jak na jehlách. To dělá to rozčilení. Skloň hlavu a uvolni svaly. Zhluboka dýchej a uvidíme.“ Usilovně se snažila, prohmatávala mě, promáčkávala a třela.

„Nezabírá to,“ řekla nakonec. Obešla mě, vklouzla mi na klín a objala mě rukama kolem krku. Políbila mě na ucho a horce mi do

něho dýchla. „Máme spoustu času. Víš, co uděláme? Del,... totiž Nel, tě hezky celého uvolní. Ty si jenom lehneš a pevně zavřeš oči.“

„Kdepak. Příliš velká pravděpodobnost, že Arturo nedodrží ujednání.“

Pokrčila rameny, vzdychla, vstala. „Dobře. Ale až tam dojedem, kocourku, dopředu si odpoledne lány času, a to mi věř, utaháme se tak, že nám bude úplně fuk, kde jsme a čím jsme.“

Chvilí přecházela, opět se mi podívala na hodinky, pak se stočila na posteli, podložila si hlavu polštáři a bezustání blábolila o svém dětství v Austinu v Minnesotě.

Když jsem ji tak poslouchal, uvědomil jsem si, jak přesně na ni sedí teorie, kterou mi nad ránem vykládal Meyer. S lehounkým srdcem překousla, že z jejího života zmizel bývalý majitel Ans Terry, protože ona byla „Já“ a Ans „Nejá“, tudíž pouhopouhý objekt. A pokud nějaký objekt přestane výhodně sloužit, lze ho bez výčitek svědomí odhodit. Během několika hodin přestal fungovat jako zdroj potěšení a na uvolněné místo jsem nastoupil já. Na každou ze čtrnácti obětí zapomněla, sotva získala jistotu, že unikne trestu. Ani slzy, které uronila pro Vangie, neměly smysl, představovaly pouze ústupek tradici, že pro přátele se truchlí, protože i Vangie byla objekt, něco, co viselo na stěně jednoho z pokojíčků v jejím životě, a kdyby se měla do té místnosti vrátit, postrádala by Vangie asi tak, jako člověku schází zrcadlo, které léta viselo na navyklém místě. Pokud člověk sdílí život s objektem, který mu, když se rozzlobí, způsobuje bolest, člověk si prostě začne dávat pozor, aby objektu vždycky působil jen potěšení.

Nejspíš si myslela, že si získá mou hlubokou náklonnost, když mi bude vyprávět podrobnosti ze svého dětství, dívčích let a života s Terryem. Pamatovala si jen bezvýznamné triviálnosti. Povrchnost myslí jí dodávala falešný nádech nevinnosti.

Nikam v životě nesměřovala. Naprosto pasivně vegetovala a těšila se z oblečení, ze své postavy, z toho, že ji muži obdivují a že je dovede obšťastnit, z milování a nových účesů. Bylo jí třiaadvacet. Ať by žila jakýmkoli způsobem, sama by se nikterak nezměnila, měla by tytéž zájmy a zůstala by stále stejná.

Konečně jsem jí řekl, že je čas jít. Opět si namalovala pusku na růžovo, nasadila tmavé brýle, zaklapla kabelku a prohlásila: „Teda, ty vyjížd'ky už mi fakt lezly krkem.“

Nakázal jsem jí, ať počká, vyšel jsem a zjistil, že hráz je prázdná. Vrátil jsem se pro ni a sešli jsme po můstku. Branka v drátěném plotě zela dokořán. Del počkala ve stínu celnice, než jsem zatelefonoval pro taxi.

Když jsme po pěti minutách procházeli sluncem zalitou plochou k taxíku, obdařila mě sebejistým úsměvem a bujaře do mě dloubla boubelatým bokem.

14

Podle mých instrukcí vyjel taxikář z přístavní čtvrti na výpadočku a odbočil doleva. Když jsme projeli čtyři křižovatky, ozval jsem se: „Pane řidiči, potřeboval bych si zatelefonovat. Zajel byste laskavě do nákupního střediska vpravo před vámi a zaparkoval co nejbliž k bistra?“

Našel volné místo přímo na konci značeného parkoviště, hned u vchodu. Taxík měl klimatizaci.

Poplácal jsem ji po noze: „Chvilíčku vydrž, zlato. Musím pro nás dva zařídit a dohodnout pár věcí. Za moment se vrátím.“

„Dobře, drahoušku,“ přikývla.

Natáhl jsem se, poklepal jsem řidiči na rameno a vsunul jsem mu do dlaně pětidolarovku. „Kdyby vás přecházela trpělivost,“ poznamenal jsem na vysvětlenou.

„To se mi stává jedině v dešti, ve špičce, nebo když se někdo potřebuje dostat na letiště za čtyři minuty. Jinak nikdy.“

Zašeptal jsem Del do ucha: „Pro všechny případy se snaž chovat nenápadně.“

„Udělám všechno, jak si přeješ.“

Nedávno nákupní středisko rozšířili a otevřeli úplně nové obchody přímo za ním, z postranní ulice. Některé z původních jen dvojnásobně zvětšily plochu a na protilehlé straně otevřely nové průčelí. Patřilo mezi ně i bistro. Meyer a Merrimay seděli v posledním

boxu proti pultu. Merrimay se už vrátila k blondýnce, paruku schovala, sloupala si z pokožky kolem očí průhledné plastické kroužky, takže se jí vrátil i jejich původní tvar. Ústa měla opět namalovaná podle vlastního gusta. Někde se stačila převléknout do červenobíle proužkované halenky a červené sukně s rozparkem. Oba reagovali velice rozčileně.

„Jak blízko se mu povedlo zaparkovat?“ zeptal se Meyer.

„Na doraz před vchodem.“

„Bezva!“ Vstala a ukázala nám deseticent v dlani. „Nemyslíte, že by to měl být stejný dívčí hlas jako předtím?“

„To by měl být,“ kývl Meyer. Odklusala k telefonním budkám. „Tohle je teda děvče k pohledání. Vymyslela skvělý způsob, jak polďům doručit doznání. Ještě v přestrojení zastavila kousek od okrskové stanice chlapce a dala mu dolar, aby obálku donesl na oddělení vražd.“

„Kdy tam telefonovala?“

„V deset třicet. Spojili ji přímo se šéfy. Připustili, že dokument je velice zajímavý a že už jeho kopii odeslali na Broward Beach. Pak nadhodila, jestli by si nechtěli popovídat s děvčetem, co doznání psalo. Přece jen si tu sebevraždu rozmyslelo. Merrimay i v telefonu slyšela, jak polykají sliny. Snažili se protahovat hovor. Řekla jim, ať připraví hlídkový vůz pár ulic odsud, na parkovišti před Howard Johnsonem, a zavěsila.“

Merrimay se vrátila do boxu a řekla: „Měli bychom raději zmizet, nemyslíte?“

Prošli jsme novým východem. Měla tu svůj vůz, malý bílý corvair s pevnou střechou. Podala mi klíčky. Meyer se nasoukal na zadní sedadlo.

Když jsem couval z parkoviště, napadlo mě: „Nezžírám tu někoho morbidní zvědavost?“

„Docela rád bych viděl závěr,“ souhlasil Meyer.

Objel jsem blok, zabočil jsem pomalu do parkoviště z opačné strany a zařadil se na volné místo o dvě řady zaparkovaných vozů dál. Šikmým zadním sklem taxíku jsme viděli její plavou hlavu.

Hlídkový vůz zajel obratně a svižně za taxík a zablokoval ho. Při brzdění jen krátce vyjekly gumy. I v poledním slunci metal spuš-

těný maják ostré záblesky. Z auta vyskočila dvojice ve světlemodrých košilích, s pistolemi v rukou. Kolem se zastavovali první čumilové.

Dveře taxíku se prudce rozevřely a Del uháněla mezi zaparkovanými vozy pryč, šikmo od nás. Krátká zelená sukně jí nepřekážela a dlouhé nohy se jen kmitaly. Policisté ječeli, ať zůstane stát, a pustili se za ní. Jeden kličkoval za Del, druhý se pustil uličkou, aby jí nadběhl. Ztratili se nám, ale pak jsme viděli, jak ji na volném prostranství zadrželi. Oháněla se po nich kabelkou, než ji jí jeden z policistů vytrhl. Kopala do nich, ale policista ji chytil zezadu kolem pasu, znehybnil jí paže a nadzvedl ji ze země. Druhý jí přicvakl pouta na pravé zápěstí a sobě na levé. Přestala se bránit a pokorně svěřila hlavu. Policista škulb rukou a Del šla hloučkem lidí za ním. Taxikář stál s rukama založenýma v bok. Mezitím přijelo další policejní auto. Ani jsem je nepostřehl. Noví policisté obklopili taxikáře, ten jen krčil rameny a ukazoval na bistro. Dva s ním kráčeli dovnitř a nepochybně doufali, že mě přistihnou v telefonní budce.

Del právě usazovali na zadním sedadle hlídkového vozu. Se zvlášť nepěkným důrazem jsem ucedil jedno zvlášť ošklivé slovo, vycouval jsem, vyjel na výpadovku a zamířil na sever, k širokému bulváru, který vede k Bahia Mar.

Po několika minutách jsem pohlédl na Merrimay na nízkém sedadle vedle mě: „Promiň mi tu vulgárnost.“

„Myslím, že jsme to řekli současně, Travisí.“

„Všichni tři,“ připojil Meyer.

„Poslyš, Merrimay,“ zeptal jsem se, „proč jsi tam jen tak stála, když se k tobě Terry hnál?“

„Říkala jsem si, kamery běží, pak všichni ty statisti pro jednu scénu, člověk by nerad, aby se to muselo točit víckrát. Připadalo mi to tak nějak neskutečné. Byla jsem Vangie a on už se mě jednou pokusil zabít, a kdyby se dostal přes ten plot, byla bych mu nehty servala pořádný kus obličeje.“ Poposedla a překřížila nohy. „Nejspíš nevěděl, co dělá.“

„Ani kde je,“ dodal jsem. „Ocitl se ve světě, kde mozek odmítal spolupracovat.“

„Takže... můj výstup vyvolal potřebnou odezvu?“

„Takový úspěch jsem si nepředstavoval ani ve snu, Merrimay. Potřeboval jsem jím otřást, aby začal dělat chyby. Vůbec jsem nepočítal, že ho seberou už v přístavu. Až mu teď přečtou, co ta holka napsala, zažijí nejspíš pozoruhodný přírodní úkaz. Co kdybychom si u mě na lodi uklidnili trochu nervy? Zvu vás oba na skleničku.“

„Beru,“ prohodila. „Doufám, že se moje příští herecká štace setká se stejně obrovským uznáním.“

Přestěhovali jsme zavazadla z Merrimayina auta na loď, usadili se se skleničkou v ruce v salóně a zatímco ventilátory se sveřepým bručením vytvářely dýchatelnou atmosféru, povídá Meyer: „Ještě něco mi vrtá hlavou, t'uk, t'uk, t'uky, t'uk. To jedovaté hád'átko utrousí tvoje jméno při každé příležitosti. Pro místní gestapo nejsi tak úplně neznámou osobou. Jak se z toho hodláš vykroutit?“

„Z čeho? V mé kajutě ji nikdo neviděl. Myslíš, že by někdo na té lodi připustil, že se nechali uplatit, aby dva cestující zůstali na palubě, dokud celníci nesbalí stan a neodejdou domů? Slečna Merrimay Lanová, klientka mého vzácného přítele, na nás čekala, až nás celnice odbaví. Vrátili jsme se všichni sem. Kdo že byla ta tmavovlasá dívka, která jim poslala doznání a telefonovala? Nemám sebemenší tušení. No jo, ale kde ta blondýnka splasila moje jméno? Podívejte, hoši, seznámil jsem se s ní včera odpoledne na Bay Street a ukecal jsem ji, aby si se mnou šla sednout na skleničku. Vy byste se nesnažili? Navzájem jsme se představili. Paní Del Terryová. Když jsem si na lodi prohlédl ramena toho vazbiče, už jsem se o další navazování přátelských styků nepokoušel. Hoši, věřte mi, o žádné Tami Westernové ani o Vangie jsem v životě neslyšel. Tak mi připadá, že vám víc než dost hází písek do očí. Třeba vypadám trochu jako chlápek, co jí přišel naproti k lodi a odjel s ní, a třeba ho kryje tím, že vám dala moje jméno. Myslíte, že já bych se někdy do takovýhle bryndy namočil?“

Merrimay postavila prázdnou skleničku a vstala. „Vážení a milí, netvrdím, že jsem se nudila. Ale odpoledne mám zase v Miami sraz se starou partou upocených balet'áckých trikotů. Dind'ásky od vás mi udělaly velkou radost a štědré prémie ještě větší. Žlázám prospívá, když se člověk čas od času pořádně lekne. Ale nejvíc ze všeho mě těší, že jste mi přinesli štěstí. Že jste se vůbec objevili a přiměli

strýčka Jakea, aby si mě lip prohlídl. A kdybych kvůli vám měla lhát, budu mít ty nejvykulenější a nejnevinnější hnědý kukadla, jaký jste kdy viděli.“ Poplácala Meyera a líbla ho na čelo. Vyšel jsem s ní na příd, k můstku na molo.

Položila mi zlehka ruku na rameno a upřeně si mě prohlížela hnědýma očima. „A co ty, McGee? Až se ke mně začne štěstí otáčet zády, máš ho čerstvou zásobu?“

„Kdykoli.“

Přitiskla mi krátce chladné rty na ústa. „Možná, že se někdy pro trochu stavím.“

Díval jsem se za ní. Kráčela k autu, ani se neohlédla. Kolem pěkných lýtek jí poletoval lem červené sukně.

Meyer mi předal opasek s penězi. Těch šestadvacet tisíc jsem uložil do trezoru pod vodu. Později jsem v novinových zprávách našel adresu rozvedené manželky Powella Danielse a jejich patnáctiletých dvojčat. Zabalil jsem peníze. Adresu jsem napsal přes šablonu. Takhle nakreslená písmenka nedokáže identifikovat žádný grafolog na světě. Balíček označený ‚Sklo‘ jsem odeslal z miamské hlavní pošty.

V té době už je pochopitelně do jednoho pochytili. Terryho, Loyala, Bergu, Macklina, Barntreeovou, Stusslundovou a po celých Státech od ústí Hudsonu po Acapulco pátrali po Walteru Griffinovi. Macklin vypověděl, že Vangie vhodil do cesty příjíždějícímu vozu Griff a že o sobě hrůzou téměř nevěděla. Macklin řídil. Příkaz dal Berga.

Hastrmann a spol., přezdíval jim nějaký reportér. Přestože se všechna rekreační střediska oblasti Broward Beach horečně snažila potlačit význam této aféry na úroveň pokuty za parkování, celý skandál, jak si zajisté pamatujete, dlouho vyřvával palcovými tituly z první stránky novin a úvodníky se předháněly v úvahách o chamtivosti, otrlosti a všeobecném úpadku mravů.

Než porota závratnou rychlostí odhlasovala prokázanou vinu všech, předvolali mě do ženského křídla věznice na Broward Beach ke konfrontaci se Stusslundovou. Za pouhých deset dní vyšetřovací vazby její lehké opálení vybledlo na tvaroh a v mdlých pramenech

slepených vlasů už by nikdo nehledal třpytivou hebkost. Měla na sobě volné bavlněné šaty bez pásku a papírové pantofle. Pod očima se jí táhly temně fialové kruhy.

Jen ten sladký hlásek nezletilky se nezměnil. „Proč jsi mi tohle udělal? Proč?“

„Udělal? Co? Že jsem vás v Nassau pozval na skleničku?“

Soustředěně nám naslouchalo značně široké obecenstvo. „Drahoušku, prosím tě! Tys to přece na mě nahrál, abych napsala to doznání. Pověz jim to! Proboha, drahoušku, pověz jim, jak to bylo! Cos mi toho nasliboval! Chtěl mě vzít na Jersey!“

„Velice rád bych vám pomohl, děvče. Ale vůbec nechápu, oč vám jde. Nedává to smysl. Určitě si mě s někým pletete. Ale já nemám bratra, který by se mi podobal, a naposledy jsem vás viděl v jídelně na lodi. Není mi jasné, k čemu vám poslouží, když mě do toho zatáhnete. Copak jste do doznání nenapsala pravdu?“

„Takže ty se chceš z toho vykrotit, parchante?“

„Nevím, z čeho bych se měl vykrotit.“

Málem se jí podařilo zarýt mi nehtíky do očí, ale dozorkyně ji včas zadržely. Jak ji vyváděly, ta boubelatá pusinka odkryla páchnoucí žumpu. Sladkým tónem vyzpěvovala slova a fráze, které téměř prskaly a kouřily ve vězeňském vzduchu a naplnily ho skoro hmatatelným arómem hniloby. Ještě ve dveřích se otočila a hodila po mně posledních pár oplzlostí, a když její hlas utichl v dálce, několik vysoce vážených představitelů zákona vytáhlo kapesníky a utíralo si zpeněná čela.

Čtvrtého července jsem přinutil Meyera, aby přijal deset tisíc z peněz, které jsem našel ve stropě Vangiiny kuchyně. Nejprve se jich odmítal dotknout, ale když se asi půl minuty mračil do prázdna, najednou souhlasil.

Příští den mi ukázal průklep čehosi, co naťukal na stroji a nadepsal Meyerův manifest. Když jsem se tou elegantní kompozicí, prošpikovanou samými ‚jelikož‘, ‚z čehož plyne‘ a ‚dospěli jsme k závěru‘, prokousal k jádru věci, pochopil jsem, že těch deset tisíc ukládá na čtyřapůlprocentní úrok a že každý rok vybere čtyři sta padesát dolarů a za ně uspořádá vždy čtvrtého července Meyerův festival, který

může případně pokračovat i po dny příští, pokud neztratí dech. Pozvání budou zaslána konviviálním a kompatibilním osobám, patřícím ke skupině trvalých i stěhovavých přátel, a festival se bude konat na pláži, vybrané pro ten který rok, přičemž jedinou podmínkou jest, že to musí být pláž opuštěná, přístupná pouze lodí. Tematickou náplní festivalu budiž bumbání, buchy půvabné i půvabnější, bonhomie, Bach, blues and rhythm, bombast, bezpáteřnost a behaviouralismus.

Docela určitě si všiml, že nadšení spíš předstírám. Život dostával nějakou mdlou, nakyslou pachut'.

Král ekonomů odhadl konec Hastrmann a spol. málem do puntíku. V nejlepším případě to vypadalo, že stát Florida usmaží Terryho a Loyala na elektrickém křesle, že Jane Adele Stusslundová a Delila Delberta Barntreeová dostanou doživotí stejně jako Macklin. A Emil „Frťan“ Berga dvacet let až doživotí.

Nějak jsem se z té zatrpklosti nedokázal vyhrabat. Spíš jsem zajížděl hloub a hloub. Když se vám něco podobného stane, přestáváte se na sebe koukat kriticky, nedokážete si říct, že třeba tohle jste udělali dobře, jen čas od času se vám jako zábleskem nepříjemně rozsvítí, což zase rychle utlumíte, protože vám ostré světlo leze na nervy.

Občas jsem z odstupu sledoval svou ruku, jak zalévá kostky ledu kapitánskou dávkou plymouthského ginu, usrkl jsem, trochu přitom ubryndnul, a když jsem si otřel rukou bradu, zjistil jsem, že už jsem se nějak moc dlouho neholil.

A potom jsem jednou ve tři ráno bloumal po pláži a zvedl jsem hlavu k obloze v pravou chvíli: uviděl jsem nádhernou padající hvězdu. Doslova přelétla nebe rychlá, rozpálená a jasná. Starý kus železa, říkal jsem si s obdivem, miliardu let se courá vesmírem, pak se najednou přiřítí rychlostí sto dvacet kilometrů za vteřinu, rozžhavená doběla, a rozjasní mysl nějakému zasmužilému trpaslíkovi dole na pláži.

Zčistajasna se mi ze mě samotného udělalo šoufl. K čemu si vybírat důchod po kouskách, kdykoli si to můžu dovolit, když se tu jen tak flákám, pofňukávám a prstíčkem šetrně ohmatávám zapšklé tkanivo své nesmrtelné duše? Neurotik na rozdíl od psychopata ví, že dvě a dvě jsou čtyři, ale nedokáže se s tímto faktem srovnat. Najednou mi došlo, s jakou podivuhodnou trpělivostí mě moji přátelé po-

slední týdny snášeli. Vidge na mě přenesla něco ze své zatrpklosti, do toho Vangie spadla z mostu a celý proces urychlila. Načež jsem tomu dodal korunu a tu pitomou, omezenou rozhod'nožku podvodem vlákal na doživotí do chládku.

K čemu truchlit jenom proto, že se zásoby ženských poslední dobou vyznačují mizernou kvalitou? Pokud je na statistice něco pravdy, musí nastat obrat k lepšímu. To se ale nemůžu vláčet po světě jako zlomená lilie. Svět je fajn a už jsem léta neviděl padat tak velikánskou hvězdu.

Druhý den dopoledne, asi v deset, jsem trochu natíral vršek a bavil jsem se všemi refrény o holce, co nosila hlavu zastrčenou pod paží, na které jsem si dokázal vzpomenout, když tu kouknu na hráz a vidím, jak na mě v obrovském úžasu zírá Meyer.

„Je to sice občas falešně, ale zato hodně nahlas,“ povídám.

„To tedy je. Fakt.“

„Vylez nahoru, dáme pivínko.“

Pili jsme je na střeše zastínění plachtou.

„Ještě pár let, kamaráde, a vypracuješ se k regulérní maniakální depresi. Nikdy nedokážu odhadnout, kdy se z toho vyhrabeš. Nebo čím.“

„Usoudil jsem, že si takhle úplně otravuju zasloužený odpočinek.“

„Mému jsi taky nijak zvlášť neprospíval.“

„Meyere, koukej, naložíme na loď partu sympat'áků, odvázaných holek a starých kamarádů od skleničky a pošupajdíme si to kanálama v téhle pohodlím oplývající kádi, navštívíme stará dobrá místa, budem plašit ptáky, vymýšlet společenské hry a pohoršovat obyvatele místních břehů. A zároveň se nám vrátí zdraví a náš svěží půvab americké mládeže.“

„McGee, koukej, posledně jsem po návratu proležel týden.“

„Tak to teď zkusíme dotáhnout na deset dní.“

Z dálky jsem slyšel zvonit telefon, proklet jsem ho a nakonec jsem usoudil, že ho zvednu.

Přiškrcený, bezútěšný hlásek, který jsem nepoznal, řekl: „Travisí?“

„Ano, zlatíčko?“

„Volám kvůli tomu štěstí. Bylo by ještě?“

Ten hlas zněl tak sklesle a cize, že mi to došlo až teprve teď. „Merrimay, jestli mi od něj někdo nepomůže, potopí mi loď. Copak ti nevyšlo?“

„Ale, musela jsem se vytahovat. Znáš to. A strejda Jake mi sjednal kamerové zkoušky. Prolítla jsem. Vylezla z toho nějaká vesnická nanda. Úplně gumová. Herečka! Chá! Partě, co s nima dělám, se ani nemůžu podívat do očí. Hladí mě po hlavě a chlácholí mě, že co, hlavně když pořád umím bezva tancovat. Trávise, kdybys takhle mohl udělat nějaký pohotovostní balíček. Trochu toho štěstí, a pořádný tlustý řízek a červené víno... Ale třeba ti volám nevhod...?“

„A doručit ti ho v půl šesté?“

„Nebo v pět. Ale možná ti dneska nebudu připadat jako pytlík smíchu.“ Povzdychla. „Máš tam někde tužku? Napiš si adresu.“

Když jsem vylezl zpátky na střechu, přivítal mě Meyer: „Tak jsem v duchu sestavil předběžný seznam cestujících pro onu hérojskou plavbu. Proberem to spolu?“

„Samozřejmě Meyere.“

Asi po šesti jménech najednou vyskočil a luskl mi prsty před obličejem. „Mám takový zvláštní pocit, že mě vůbec neposloucháš.“

„Fantastický lidi jsi vybral, Meyere. Prima. Ještě jednou, kdo že to je?“

„Dřímál, Kejchal, Prófa, Štísko, Stydlín, Drápal a Šmudla,“ prohlásil znechuceně a šel domů.

Nejspíš jsem tam seděl ještě hodně dlouho... A bůhvíproč jsem se usmíval.